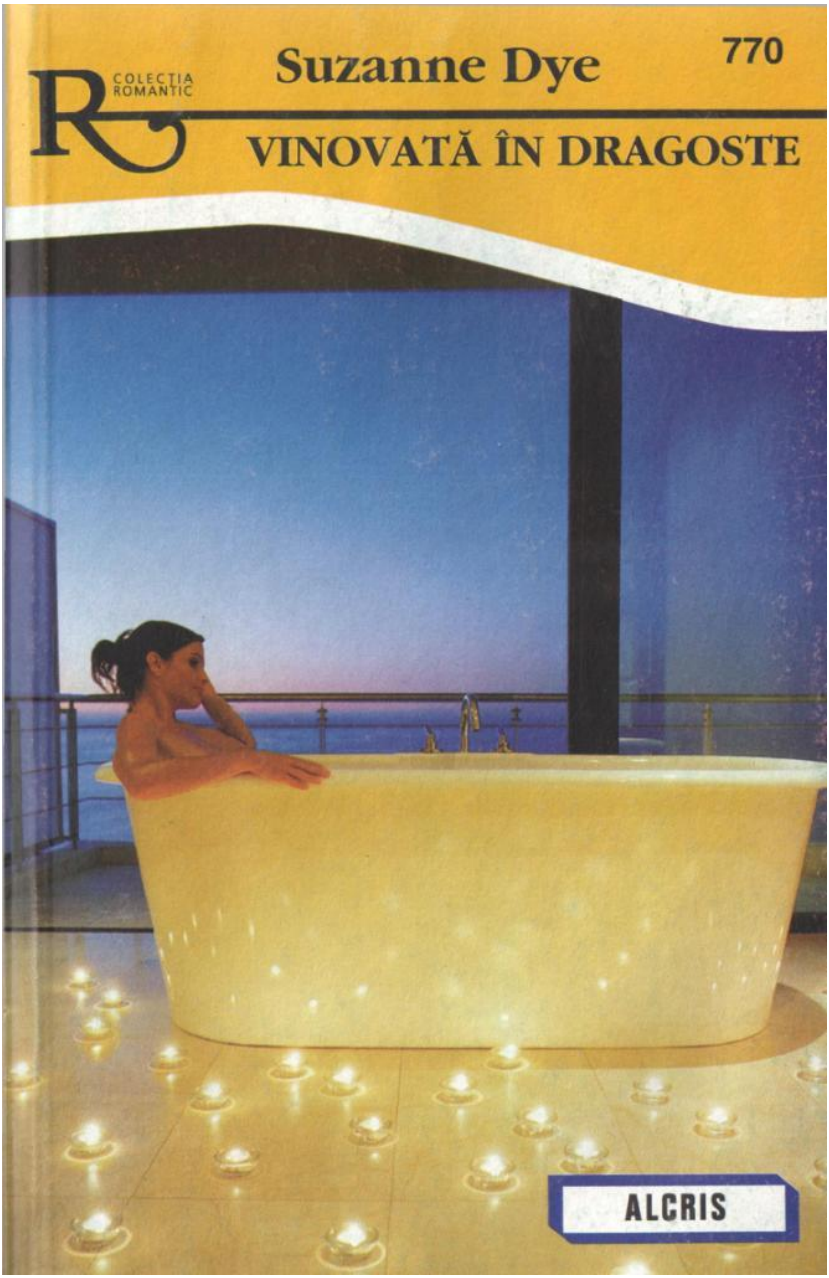
COLECTIA ROMANTIC
Suzanne Dye
770
VINOVATĂ ÎN DRAGOSTE
ALCRIS

Suzanne Dye

SUZANNE DYE

Vinovată în dragoste

Traducerea şi adaptarea în limba română de:

ANCA MORĂRESCU

ALCRIS M-94

COLECŢIA ROMANTIC

„Laşo! Mincinoaso!" – erau cuvintele care o hărţuiau pe Claudia. Timp de doi ani de zile, tânăra nu se gândise la altceva decât la ce rezultase din impulsul de răzbunare provocat de moartea tragică a copilaşului ei. Ştia că l-a înrăit pe Morgan Stone. Claudia îl regăsea acum pe Morgan mai dur şi mai neîndurător ca niciodată, dar trecutul şi atracţia pentru el o făceau să nu poată rezista planului lui care în mod surprinzător… îi privea pe amândoi.

Titlu original (eng.): Rough And Ready

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

DYE, SUZANNE

Vinovată în dragoste / Suzanne Dye

Traducător: Anca Morărescu Bucureşti:

Alcris, 2009.

ISBN 978 – 973 – 580 – 402 – 2

I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)
821.111.31 = 135.1

Capitolul 1

— Eşti însărcinată!

Claudia, care în ultimele luni avusese puţine lucruri de care să se bucure, îşi privi pântecul acoperit de rochiţa de bumbac şi zâmbi.

— Aşa e, sunt însărcinată! exclamă ea încântată către străinul brunet care se încrunta în faţa ei. Şi când te gândeşti la câţi bani am cheltuit la Clubul de Fitness Weight Watchers! glumi ea.

În loc să se amuze, bărbatul se încruntă şi mai tare şi-şi ascuţi privirea. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu o alură de atlet, cu păr şaten-închis şi plin de aroganţă. De fapt, dacă n-ar fi

fost îmbrăcat atât de elegant şi n-ar fi arătat prin asta atâta bun-gust, Claudia ar fi putut spune că îi este frică. Dar acum, credea doar că are în faţă un om care a bătut la uşa greşită.

— Foarte amuzant, spuse el acid, iar Claudia păru şi mai amuzată.

— Mulţumesc. Şi eu cred la fel. De obicei, începi să vorbeşti cu necunoscuţii spunând ce e evident?

— Dacă ceva e evident aici, atunci tu eşti aceea. Foarte evidentă chiar, o spuse el cu un dezgust pe care nu încercă deloc să-l ascundă, în timp ce-i privea pântecul umflat.

Tânăra oftă.

— Bine, mă predau, spuse ea. Ce vinzi? Aspiratoare? Enciclopedii? îl cântări cu privirea, gândindu-se că nu putea fi un vânzător ambulant pentru că deşi era arătos îi lipsea ceva: sociabilitatea.

— Nu vând nimic, spuse el, înţepat.

— În niciun caz mie, completă ea. E prima zi la slujba asta? Dacă e aşa, fă ceva în legătură cu tehnica asta dacă vrei să supravieţuieşti din vânzările pe teren…

— Nu sunt vânzător! aproape strigă el, iar Claudia tresări şi decise că e mai bine să scape de acest om ciudat care o răscolea cu privirea.

— Bineînţeles că nu eşti, spuse ea, tacticoasă.

— Nu mă lua pe mine cu astea, domnişoară Lawson.

Faptul că ştia că nu era căsătorită şi că-i cunoaşte numele fu ca un duş rece pentru ea.

Zâmbetul i se şterse de pe faţă şi parcă abia acum simţea căldura soarelui de afară. Oare cine era acest om? Vreun reporter? Nu, în zilele astea, redacţiile nu plătesc atât de bine reporterii încât să-şi permită să poarte costume atât de scumpe.

— Atunci, spune ce vrei, domnule…?

Bărbatul ignoră cererea ei de a-i afla numele.

— Mark e acasă?

— Mark? Fiindcă se aştepta să-i atace din nou reputaţia, Claudia rămase surprinsă când bărbatul se interesă de chiriaşul ei.

— Mark Stone.

— Mark Stone, repetă ea numele, încercând să tragă de timp ca să poată gândi. Oare ce era cu bărbatul ăsta? Ce legătură avea el cu Mark? Să fie motivul pentru care băiatul se purta atât de ciudat de câteva zile? Oare avea probleme pe care nu i le spusese că s-o scutească de alte griji?

Claudia privea vizitatorul care aştepta, fără să ascundă lipsa de răbdare.

Era stăpân pe el şi cerea adevărul. Venise să întâmpine greutăţi şi cu siguranţă ştia cum să se descurce cu ele.

Oare era vreun debitor, care venise să le ia banii? Ochii ei trecură de la străinul din faţa ei la Jaguarul argintiu parcat în faţa casei sale.

— Nu e aici, spuse ea dintr-odată.

— Ştiu că aici locuieşte, zise el.

— Ei bine da, dar acum nu e acasă.

— Serios? Nu-i acasă? pufni el, fără s-o creadă. Nu e acasă?

Sau nu e acasă pentru mine?

— Din moment ce nu ştiu cine eşti, bănuiesc că ambele răspunsuri, spuse ea, crispată.

— Mulţumesc, zise el şi, dintr-odată, trecu pe lângă ea şi intră în holul răcoros, de unde privi în camerele care aveau uşile deschise. Le cercetă pe toate, cu neruşinare.

— Hei! Ce crezi că faci? strigă ea.

Cum nu se putea ţine după el în starea în care era, îl lăsă să inspecteze casa. Oricum, ştia că nu poate să-l oprească. Îl aşteptă în sufragerie.

— După cum vezi, Mark nu e aici, spuse ea din nou. Poate vrei totuşi să verifici şi prin dulapuri, pe sub covoare sau

poate în pivniţă! sugeră ea, enervată.

— Aveţi pivniţă?

Claudia se holbă la el. Nu putea crede că este posibilă atâta neobrăzare.

— Nu! izbucni ea. Dar mi-ar plăcea să am, ca să te pot închide acolo până vor veni doctorii să te ia!

— Crezi că sunt nebun? Ei bine, n-ai văzut încă nimic, domnişoară Lawson, spuse bărbatul, zâmbind plin de îngâmfare.

Oh, deci acest bărbat putea zâmbi. Hm, ar fi putut jura că nu era în stare să facă asta. Oricum, pe ea n-o consola cu nimic. Iar zâmbetul de pe faţa lui nu era deloc al unui om amuzat şi nici nu intenţiona să pară aşa. Ochii însă, erau cei care o intrigau cel mai mult. Erau foarte frumoşi, da, acum îi putea vedea mai bine. Erau albaştri şi pătrunzători.

— Unde e?

— De ce ţi-aş spune?

— Pentru că am întrebat.

Tânăra aproape râse.

— Numeşti asta „întrebat”? Eu aş numi-o invadare de intimitate.

— Nu ştiam că mai ai vreo intimitate care ar putea fi invadată, domnişoară Lawson. Din nou cinismul ăsta în privire.

După felul în care tu şi iubitul tău faimos aţi oferit atâtea poveşti presei, mă mir că mai cunoşti acest cuvânt.

Claudia şi-ar fi dorit să-i poată da peste nas, să-l facă să tacă, dar trebuia să recunoască faptul că iubitul ei o pusese şi pe ea în lumina reflectoarelor, din moment ce slujba lui era de pilot de curse. Iubind şi fiind iubită de el, a însemnat să-i împărtăşească faima, dar şi povestea lor publicului, dacă nu cu inima deschisă, măcar cu demnitate şi graţie.

În primele luni după moartea lui, care avusese loc la un concurs, presa a fost şi mai insistentă şi mai speculativă, dar Claudia s-a lăsat pur şi simplu dusă de val, fără să permită să mai apară pe primele pagini, fără să dea ziarelor materiale de scris. Doar astfel a putut aluneca în acest anonimat, care acum îi făcea atât de bine. Dar nu-i va permite acestui ticălos să pângărească ceea ce a avut ea şi Chris, doar pentru că el a ales să creadă ziarele…

— Mulţumesc pentru această descoperire a moralităţii tale…

— Ba chiar din contră, spuse el, am chiar o părere modernă despre moralitate. Spre exemplu, nu consider că un copil care nu se naşte având parte de ambii părinţi trebuie considerat ilegitim. Dacă eşti de părere că fiul meu se va

căsători cu tine doar fiindcă ai fost destul de isteaţă ca să rămâi gravidă, atunci te înşeli amarnic.

Claudia îşi dădu seama despre ce era vorba şi îşi dădu seama şi cu cine vorbea acum. Dar bineînţeles! Cum de nu-i trecuse până acum prin minte? Statura, ochii, părul, alura de atlet, toate astea îi reaminteau de Mark! Oare cum de nu băgase de seamă din prima clipă? Mark îi dăduse impresia că are un tată mai în vârstă, dar bărbatul din faţa ei abia de avea patruzeci de ani! Şi nici nu-i de mirare că a fost atât de şocat s-o vadă gravidă când i-a deschis uşa.

— Oh, dacă aş fi ştiut că fiul tău vrea să se însoare cu mine, aş fi fugit mâncând pământul, domnule Stone, spuse ea, cu sinceritate. Te numeşti Stone, nu-i aşa?

— Ştii bine că da.

— Oh, cum să ştiu? Doar ai intrat fără să te prezinţi. De unde aş fi putut ghici cine eşti?

Mark îi povestise foarte puţine lucruri despre el. Era din Wellington, mama lui murise când el era mic, şi fusese crescut de un tată pretenţios şi arogant, cu aspiraţii nerealiste şi cu aşteptări mari de la unicul fiu şi moştenitor. Era student La Facultatea de Afaceri din Auckland şi după o ceartă care avusese loc în urmă cu şase luni, rupsese orice legătură cu tatăl

lui. Claudia, văzându-l acum pe tatăl lui, îşi dădea seama de ce tânărul era atât de încăpăţânat să reuşească pe cont propriu.

— Dacă testele confirmă că porţi copilul lui Mark, o să-ţi asigur suport material pe toată perioada graviditătii, continuă Morgan Stone, cu răceală. Dacă te hotărăşti să-ţi creşti singură copilul, voi stabili o pensie. Avocatul meu de încredere va avea grijă ca banii care îţi revin să fie, cheltuiţi strict pentru creşterea copilului, aşa că să nu-ţi închipui că o să trăieşti pe picior mare pe cheltuiala mea. Iar dacă nu vrei să-ţi baţi capul cu bebeluşul, voi face aranjamente să…

Claudia simţi cum o trec fori reci pe şira spinării. Cum putea spune cu atâta cruzime că acest copil nu era dorit? Dar ea îl dorea cu ardoare. Avea nevoie de el…

— Dacă sugerezi un avort, să ştii că e prea târziu pentru asta. Acesta e copilul meu! N-are nicio legătură cu tine!

— E nepotul meu, aşa că are de-a face cu mine. Şi nu mă refeream la avort, ci la faptul că aş fi dispus să adopt copilul, dacă tu nu l-ai dori.

Bărbatul acesta să fie bunicul copilului ei? Ideea i se părea ilară, iar dacă se gândea mai bine, chiar îi repugna.

Bărbatul se apropie de ea, iar tânăra făcu un pas înapoi, uşor speriată, gata să cadă când se împiedică de un picior de

scaun. Morgan o prinse repede de mână, iar Claudia, din reflex, dori să se elibereze.

— Lasă-mă! spuse ea.

— Ce credeai că o să-ţi fac? Să te lovesc? Nu lovesc femei, mai ales femei în starea ta. Te albiseşi la faţă o clipă. Am crezut că o să leşini. Mai bine te-ai aşeza.

— Nu vreau… Chiar împotriva voinţei sale, bărbatul o împinse pe un scaun şi o forţă să se aşeze. Nu era doar puternic, era şi foarte încăpăţânat.

— Te albeşti la faţă când auzi de avort, dar se pare că n-ai nimic împotrivă dacă flămânzeşti. Presupun că îţi faci griji să nu-ţi pierzi formele delicate, de aceea poate te încăpăţânezi să nu mănânci cum trebuie. În câte luni eşti? Patru? Cinci? Eşti prea slabă pentru o gravidă.

— Sunt de fel mica în oase, spuse Claudia în apărarea ei, fără chef să-i povestească acestui bărbat despre sarcina dificilă pe care o avea de şapte luni. Abia aştepta să-l vadă cerându-şi scuze când avea să-i spună adevărul. Acum, poţi să-ţi iei mâna de pe mine? Nu vreau să am de-a face cu şovini ca tine, care habar n-au despre sarcina mea.

— Ştiu că o femeie de vârsta ta ar trebui să evite nişte riscuri…

— O femeie de vârsta mea? izbucni Claudia, nevenindu-i să creadă. Ce-are a face vârsta mea cu asta? Am doar douăzeci şi patru de ani!

— Cu şase ani mai mare ca Mark! pufni el.

— Ştiu bine câţi ani are Mark!

Când dăduse spre închiriere o cameră din casa ei, preferase să ia în gazdă o studentă, dar apăruse un băiat frumos, timid şi speriat, care o cucerise într-o clipită. Îl acceptase pe Mark şi de şase luni acesta era chiriaşul ei.

— Dar sunt surprinsă că ştii. Nici măcar nu-i trimiţi o felicitare de ziua lui!

— Pentru că nu s-a gândit că ar fi bine să-mi spună care e noua lui adresă şi se pare că nici tu nu te-ai preocupat de asta…

— Nu fi ridicol! Mark e un băiat responsabil, inteligent…

— Dar e prea tânăr…

— Care e capabil să ia decizii proprii, spuse ea, ca şi cum n-ar fi întrerupt-o. Poate dacă ai fi fost mai receptiv la sentimentele lui, n-ar fi…

— Alergat în braţele tale doritoare?

— Vrei să încetezi să-mi mai pui vorbe în gură? Claudia se ridică în picioare, gata de luptă. Domnule Stone, dacă astfel îţi conduci afacerile, nu m-aş mira să aflu că ai probleme…

— Dar tu, în schimb, eşti chiar faimoasă când vine vorba de afaceri, nu-i aşa? Când trăia Christopher Nash, strigai sus şi tare că-l iubeşti şi că e sufletul tău pereche, dar acum, la şapte luni de la moartea lui, eşti gravidă cu un băiat care are pe jumătate anii lui, şi căruia îi iei toţi banii pe care-i câştigă. Adăugă satisfăcut, când văzu că reuşise s-o surprindă: oh, da, ştiu că şi-a luat două slujbe cu jumătate de normă, ca să-ţi cumpere loialitatea scumpă, în ciuda faptului că studiile lui lasă de dorit. E prea orb ca să-şi dea seama că loialitatea ta e asigurată de numele lui de familie. De ce să-ţi pese ţie dacă îşi trece cu bine examenele sau nu? Nu ceea ce ar putea deveni, ci ceea ce este acum te interesează pe tine. Pun pariu că ai calculat totul, dar ascultă-mă ce-ţi spun: dacă se va căsători cu tine, nu va primi niciun ban de la mine!

Claudia rămase fără cuvinte. Ştia că Mark nu se atinsese de fondul de studii pe care i-l trimitea lunar tatăl său. Ştia că-şi plăteşte camera din banii câştigaţi ca pizzer, dar nu ştia că şi-a mai luat şi o a doua slujbă. Nu comentase prea mult nici când îi adusese flori şi parfumuri, gândind că are bani prea mulţi dacă îi putea cheltui pentru ea.

Trase are în piept. Toate astea merseseră prea departe.

— Domnule Stone, ai înţeles greşit. Bineînţeles că nu

sunt îndrăgostită de fiul tău…

Bărbatul izbucni în râs.

— Nu-mi spui nicio noutate. Păcat că n-am adus ceva ca să te înregistrez. Sunt sigur că Mark va găsi treaba asta foarte încurajatoare.

— Şi nici el nu e îndrăgostit de mine, continuă ea.

— Doar crede că e? Oh, da, domnişoară Lawson, cunosc şi treaba asta, infatuarea îl face maleabil. Nu-i aşa? Bineînţeles, cu experienţa ta, ştii prea bine cum să faci un băiat de vârsta lui să creadă ce doreşti tu. Păcat că te-ai agăţat atât de mult de pilotul ăla de curse, cât trăia. Dacă îl lăsai mai liber, acum poate te-ar fi lăsat într-o situaţie materială mai bună. Cu siguranţă, locul ăsta nu se compară cu hotelurile de cinci stele, unde obişnuiai să petreci cu iubitul tău şi cu haita voastră de prieteni beţivi.

Claudia strânse pumnii. Cine era el de o critica aşa? Ştia oare cât de greu îi fusese să asigure un cămin pentru ea şi pentru copilul care avea să vină pe lume, în lipsa tatălui lui? Ce ştia el? Să critice şi să arunce cu noroi! Atât!

— Crezi mereu ce citeşti în ziare, domnule Stone? Nu credeam că eşti atât de naiv…

— Fiul meu e cel naiv. A fost întotdeauna prea blând cu

cei din jurul lui, prea blând pentru binele lui.

— Pentru binele lui sau pentru al tău? Ştii care e ironia, domnule Stone? Că nici nu l-am crezut când mi-a povestit despre tine. Am crezut că doar exagerează. Ba chiar am insistat să ia legătura cu tine, ca să vă rezolvaţi lucrurile.

— Ai sugerat o împăcare? întrebă el, neimpresionat. Ce profund! Şi ce profitabil ar fi pentru tine dacă Mark ar fi primit din nou în sânul familiei, nu-i aşa? Dar poate există şi o altă variantă, una la fel de profitabilă pentru tine…

— Dacă te oferi să mă plăteşti, uită de asta! spuse Claudia, simţind cum durerea de cap violentă pe care o avusese dimineaţă se întorsese. Vreau să ieşi din casa mea. Acum!

— Casa ta? râse el. Parcă această locuinţă aparţine băncii la care plăteşti cam jumătate din profitul pe care-l scoţi. Zilele astea trăieşti din comisioane, nu-i aşa, domnişoară Lawson? Se pare că n-ai mai încercat să-ţi găseşti vreo slujbă. Bineînţeles, acum când statul a decis să acorde fonduri atât de mari gravidelor, de ce n-ai profita şi tu de treaba asta? Dar ia spune, ce crezi că ar zice statul dacă ar afla că tatăl copilului este un băiat care nu e nici măcar major? Un băiat care munceşte pe brânci ca să-ţi dea bani şi să-ţi cumpere cadouri?

— Nu înşel pe nimeni! spuse ea, privindu-l cu neînfricare.

Statul ştie de Mark şi de situaţia mea. Aşa că, domnule Stone, să nu te gândeşti să mă şantajezi cu asta, dacă nu reuşeşti cu mita!

— Dacă? observă el o scăpare în vorbele ei. Deci nu excluzi posibilitatea de a accepta nişte bani, atâta timp cât suma e destul de mare?

Din păcate, vorbele lui o făcură să-şi piardă controlul…

Mai târziu, scenele care urmaseră se derulară din nou şi din nou în mintea ei ameţită. Îl atacase pe acel bărbat cu toate înjurăturile pe care le cunoştea de la Chris, îl izbise cu pumnii în piept, îl lovise cu picioarele. Îşi aminti cum bărbatul o luase de cot şi încercase să-i calmeze isteria, cum ea se trăsese cu putere din mâna lui, dezechilibrându-se şi căzând lângă el…

Stătuse nemişcată pe covor cu bărbatul acela îngenuncheat lângă ea, speriat, preocupat, privind cercetător faţa palidă, ochii mari, pipăindu-i pântecul umflat.

— Eşti bine? întrebase el.

— Nu mă atinge! strigase ea. Dacă ar fi atins-o, ar fi început să tremure, să ţipe, să leşine. Toată frica pe care o trăise de la moartea lui Chris devenise acum palpabilă. Chiar din prima, când se simţise rău, se rugase la Dumnezeu s-o ajute să ducă până la capăt sarcina aceasta. Se pare că era momentul când trebuia să plătească pentru păcatele din trecut. Dar nu în

felul acesta, nu aşa, gemu ea.

— Domnişoară Lawson, Claudia, eşti rănită?

— Pleacă, lasă-mă în pace… o durere îi săgetase trupul şi o făcuse să îşi înghită cuvintele. Închisese ochii şi se întorsese cu spatele la el, ca să nu-l mai vadă.

— Nu pot să fac asta. Nu acum, când ai putea fi rănită! E aici? E copilul tău? Mâna lui îi atinsese pântecul şi durerea pe care o resimţise Claudia fusese mai mult psihică decât fizică. Gemuse din nou şi-l simţise cum îi ridicase fusta şi îi cercetase picioarele. Cu ochii măriţi de uimire şi de ruşine, îl privise zicând: nu e sânge, Claudia. Nu sângerezi şi nici nu ţi s-a rupt apa. Nu plânge – nu eşti singură. O să am grijă de tine. Cine e doctorul tău?

Claudia îşi simţea capul zvâcnind şi broboane reci de sudoare îi apăreau pe frunte.

— O să mi se facă rău, spuse ea, printre dinţi.

Se simţise mizerabil. Bărbatul o ridicase şi o aşezase mai confortabil, pe canapea. Apoi mersese şi sunase după salvare. După ce făcuse asta, îi ştersese faţa cu un prosop ud şi-i vorbise calm şi blând, fără să arate că-i pasă că ea nu-l asculta. Claudia ţinuse tot timpul ochii închişi, rămăsese crispată, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze.

Urcase în ambulanţă cu ea şi, din reflex, Claudia se agăţase de mâna lui şi-l strânsese până când personalul din spital îl luase de lângă ea.

Restul zilei şi noaptea fuseseră un amestec de durere şi de oroare, astfel că în dimineaţa următoare când se trezi, avu impresia că a trăit cel mai urât coşmar din viaţa ei.

Apoi, îşi dădu seama că poartă o cămaşă de noapte albă şi că pântecul ei devenise aproape plat. Asta însemna că totul fusese adevărat. Prea adevărat. Închise ochii care o dureau şi o ardeau şi când îi deschise, doctorul se afla lângă ea. Era acelaşi care avusese grijă de ea pe toată durata sarcinii.

Acesta îi spuse cu simpatie şi regret că bebeluşul ei era băieţel. După aceea, se aşeză lângă ea, pe un scaun şi începu s-o întrebe despre ceea ce făcuse zilele trecute.

— Ai observat că fătul nu se mai mişca atât de mult, Claudia?

Tânăra avea ochii goi şi se simţea de parcă îmbătrânise cu o sută de ani.

— Era bine? Perfect? Adică nu era…?

— Deformat? Nu, Claudia. Dar nu-i mai bătea inima când te-au adus, aşa că a fost necesară cezariana pe care ţi-am făcut-o. Făcu o pauză, apoi continuă cu blândeţe: nu cred că l-ai

mai simţit mişcându-se de ceva timp, Claudia.

Lacrimile se prelingeau fierbinţi pe obrajii ei.

— Nu era… niciodată activ în timpul zilei. Noaptea obişnuia să dea din picioare.

— Şi în ultimele nopţi cum a fost?

— Eu… nu ştiu, am fost foarte obosită în ultima vreme şi am dormit profund. Dar se pare că atunci când am căzut, am…

Bărbatul îi luă mâna într-a lui.

— N-a fost din cauza căzăturii, draga mea. Cred că, în sinea ta, ştii treaba asta. N-a fost deloc din vina ta. Căzătura n-a făcut decât să urgenteze naşterea prematură. Dar toate analizele arată că fiul tău murise de câteva zile…

— Nu! ţipă ea îngrozită, ducând mâna la pântecul gol. Nu! Aş fi ştiut dacă ceva nu era în regulă cu el. Aş fi făcut ceva…

— Mă îndoiesc că cineva ar fi putut face ceva, Claudia. Uneori, se întâmplă lucrurile astea…

— Ce lucruri?

— Ai spus că fătul era perfect, aşa că trebuie să existe o cauză pentru ce s-a petrecut. Cu ce am greşit?

— N-ai greşit cu nimic, draga mea. Şi sunt de acord că fătul arăta perfect din punct de vedere fizic, dar nu pot garanta

nimic în rest. Te-am avertizat încă de la început că erau lucruri care indicau faptul că n-ai fi putut duce sarcina la bun sfârşit…

— Dar am făcut tot ce mi-ai spus, şopti Claudia, cu ciudă.

— Ştiu asta, Claudia. Ai făcut tot ce s-a putut pentru copilul tău. Poate mai târziu, când voi şti mai multe, o să reuşesc să-ţi dau informaţii mai exacte în legătură cu ce s-a întâmplat, între timp însă, trebuie să încerci să te odihneşti cât poţi de mult. Pierderea unui copil în stadiu avansat de sarcină e la fel de traumatizantă pentru corp ca un avort. Şi ştiu că poate acum nu vrei să afli treaba asta, dar doctorul care te-a operat mi-a comunicat că nu există nicio complicaţie care să pună în pericol o sarcină viitoare. Sunt şanse mari ca data viitoare să naşti un copil normal şi sănătos, chiar fără să apelezi la cezariană…

— Data viitoare? Claudia nu-şi putea imagina că va mai fi în stare să treacă prin atâta durere încă o dată. A fost o greşeală, şi ştii treaba asta, îşi aminti ea. N-am vrut să rămân însărcinată… a fost un şoc pentru mine să… crezi că…?

— Nu, nu cred, şi sunt sigur că şi tu eşti de aceeaşi părere. Oricare ar fi fost sentimentele tale la început, te-ai luptat din greu să aduci pe lume copilul ăsta, iar acum trebuie să lupţi ca să treci peste ce ţi s-a întâmplat şi să mergi mai departe. Acum, pot să-i spun prietenului tău că poate intra? Poate rămâne

câteva minute. Asistentele mi-au spus că a stat toată noaptea în sala de aşteptare, punându-le o grămadă de întrebări în legătură cu tine…

— Prieten? Mark era plecat, aşa că nu-şi putea închipui cine venise s-o vadă. Şi doar el şi părinţii ei din Australia erau trecuţi ca persoane de contact, pe fişa ei medicală.

— Un domn care se cheamă Stone. Asistenta Dawson spune că e încăpăţânat ca un catâr şi nu acceptă informaţiile pe care le-a primit pe parcursul nopţii. Insistă să vorbească cu doctorul tău. Cel care te-a operat a avut de lucru toată noaptea, iar eu abia am intrat în tură, dar dacă vrei, pot să-i spun ce…

— Nu! strigă Claudia, panicată. Dintr-odată îi veni în minte pedeapsa perfectă pentru ce îndurase. Oh, cât ura lumea aceea! Cât îl ura pe el că a fost de faţă când corpul ei i-a respins copilul! Nu! Nu vreau să-i spui nimic. Nu e un prieten. Abia îl cunosc. Nu vreau să ştie nimic despre mine!

— Ştie deja că te-am operat şi că bebeluşul s-a născut mort. Din moment ce a fost cu tine atunci când s-a întâmplat, nu crezi că…

— Nu, nu cred. Agitaţia ei ajunse aproape de isterie. Promite-mi că n-o să-i spui! Trebuie să ai permisiunea mea pentru a discuta detaliile medicale cu el, nu-i aşa? Ei bine, nu-ţi

dau voie să-i spui nimic. Nu vreau să vină la mine. Vreau să plece!

Bărbatul nu avu altceva de făcut decât să fie de acord, aşa că, după ce o consultă, plecă.

Claudia plânse încet după copilul ei mort, încă refuzând să creadă că fericirea pe care o simţise până atunci se transformase atât de uşor în durere şi regret.

— Claudia?

Deschise ochii şi-l văzu pe Morgan Stone aplecat peste ea.

Chiar şi în starea de şoc în care se afla, Claudia observă schimbarea care se produsese pe chipul bărbatului din faţa ei. Avea părul răvăşit, ochii roşii de nesomn, trăsăturile crispate şi privirea îngrijorată. Costumul era mototolit. Îl privi cu o oarecare plăcere ascunsă cum aşteaptă disperat ca ea să vorbească. El trebuia să zacă rece undeva în spitalul acela, şi nu fiul ei iubit…

— Ce faci aici? întrebă ea, răstit. Probabil ignorase cu aroganţă rugămintea doctorului de a nu intra la ea. Lui Morgan Stone nu-i păsa decât de el.

— Trebuia să te văd. Să văd ce faci. Să văd dacă ai nevoie de ceva, dacă îţi pot aduce ceva… Gura lui era subţire, o

linie tensionată.

— Da, am nevoie de ceva. De copilul meu. Întreg şi sănătos, izbucni ea. Poţi să faci asta pentru mine, domnule Stone? Sau poate accepţi acum faptul că sunt lucruri pe care banii tăi preţioşi nu le pot cumpăra? Lucruri ca dragostea? Ca viaţa?

Bărbatul se albi la faţă, afişând o privire vinovată. Se simţea prost şi inconfortabil, în faţa ei, dar părea să îndure totul cu demnitate.

— Nu, nu pot, spuse el.

— Atunci, de ce eşti aici? Copilul meu e mort şi mă simt de parcă am în mine zeci de cuţite. Pedeapsa asta e de-ajuns pentru îndrăzneala mea de a exista pe aceeaşi planetă cu tine şi de a avea o relaţie cu fiul tău?

— Doamne, nu, Claudia, a fost un accident! Doar nu crezi că am vrut să ţi se întâmple aşa ceva!

— Nu cred? Hm, oare asta nu rezolvă perfect una dintre problemele tale? încă un parazit pe care să-l scoţi din averea familiei Stone? Dar bineînţeles, faptul că Mark n-o să-ţi mulţumească pentru că ţi-ai omorât nepotul doar ca să nu se căsătorească cu mine, e cu totul o altă poveste!

Ochii albaştri deveniră opaci, iar Claudia se simţi

vinovată pentru ceea ce spusese. Dar asta era ce merita el, sau cel puţin aşa credea ea. Morgan Stone o torturase cu relaţia ei cu Mark, pe când ea nu-i fusese fidelă decât lui Chris, chiar şi atunci când acesta o înşelase. De fapt, dacă n-ar fi murit, acum ar fi fost căsătoriţi, aşa cum plănuise Chris, înainte de accident. Însă Chris nu mai era şi nici copilul lui…

— Asta o să-i spui lui Mark? întrebă tăios Morgan Stone.

— Nu e ăsta adevărul? Tu m-ai împins, eu am căzut şi am pierdut copilul. Tu mi-ai ucis copilul! Trebuia să dea vina pe cineva. Simţea că nu poate supravieţui dacă nu face asta.

— Claudia, te rog…

— Oh, nu-ţi face griji, nu trebuie să mă implori. N-o să-i spun. Şi dacă ţi-a mai rămas ceva pentru fiul tău, nici tu n-o să-i spui. Crezi că eu aş dori să-l rănesc în felul ăsta? Crezi că vreau să poarte vina ta pentru toată viaţa? Ştiind că tu ai făcut asta, din cauză că e prieten cu mine?

Claudia nu voia ca Mark să sufere. Acest bărbat oribil din faţa ei trebuia să sufere. Nu altcineva. El era cel care i-a distrus copilul.

— Claudia… eu… spuse el, făcând un gest cu mâna. Nu ştia ce să spună, ce să facă să îndrepte lucrurile.

— Oh, ieşi afară! Mă simt rău doar din cauza prezenţei

tale aici. Şi nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea sau a lui Mark. N-o să ne căsătorim. Oricum, niciodată nu s-a pus problema să facem asta. Ţi-aş fi spus încă de la început, dacă n-ai fi vorbit întruna despre moralitatea mea îndoielnică. Ţi-aş fi spus că e plecat o săptămână cu prietenii lui şi că se va întoarce abia sâmbăta viitoare…

Morgan Stone se crispă şi o privi pătrunzător, aşa că tânăra mai întoarse o dată cuţitul în rană.

— Bănuiesc că ceea ce ţi-ai dorit, s-a întâmplat. Poate într-o zi mă voi bucura că nu ţi-am adus nepotul pe lume. În momentul ăsta însă, simt că nu mai suport să te văd nici pe tine şi nici pe fiul tău. Niciodată.

Capitolul 2

Claudia privi în ochii înceţoşaţi ai unei faimoase vedete rock şi încercă să mintă cât mai credibil.

— Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic. Probabil că menajera a interpretat greşit un gest inocent din partea soţului tău…

Femeia era supărată. Ştia că se află într-un loc în care n-ar trebui să fie, aşa că spuse primul lucru care îi veni în minte,

pentru a-i distrage atenţia…

— Ei bine, a fost un lucru prostesc cel pe care l-ai spus. Scorpii ca astea n-ar trebui să fie lăsate să lucreze în hoteluri. Dacă tu n-o concediezi, o să vorbesc cu directorul. El cu siguranţă că n-o să mă ignore…

— Bineînţeles că fata va fi concediată, minţi Claudia uşor, încercând s-o calmeze pe vedeta care sub influenţa alcoolului şi a oboselii făcuse un scandal monstru. Eliza Mitchell era pe ultima sută de metri a turneului mondial care începuse în ţara ei natală – Anglia – şi oboseala părea să pună stăpânire pe ea. Claudia o simpatiza pe această femeie şi încerca s-o înţeleagă, dar sub nicio formă n-ar fi permis ca slujba unei fete inocente să fie pusă în pericol doar din cauza unui soţ destrăbălat.

Îi trebuiră douăzeci de minute s-o calmeze pe vedetă, iar când ieşi în holul hotelului, se simţi şi ea obosită.

Bărbatul care era la recepţie o privi cu simpatie. O plăcea, şi-i zâmbi când spuse:

— Probleme, domnişoară Lawson?

Claudia oftă.

— Poţi, te rog, să rogi o menajeră cu experienţă, de preferinţă de vârstă mijlocie, să meargă să aranjeze lucrurile în

apartamentul matrimonial? Dar aşteaptă până domnul şi doamna Mitchell ies. Ea trebuie să ajungă la o conferinţă de presă în patruzeci de minute.

— Aşa voi face, domnişoară Lawson. Ştii, ar fi trebuit să te faci diplomat.

— Nu cunosc limbi străine, spuse ea, cu toate că Eliza Mitchel m-a învăţat câteva cuvinte pe care nu le ştiam până acum.

Îl salută pe bărbat şi traversă holul. Nu-i plăcea să mintă. Dar nu putea face altceva ca s-o calmeze pe Eliza Mitchell, care devenise isterică. Ea ştia cum stăteau lucrurile, dar n-ar fi recunoscut asta în faţa nimănui. Oricum, era de datoria ei ca toate să fie aşa cum trebuie. Ca specialist în relaţii publice angajată a Hotelului Baron Harbour Point, avea de-a face de multe ori cu astfel de situaţii, dar minciuna pe care o spusese azi le întrecea de departe pe toate celelalte.

Întoarse capul şi privi în treacăt prin ferestrele masive ale hotelului portul Wellington, unde bărcuţe mici şi iahturi jucau neliniştite pe apa limpede. Nu, nu fusese cea mai mare minciună aceea spusă Elizei. Cea mai mare minciună i-o spusese lui Morgan Stone, pe patul de spital, în urmă cu doi ani. O minciună pe care după aceea o regretase, dar pe care spera ca

într-o zi s-o uite. Adânc în sufletul ei, însă, minciuna nu era uitată. Era acolo şi o măcina, ştiind că a acuzat un om nevinovat de moartea copilului ei.

Uşile liftului se deschiseră şi cineva păru s-o strige.

— Claudia? Claudia?

O mână aşezată ferm pe umărul ei o făcu să se întoarcă şi să privească nedumerită bărbatul din faţa ei.

— Ştiu că a trecut mult timp, Claudia, dar parcă nu chiar atât de mult, nu-i aşa? Sunt eu, Mark, nu-ţi aminteşti de mine? Am locuit împreună… Hei, nu face faţa asta, sper că nu ţi-am amintit de ceva rău, dar… îmi pare atât de bine să te văd!

— Bună… Mark, spuse ea, după câteva momente, timp în care încercă să-şi dea seama dacă bărbatul se află în realitate în faţa ei, sau e doar o fantasmă. Îl privi. Era atât de frumos… îmi pare rău, eram cu gândurile departe. Ce faci aici?

— Am o întâlnire de afaceri. Mă văd cu cineva care e cazat aici. Dar tu? îi privi uniforma şi insigna din piept. Lucrezi aici, la hotel?

— Mă ocup de partea de relaţii cu publicul a hotelului.

— E fantastic! Şi bănuiesc că locuieşti în Wellington. Atunci, de ce nu m-ai căutat? Ţi-am spus doar că dacă treci vreodată prin oraş…

— Sunt aici doar de vreo două luni. Încă încerc să mă adaptez, spuse Claudia. Nu-i putea spune cât s-a străduit să amâne transferul din Auckland aici, doar pentru a evita această reîntâlnire. Cererea îi fusese refuzată, aşa că îşi luase inima în dinţi, spunându-şi că Noua Zeelandă are o capitală mare, unde este imposibil să dea exact peste Morgan Stone şi fiul lui.

— Nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori. Mi-am făcut griji din cauza ta. Am crezut că te-ai supărat pe mine fiindcă am plecat atât de repede după… după ce ai pierdut copilul…

— Bineînţeles că nu m-am supărat, spuse ea. Am înţeles de ce ai făcut asta. N-avea de gând să mai facă încă o persoană să se simtă vinovată din cauza ei.

Din nefericire, înţelesese chiar foarte bine cum Morgan Stone reluase imediat relaţiile cu fiul său, oferindu-i un parteneriat favorabil, cu condiţia de a se întoarce la Wellington. Mark plecase la trei săptămâni după ieşirea ei din spital, încredinţat că relaţia cu tatăl lui merita o nouă şansă.

— Lucrurile s-au derulat rapid după plecarea ta. Am decis să urmez un curs de perfecţionare, să vând casa şi mă tem că răspunsul la scrisorile tale a fost amânat până în ultimul moment.

Acum, chiar dacă fusese luată prin surprindere de apariţia

lui, se putea relaxa pentru că din privirea pe care băiatul i-o adresa, observase că acesta nu ştia nimic despre ceea ce se întâmplase. Nu aflase de vizita tatălui său din ziua accidentului şi nici minciuna pe care i-o spusese acestuia.

— Ei bine, trebuie să spun că acum arăţi bine. Fantastic, chiar!

Claudia era de acord cu el. Ştia prea bine că arăta mult mai sănătoasă decât în perioada graviditătii, atunci când o cunoscuse Mark. Uniforma crem a personalului hotelului se potrivea de minune cu tenul ei închis la culoare, cu silueta graţioasă, iar mesele la ore fixe, programul de somn şi abonamentul la sala de sport a hotelului, făcuseră minuni şi o ajutaseră să arate mai bine şi mai sănătoasă ca niciodată.

— Nici tu nu arăţi rău deloc, spuse ea. Era într-adevăr frumos, un tânăr sofisticat, cu alură de zeu grec. Din câte văd, ai devenit om de afaceri.

Tânărul râse.

— Cred că mă confunzi cu tatăl meu. El e cel sofisticat. Eu sunt abia o copie a lui.

Referirea la tatăl lui îi trimise Claudiei fiori pe şira spinării. Oare acesta să fie băiatul care în urmă cu doi ani îşi dispreţuia tatăl pentru răceala şi indiferenţa cu care-l trata?

— Hei, ce-ai zice dacă ne-am întâlni mai târziu şi am vorbi despre vremurile trecute?

— Vremuri trecute? Claudia se încordă şi îşi privi ceasul. Ei bine, eu sunt cam… ocupată, Mark. Trebuie să merg la câteva şedinţe, apoi trebuie să vizitez muzee cu nişte oaspeţi ai hotelului, apoi trebuie să particip la o degustare de vinuri…

— Bine, bine, spuse Mark, care acceptă refuzul ei fără prea mare bătaie de cap. Ne vedem altă dată, atunci. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc, Claudia. La revedere!

Claudia privi surprinsă cum tânărul se îndepărta de ea şi nu-i veni să creadă cât de uşor fusese să scape de el şi de o întâlnire care nu i-ar fi făcut niciun bine.

Dar nu era aşa uşor.

Claudia stătea la o masă, bând un pahar de vin cu un tânăr înalt şi blond, când simţi lângă ea o prezenţă cunoscută. Se întoarse, râzând încă de gluma pe care i-o spusese bărbatul de lângă ea.

— Ţi-am spus că o să ne revedem, Claudia! Mark era încântat de această întâlnire.

— Dacă eşti de părere că am evitat să mă văd cu tine din cauza acestui domn, atunci ar trebui să te avertizez că acesta este Simon Moore, directorul hotelului. Claudia făcu

prezentările, menţionând în treacăt faptul că-l cunoştea pe băiat de când a fost chiriaş în casa ei.

— N-am venit să te caut. Pur şi simplu am ajuns aici cu unul din partenerii mei de afaceri, spuse el şi-i arătă un bărbat scund, care purta o conversaţie cu una din doamnele venite neînsoţite la degustare. E singur, spuse el, când Claudiei îi alunecară ochii pe mâna fără verighetă cu care ţinea paharul. Şi e în căutare de parteneră. Dacă vrei, pot să vă fac cunoştinţă.

— Poţi să-ţi iei gândul de la asta. Claudia e căsătorită cu hotelul ăsta, la fel cum sunt şi eu. E o angajată loială şi o prezenţă proaspătă pentru noi, care a venit cu multe idei geniale în scurta perioadă de când o avem aici.

— Ei bine, mulţumesc, Simon, spuse Claudia, care nu se simţea deloc în largul ei, fiind lăudată atât.

Bărbatul râse şi se scuză că trebuie să plece.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnule Stone. Sper să-ţi placă hotelul nostru.

— Sunt sigur că aşa va fi, murmură Mark, când bărbatul se îndepărtă. E ceva între voi doi, Claudia?

— E şeful meu, Mark, spuse Claudia, uimită de întrebarea lui.

Ea şi Simon s-au înţeles bine încă de la început, dar

niciodată n-a fost vorba de mai mult în relaţia lor.

— Deci? E singur, nu? Şi arată şi bine, ştie să vorbească… sau poate ai deja o relaţie…

— Nu, n-am şi nici nu vreau să am…

— Hm, atunci poate e puţin cam nepotrivit pentru tine. Cine ştie, poate e mai bine să n-ai de-a face cu el.

— Mark! protestă Claudia, izbucnind în râs. Nu există interes nici din partea mea şi nici din a lui. Din felul protector în care se purta cu ea, Claudia îşi aminti cum fusese viaţa alături de el. Dar trecuse mult timp de atunci şi între ei nu mai exista nicio legătură. Şi chiar dacă ar fi, n-ar fi treaba ta.

— Îmi spuneam şi eu părerea, ca prieten, completă tânărul. Aşa că se apropie şi se aşeză pe scaunul liber din faţa ei, spunând: hai să ciocnim pentru prieteniile reluate. Acum, spune-mi ce ai făcut în anii ăştia, în timp ce eu am devenit un om de afaceri prosper. Cred că slujba la hotelul ăsta ţi-a făcut mult bine, nu?

Claudia privi în jurul ei şi se gândi că ar fi mai bine să-i spună că nu se afla acolo de dragul amuzamentului, ci pentru a munci. Se uită după şeful ei şi dădu cu ochii de un bărbat rigid, cu privirea albastră. Oh, nu! Oare el să fie? Privi cu atenţie lângă partenerul de afaceri care venise cu Mark şi-l văzu pe

Morgan Stone. Iar acum se îndrepta spre masa lor!

Simţi cum lumea în care respira şi trăia se prăbuşeşte în jurul ei. Bărbatul să grăbea să ajungă până la ei, iar Claudia nu putea decât să privească îngrozită ce se petrecea. Simţea cum fiori o ţintuiau pe loc şi pentru o clipă se gândi să fugă. Dar nu putea face asta. Avea mândria ei.

Îl auzi pe Mark spunând ceva, după care încercă să se întoarcă spre el, dar privirea îi era ţintuită de bărbatul care se apropia tot mai mult de ei.

— Ei bine, Mark, am ajuns, spuse el, înfăţişându-se în faţa lor. Şi asta bănuiesc, e surpriza despre care mi-ai vorbit, nu-i aşa? Vocea lui era la fel de puternică şi de pătrunzătoare cum şi-o amintea ea.

— Da. Aceasta e domnişoara la care am locuit cât am stat în Auckland. Mark îşi puse o mână pe umărul ei. A fost o drăguţă. Nu puteam să doresc o gazdă mai bună.

— O gazdă este o experienţă pe care fiecare student trebuie s-o aibă pe parcursul facultăţii, fu de acord tatăl lui.

Oh, Doamne, la ce se referea? Mâinile de gheaţă ale Claudiei începură să transpire. Îşi iubea munca. Nu voia să-şi piardă slujba din cauza unei scene în public. Bărbatul o măsură cu privirea şi spuse, în cele din urmă:

— Ei bine, Mark, n-ai de gând să ne faci cunoştinţă?

Oh, deci avea de gând să pretindă că nu s-au cunoscut niciodată.

— Tată, vreau să ţi-o prezint pe minunata Claudia Lawson. Este specialistul în relaţii publice de la acest hotel. Claudia, acesta e tatăl meu, Morgan Stone.

Bărbatul întinse mâna, iar Claudia nu avu altă opţiune decât să i-o strângă. Mâna ei era rece şi fără vlagă, în comparaţie cu cea fierbinte a lui. Simţi cum milioane de fiori o săgetează din creştet până-n tălpi. Se îmbujora şi fu luată prin surprindere de Mark, care spuse:

— Lasă asta, tată. O faci să se îmbujoreze. Şi oricum, îţi pierzi timpul. Nu e interesată de aşa ceva.

— Oh?

— Se referă la faptul că directorul hotelului l-a asigurat că m-am căsătorit cu slujba mea, spuse Claudia repede.

— Înţeleg. Atunci, nu eşti căsătorită?

— Încă nu.

— Oh, asta înseamnă că eşti logodită?

— Nu, spuse ea, înţepată.

— Înţeleg.

Ce naiba înţelegea?

— Te-ai mutat de curând în Wellington, Claudia?

— Am fost transferată din Auckland, în urmă cu două luni.

— La cererea ta?

— Nu, îmi plăcea acolo. Dar se pare că asta e politica practicată de companie, aceea de a roti personalul peste tot în ţară.

— Şi nu puteai să refuzi oferta asta, nu-i aşa? întrebă el. Asta e prima ta vizită aici?

— Da.

— Înţeleg. Şi unde locuieşti acum?

— Aici, la hotel, dar e o acomodare temporară, până găsesc un apartament, spuse ea. Dar tu, unde locuieşti? întrebă ea, de dragul conversaţiei.

— Am o casă pe Marine Drive.

Deci, locuia în cartierul rezidenţial, situat pe malul opus al portului Nicholson. Claudia era surprinsă. Putea să jure că un om atât de pasionat de muncă, aşa cum Mark îşi descrisese tatăl, ar dori să locuiască în centrul oraşului. Dar să stea atât de departe de viaţa socială şi economică… Hm, probabil că era mai mereu plecat de acasă şi plaja şi marea i se păreau insignifiante.

— Şi eşti căsătorit? întrebă ea.

— Încă nu, răspunse el, parodiind-o.

— Oh, asta înseamnă oare că ai ochit pe cineva? Cine e… fericita?

Bărbatul o privi lung câteva clipe, până Claudiei începu să-i pară rău pentru ce spusese. Apoi, imediat, el zâmbi.

— Regret să spun că sub masca pe care o afişez zace un bărbat obişnuit. Iar când şi dacă voi decide să mă recăsătoresc, va fi cu o femeie şi nu cu o domnişoară. Domnişoarele sunt pentru a fi puse pe piedestale, în schimb, femeile sunt pentru a deveni soţii. E o diferenţă puţin sesizabilă, dar care totuşi există. E la fel ca în cazul bărbaţilor şi al băieţilor.

— Nu băgasem de seamă treaba asta, spuse ea.

— Serios? Oh, atunci, draga mea Claudia, n-ai avut pe nimeni care să te înveţe.

— Hei, sper că nu vă certaţi, nu? interveni Mark, părând uşor nedumerit. Credeam că voi doi vă veţi înţelege de minune. Doar aveţi un lucru în comun: eu!

Gluma lui produse o tăcere de scurtă durată.

— Oh, dar ne înţelegem bine, nu-i aşa Claudia? Doar că trebuie să ne cunoaştem mai bine.

— Poftim?

— Hei, eu mă duc să mai aduc vin, bine? spuse Mark,

abia aşteptând să scape din atmosfera tensionată care se crease în jurul lui.

Claudia se simţi agitată când rămase singură cu Morgan Stone.

— Arăţi foarte bine, nici nu mă mir că e atât de încântat să te revadă.

— Poftim?

— Eşti chiar foarte frumoasă, spuse el, ignorând întrebarea ei. Tunsoarea asta te întinereşte. Făcu o pauză, după care spuse: nu i-ai povestit niciodată ce s-a întâmplat. Ai fi putut face asta ca să lărgeşti prăpastia dintre noi, dar n-ai făcut-o. Îţi mulţumesc pentru asta.

— Am crezut că o s-o faci tu, spuse ea, luată prin surprindere de vorbele lui.

— Mi-ai spus că nu vrei s-o fac, zise el simplu.

— Şi conta ce voiam eu? Bineînţeles, dacă n-avea de-a face cu interesele tale.

— Nu neg asta. Dar dacă mi-ar fi povestit despre tine, probabil i-aş fi spus. Dar niciodată nu mi s-a confesat. N-am fost apropiaţi mult timp după întoarcerea lui. A trebuit să las mult de la mine. Şi el la fel. Când vorbea despre tine, o făcea la modul general. A vorbit despre faptul că tu ţi-ai pierdut copilul, dar n-a

recunoscut niciodată că ar fi fost al lui. De fapt, mi s-a părut atât de uşurat şi dornic să vină acasă, încât mi-am închipuit că şocul prin care a trecut a fost poate prea mult pentru el. Mi-am dat seama că a fost frumos din partea ta să nu intervii…

— Să nu intervin? Dar prezenţa ta la spital ce a însemnat? Şi faptul că imediat după accident te-ai decis să reiei relaţiile cu fiul tău?

— Am încercat să mă port uman cu el, să admit că am greşit şi să-i dau şansa de a alege.

— Ştiind că va alege să nu mai stea la mine…

— Dacă te-ar fi iubit, ar fi rămas acolo, sau te-ar fi luat cu el. A fost decizia lui să se întoarcă acasă singur. Chiar tu ai recunoscut că nici tu nu-l iubeai.

Claudia privi în altă parte. Oare ce făceau? Se certau?

— Oricât de mult m-ai urî, Claudia, să ştii că în momentul acela am făcut ce am crezut că era mai potrivit pentru fiul meu… Şi privindu-te acum, sunt sigur că şi pentru tine a fost…

— Bănuiesc că eşti de părere că a fost cel mai bine şi pentru copilul meu! izbucni Claudia, îndurerată.

Bărbatul o privi cu multă compasiune, când spuse:

— Să ştii că îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat.

Am fost chiar îngrijorat din cauza ta. De asta veneam în fiecare zi la spital. Pentru că îmi părea rău pentru tine. Nimeni nu venea să te viziteze.

— N-am avut nevoie atunci de mila ta şi cu siguranţă n-am nevoie de ea nici acum!

— Nu. Dar aveai nevoie de ceva de la mine. De bani. Şi chiar o sumă importantă, îi reaminti el.

Claudia îşi aminti ce se întâmplase. Morgan Stone nu plecase imediat cum îi ceruse. N-o lăsase singură nicio clipă. Trei zile o vizitase mereu, aducându-i flori, fructe şi ziare, ca să fie la curent cu ce se mai întâmplase prin lume. Şi făcuse toate astea chiar dacă tânăra refuzase de fiecare dată să-l vadă, prefăcându-se mereu că doarme când îşi făcea apariţia în cameră.

Când îşi revenise, îşi dăduse seama că se afla într-o clinică privată şi că Morgan Stone avusese grijă să-i plătească toată şederea acolo. Se simţise umilită atunci de manipularea lui. Niciodată nu şi-ar fi permis luxul de a beneficia de atâta atenţie, dar gestul lui final o necăjise şi mai mult, în momentul în care, înainte de plecare, bărbatul îi trimisese un plic ce conţinea o sumă mare de bani. Alături de cec, era un bilet în care era rugată să se gândească la relaţia cu Mark, din moment ce acum era

independentă din punct de vedere financiar.

Claudia nu avusese posibilitatea de a-i arunca bărbatului în faţă cecul, pentru că plicul îi fusese trimis printr-o asistentă, fără să-l mai vadă de atunci pe Morgan Stone. Alesese să cheltuiască banii oferiţi de el, ca pedeapsă pentru ceea ce-i făcuse.

— Chiar te aşteptai să-ţi refuz banii pătaţi de sânge? Ei bine, n-am făcut-o! I-am cheltuit pe toţi!

— Aşa m-a infommat şi contabilul meu, spuse el, privindu-i faţa îmbujorată. Sper totuşi că i-ai folosit cu cap.

— Bineînţeles că asta am făcut. I-am cheltuit pe haine, pe bijuterii şi pe distracţii.

— Aşa ai făcut, Claudia?

De ce avea oare sentimentul că, în spatele acestei figuri autoritare, era de fapt amuzat? îl privi. N-avea de unde să ştie că banii aceia au fost folosiţi să se întreţină şi să participe la cursul de perfecţionare cu care reuşise să obţină acea slujbă.

— Nu asta te aşteptai să facă o femeie ieftină ca mine?

— Oh, nu ieftină, Claudia, niciodată ieftină. Am crezut că orice ai fi făcut, ar fi fost exact pe dos de ceea ce aş fi dorit eu să faci, doar pentru a mă pedepsi pentru că am gândit altfel. Şi după cum bine ai spus cândva, nu te cunoşteam destul de bine

încât să te judec.

— Dar ai făcut asta, totuşi!

— Din păcate, da. Am o voinţă de fier şi îmi pierd repede răbdarea. Astea două fac o combinaţie mortală. Din cauza asta m-am certat cu Mark atunci când a crescut şi a început să-mi pună la încercare autoritatea. Mi-ar plăcea să cred că m-am mai maturizat, odată cu vârsta…

— Maturizat?

— Crezi că exagerez spunând asta?

— Nu văd nicio dovadă a acestui fapt.

— Asta din cauză că ţi-e teamă să mă priveşti, Claudia. De ce nu ieşi din spatele cortinei după care te-ai refugiat odată cu trecutul? De ce nu vii faţă în faţă cu mine şi cu prezentul?

Ai fi surprinsă să descoperi că…

— Unde o fi Mark? Parcă a plecat să aducă vin? îl întrerupse ea.

— Se pare că ne oferă timp ca să ne cunoaştem mai bine. Vrea să ne plăcem. Se pare că e un lucru important pentru el, aşa că hai să nu-l dezamăgim, Claudia.

— Dacă nu, ce se întâmplă?

— Va trebui să-i explic motivul pentru care nu eşti atât de entuziasmată să mă cunoşti…

— I-ai spune asta, acum?

— De ce n-am vorbi despre asta la cină?

— Cină? Cu tine?

— Da, şi cu Mark, şi cu logodnica lui.

— E logodit? întrebă ea.

— Nu ţi-a spus? zâmbi el, cinic.

— Abia am schimbat câteva cuvinte. Ne-am întâlnit în dimineaţa asta şi n-aveam de gând să-l revăd, dacă la asta te gândeşti. Aşa că dacă e logodit sau nu, nu e treaba mea.

— Dar dacă el vrea să te vadă?

— I-aş spune să n-o facă!

— Şi dacă nu acceptă un răspuns negativ?

— De ce spui asta? E cumva o trăsătură de familie să hărţuiţi oamenii? Uite ce e, domnule Stone…

— Morgan, numele meu e Morgan. Uite că vine spre noi. Îi spuse în şoaptă: dacă nu vrei să aduc trecutul în discuţie, mai bine ai coopera.

— Ăsta e şantaj, zise Claudia, uimită. Morgan, nu crezi că ai înţeles totul greşit? Ai mai multe motive de care să te temi dacă se află trecutul. Eu aş fi cea care te-ar putea şantaja.

— Aşa e, dar ai putea face asta, Claudia?

— S-ar putea s-o fac, spuse ea printre dinţi.

— Te provoc! zise el şi apoi se adresă fiului său, care ajunsese lângă ei: Claudia tocmai mi-a sugerat că ar fi plăcut să cinăm împreună într-o zi. Ce zici, Mark? Poate o poţi suna pe Serita şi facem asta diseară.

Capitolul 3

— De ce faci asta? întrebă Claudia, în timp ce se mişca încordată, pe podeaua lustruită.

— De ce dansez cu tine? întrebă el, mirat. Parcă ai spus că-ţi place să dansezi. Morgan Stone o roti cu delicateţe.

— Mă refer la cina asta falsă, spuse tânăra.

— Doar tu ai vina asta. Ţi-am oferit posibilitatea de a vorbi cu mine pe teren neutru… dar ai fost laşă şi ai ales calea asta…

Claudia se văzuse nevoită să accepte această ieşire în patru. Cum altfel să facă? Doar nu era în stare să-l facă mincinos pe marede Morgan Stone, dacă acesta decidea să spună cum s-au petrecut lucrurile. Se văzuse nevoită să scornească o scuză şi-i venise în minte un festival care era găzduit de hotel.

— Ei, dar cu atât mai bine, spusese Morgan Stone atunci. Putem cina aici, la hotel, şi tu poţi supraveghea ca lucrurile să se

desfăşoare în ordine.

— Oh, nu cred că…

— Dacă vrei, vorbesc eu cu Simon.

— Simon?

— Moore, şeful tău. Suntem prieteni. De fapt, am fost şi la aceeaşi şcoală privată…

— Oh, nu! exclamase ea, oripilată.

— Dar te asigur că bărbatul se poate descurca.

— Nu, adică, vreau să spun că nu trebuie să-i spui lui Simon, zise ea repede. Festivalul care era găzduit de hotel fusese pus la punct în detaliu chiar de către ea.

— Sigur? Nu vreau să ai probleme, murmură el, inocent.

Doamne, ce ticălos!

— Sunt sigură, spuse ea, încercând să zâmbească. Dar mă gândesc doar că e cam târziu să obţinem o rezervare pentru patru persoane, la această oră. Vezi tu, restaurantul acesta este popular în zonă şi mesele sunt rezervate de obicei cu mai multe zile înainte, îl lămurise ea pe Mark.

Dar Claudia trebuia să-şi dea seama că nimic nu putea sta în calea lui Morgan Stone. Dacă dorea ceva, acesta obţinea şi nu conta cum.

Aşa că a rezervat o masă pentru patru persoane în cel mai

bun loc al restaurantului, cu faţa spre port. Claudia nu mâncase nimic. Fusese foarte atentă la ce spunea Mark, fiind tot timpul conştientă de privirea insistentă a lui Morgan Stone, care-i pândea orice mişcare.

Ea vorbise despre cariera ei, fiindcă era un subiect neutru şi pentru că-i plăcea să facă asta, chiar dacă în ochii altora părea doar că este foarte ambiţioasă.

— Dar n-a fost vorba despre alegerea mea, spuse tânăra, amintindu-şi cele petrecute. N-am vrut să cinez cu tine nici aici, nici în altă parte. Cu atât mai puţin să dansez cu tine!

— Ai fi preferat să dansezi cu Mark?

— Nu m-a invitat.

— Dar voia s-o facă.

— Şi care-i problema? Ce crezi că s-ar putea întâmpla în mijlocul unui ring de dans?

— Trebuie să întrebi? Bărbatul o privi în ochi şi o trase mai aproape de el, lipind-o de pieptul lui mare şi puternic, aducând-o mai aproape de gura care acum îi săruta părul.

— Ce naiba crezi că faci? şopti ea, nervoasă.

— Dansez, spuse el calm. De ce te aprinzi aşa, Claudia? Ce crezi că se poate întâmpla în mijlocul unui ring de dans? o parafrază el.

Bărbatul o roti şi se amuză de figura ei enervată.

— Foarte amuzant, bombăni ea şi la următoarea mişcare, îşi înfipse tocul de la sanda în pantoful lui. Bărbatul se crispă de durere, dar nu’s puse nimic. Mai vrei, domnule Stone? Sau ţi-a ajuns atâta dans?

— E o provocare, Claudia?

— Nu, dar nu-mi place să…

— Dansezi cu mine? Sau ocoleşti problemele? Pentru că asta facem, nu? Evităm să vorbim despre problemele din trecut. Spui că n-ai de gând să te împaci cu Mark. Dar dacă el vrea altceva?

— Nu din vina mea logodnica lui n-a putut ajunge în seara asta!

— Dacă ar fi întrebat-o…

— Oh, e ridicol!

— Oare? A vrut într-adevăr să vină la cină, dar ce bărbat în toate minţile ar vrea să aşeze la aceeaşi masă prietena actuală cu fosta amantă?

— Prietenă? Parcă ai spus că sunt logodiţi…

— Se cunoaşte cu Serita de un an şi în ultimele şase luni s-au întâlnit foarte des. E o fată frumoasă inteligentă, foarte dulce şi foarte potrivită pentru Mark…

— Şi Mark ce părere are despre acest cumul de virtuţi? Presupun că tu le-ai făcut cunoştinţă…

— De fapt, tatăl lor s-a ocupat de asta. Este Michael Glenn, membru de vază în guvernul…

— Şi fără îndoială ai fost şi cu el la şcoală.

— De fapt, a fost la aceeaşi şcoală, dar nu în aceeaşi perioadă cu mine. E mai mare cu zece ani.

— Ah, înseamnă că se apropie de pensie şi nu vei mai putea beneficia de avantaje guvernamentale mult timp.

În loc să se simtă ofensat, Morgan Stone izbucni în râs. Era un râs gutural, blând, care merita ascultat.

— Dacă îţi spun că şi eu am început să scârţâi, ai fi bucuroasă? Am trecut de mult de tinereţe.

— Aveai optsprezece ani când s-a născut Mark?

— Da. Aceeaşi vârstă pe care ar fi avut-o şi Mark, dacă bebeluşul tău ar fi supravieţuit şi el ar fi devenit tată. Iar eu, la vremea mea, eram la fel de luat prin surprindere de responsabilităţi, la fel ca şi el.

— Şi ce ai făcut? întrebă ea.

— Am luat-o de soţie, bineînţeles. Claudia îl privi uimită.

Da, continuă el, am lăsat-o însărcinată pe prietena mea în timpul studenţiei. De ce crezi că eram atât de hotărât să nu-l las

pe Mark să repete greşelile pe care le-am făcut eu? Cu douăzeci de ani în urmă, căsătoria era singura obţinue dacă se întâmpla aşa ceva. Abia terminasem liceul. Marina nu avea familie, iar ai mei nu erau dispuşi să mă ajute cu nimic decât dacă mă căsătoream cu ea. Aşa am făcut, dar am refuzat ajutorul pe care voiau să ni-l acorde părinţii mei. Am renunţat la facultate şi am început să muncesc pentru a întreţine familia. N-a fost deloc o căsnicie reuşită. Fiecare dintre noi voia lucruri diferite de la viaţă. Dacă Marina n-ar fi murit, am fi fost divorţaţi demult.

Claudia privi în altă parte. Îi venea greu să-şi dea seama că bărbatul cu care dansa avea un suflet, că era uman, că era un om de onoare.

— Morgan, eu… începu ea.

— Vă supăraţi dacă intervin?

Mark o luă pe Claudia la dans şi întrebă, curios:

— Despre ce vorbeaţi atât de precipitat? La masă, abia aţi schimbat două cuvinte.

— Am crezut că vrei să ne înţelegem bine, spuse ea, zâmbind uşor şi încercând să-şi ferească privirea de la Morgan, care acum îi urmărea de la masă.

— Da, să vă înţelegeţi, dar nu să deveniţi apropiaţi, spuse tânărul. Claudia, trebuie să te avertizez că tata n-are o reputaţie

prea bună la femei. Are un mare defect. E foarte ambiţios. Se pare că nu poate să piardă o provocare. Dar când câştigă, îşi pierde imediat interesul pentru ea.

— Mark, tu crezi că pe mine mă vede ca pe o provocare? întrebă Claudia.

— Ei bine, afişezi un aer de „nu-mă-atinge”, rânji el, chiar şi în rochia asta apetisantă. Şi tatii nu-i place deloc să i se spună ce să nu facă…

— Dar ceva îmi spune totuşi că tatăl tău nu e un mare cuceritor, zise ea. Nu mi se pare că are alura asta…

Mark râse.

— Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii că nu poţi judeca o carte după copertă. Problema tatii e că mereu a făcut ce a vrut, ce a crezut că e mai bine. De câte ori şi-a dorit să obţină ceva, a mers pur şi simplu şi s-a servit. Multe femei consideră lucrul ăsta foarte excitant. Eu obişnuiam să-mi duc prietenele acasă şi ele, de cum îl cunoşteau pe tata, făceau tot ce puteau doar ca el să le ia în seamă.

— Şi le lua în seamă? Ăsta este unul dintre motivele pentru care v-aţi certat? nu se putu abţine Claudia să nu întrebe.

— Poate în subconştient am gândit şi treaba asta… admise Mark, de parcă niciodată nu se mai gândise până atunci

la această posibilitate. Dar să ştii, el nu făcea niciodată ceva ca să le ia în seamă. Probabil din cauza asta era atât de atrăgător. Cu mine nu stătea decât atunci când n-avea ceva mai bun de făcut. Şi e adevărat că niciodată nu mi-a lipsit nimic, dar… niciodată n-am simţit că fac parte cu adevărat din viaţa lui. Niciodată nu m-am simţit făcând parte din lumea lui, din afacerile care-l făceau să fie atât de sigur pe el, atât de mulţumit. Ştiam că pentru mine face totul, dar mai ştiam şi că niciodată nu voi putea să mă ridic la nivelul lui, nu mă voi putea compara cu el, nu voi fi cel cu care îşi va împărţi responsabilităţile, victoriile. Era incapabil să pună pe alţii să facă un lucru. El voia controlul suprem. O vreme, ştiu că i-am făcut viaţa un iad şi ştiu că i-am forţat mâna. Oh, Claudia, dacă l-ai fi cunoscut în urmă cu doar câţiva ani, ai fi înţeles ce spun. S-a schimbat foarte mult în ultimul timp. Aproape nici mie nu-mi vine să cred. În ultimul timp e mai relaxat, mai în elementul lui, mai…

— Maturizat? sugeră Claudia, sec.

— Maturizat. Da, cred că asta e. S-a maturizat. Acum e mult mai accesibil. La asta m-am referit când vorbeam despre relaţia lui cu femeile. Se pare că în ultima vreme a început să-şi conducă viaţa socială cu aceeaşi încăpăţânare şi devotament ca în afaceri.

— Mi se pare că îl dezaprobi, spuse Claudia, amuzată de turnura pe care o luaseră lucrurile. Acum, fiul îşi critica tatăl pentru comportamentul afişat în societate. Nu crezi că are destule pe cap? De ce simţi nevoia să-l critici? Până la urmă, acum lucrezi pentru el.

— Nu pentru el, ci alături de el – şi numele meu e în afacere acum, o corectă Mark. M-a mirat şi pe mine când a spus că vrea să adauge şi numele meu la firmă. Dar acum, ceea ce nu înţeleg eu, este de ce se încăpăţânează atât să mă căsătorească pe mine, când el se pare că se distrează atât de bine?

— Oh, e vorba despre Serita, nu?

— Mda, exact. E o fată drăguţă, dar dacă tata crede că o să mă căsătoresc cu ea doar ca să-i pot oferi nepoţi de care să se bucure cât mai e încă tânăr, atunci se înşală amarnic.

Mai dansară puţin, după care tânărul spuse:

— Uite, s-au adus apetitivele. Nu crezi că ar fi bine să facem o pauză, ca să gustăm ceva?

Bărbatul turnă vin în pahare şi-i înmână Claudiei unul:

— Ia-l, spuse el. Cred că ai nevoie de el mai mult decât mine. Bănuiesc că în urmă cu câţiva ani, reuşeai să dansezi toată noaptea. Pe mese, fără îndoială.

— O dată! izbucni tânăra. O singură dată am făcut asta,

atunci când Chris a câştigat cupa la curse. Cred că aveam tot dreptul să mă bucur pentru el, nu-i aşa?

De fapt, nu dorise să facă asta, dar Chris, uşor ameţit de succes, o făcuse să urce pe o masă şi să pozeze pentru presă.

Mark privi ezitând, de la unul la altul.

— Nu credeam că ştii de Nash, tată…

— Ştiam totul despre Claudia de când am văzut-o prima oară, spuse bărbatul, fără să-şi ia ochii de la faţa ei palidă. N-am crezut că e un secret.

Claudia se încorda. Oare aveau să urmeze explicaţii în privinţa locului unde se petrecuse acea primă întâlnire?

— Nu, dar presa i-a făcut Claudiei viaţa un calvar după moartea lui Nash. Abia şi-a revenit şi cu greu a reuşit să ducă apoi o viaţă normală.

— Bănuiesc că te referi la povestea cu cerceii şi la scandalul iscat de familia lui, atunci când a aflat că trebuia să-i moştenească toată averea, care de fapt era inexistentă.

Claudia înclină din cap, realizând că Morgan Stone se informase din ziare despre ea. La început, privise amuzată cum în ziare apăreau tot felul de ştiri neadevărate despre ea. Presa de scandal o făcuse să pară o femeie fatală şi ea se amuza cu Chris pe această temă, fiindcă amândoi ştiau că atunci când se

cunoscuseră, fusese o tânără de douăzeci de ani crescută la ţară, naivă şi timidă, care aterizase fără să-şi dea seama cum, în această lume strălucitoare a vedetelor.

Naivitatea se risipise curând, dar nu şi personalitatea timidă, care rămăsese neschimbată. Părinţii ei n-au iertat-o niciodată pentru că alesese să trăiască în concubinaj cu iubitul ei faimos şi poate tocmai din această cauză Claudia nu plecase niciodată urechea la ce scrisese presa.

— Crezi că au reuşit să obţină ceva? întrebă Mark. Am auzit că au ajuns departe cu procesul. Cred că în asemenea împrejurări, tu aveai cele mai multe şanse să…

— Nu! Se pare că nu eram mai bună ca familia lui să am grijă de bani, aşa că… oricum, vreau ca toate astea să rămână în trecut.

— Oh, sigur…

— Ce împrejurări, vru Morgan Stone să ştie?

— Ei bine, Nash era cetăţean american şi, după legea de acolo, Claudia putea obţine un procent din averea lui, calculat la anii cât a trăit cu el. Asta dacă exista o avere…

— Cât timp ai trăit cu Nash? întrebă dintr-odată Morgan Stone.

— Patru ani, spuse Claudia. Patru ani minunaţi, spuse ea

şi-şi promise că nu-l va lăsa niciodată pe Stone să descopere adevărul.

— Trebuie să fi fost minunaţi, pentru că Nash nu era un bărbat statornic. Aşa că dacă a rezistat lângă tine atâta timp, înseamnă că a făcut-o dintr-o cauză anume, nu? Trebuie să ai tu ceva special.

— Tată! aproape strigă Mark.

Dar protestul lui nu fu luat în seamă de niciunul dintre cei doi. Claudia, după ce îşi mai reveni după întrebarea auzită, spuse:

— Da, aveam ceva special. Se numeşte iubire. Ştii ce e iubirea, Morgan, nu-i aşa? Este atunci când doi oameni au o relaţie şi…

— O relaţie? Oh, te referi la aventura ta. E păcat că iubirea voastră n-a fost atât de puternică pentru a vă determina să faceţi un pas mai… oficial.

— Oficial? Oh, te referi la căsătorie? spuse ea, acid. Dar în zilele noastre, căsătoria nu mai ţine atât de mult. Mulţi oameni se căsătoresc din motive care n-au de-a face cu dragostea.

Dar Morgan Stone, în loc să-i trântească o replică acidă, se lăsă pe spatele scaunului şi spuse, amuzat:

— Touché! Ţi-a spus cineva cât de frumoasă eşti atunci când eşti o scorpie?

— Ţi-a spus cineva că ai un vocabular la fel de limitat ca mintea?

— Nimeni la fel de frumos ca tine, prinţeso, zise el şi luă o gură de vin, fără s-o scape din ochi. Dacă mă port puţin cam nervos în seara asta, este din cauză că mă iei prin surprindere. Îmi cer scuze dacă te-am jignit în vreun fel, dar încerc să combin amanta scoasă în lume a unui aventurier, pilot de curse, cu imaginea de fată de carieră, muncitoare şi dedicată pe care te străduieşti atât de mult s-o afişezi acum.

Oare ce încerca, să facă? se întreba Claudia.

— Tată, ce naiba se întâmplă cu tine? O faci să se simtă jenată, spuse Mark, vizibil enervat că tatăl lui monopolizase discuţia şi atenţia Claudiei.

— Ba nu, nu fac asta, nu-i aşa, Claudia?

— Nu. Dacă ai avut de-a face o singură dată măcar cu jurnalişti agresivi, dornici de vulgaritate, atunci un afacerist cu gură mare e doar o ameninţare insipidă.

— Insipidă. Se pare că va trebui să muncesc serios ca să-ţi schimb părerea despre mine, spuse el.

— Hei, tată, interveni Mark, vrând să atragă atenţia

asupra lui. Tocmai îi spuneam Claudiei că în ultimii doi ani ai fost mai relaxat şi te-ai bucurat mai mult de viaţă.

— Vrei să spui, de când am încetat să mă port ca un tiran şi să risc să dau faliment doar pentru a hrăni orgoliul tău de băieţel ambiţios?

— Să rişti să dai faliment? rânji Mark. Ştii bine că vânzările au crescut de când m-am alăturat companiei. E evident că îţi trebuie nişte prospături printre veteranii de acolo…

— Bineînţeles că vânzările au crescut, dar asta doar datorită sponsorului nostru. El e cel de la care adunăm acum atâţia bani, spuse Morgan Stone.

— Hm, zâmbi Claudia, nu mi-am dat seama că afacerea cu maşini uzate e atât de interesantă.

Cei doi bărbaţi se uitară pieziş la ea, iar Claudia tăcu, întrebându-se dacă nu cumva a făcut o gafă.

— Maşini uzate?

— Da, nu cu asta se ocupă compania voastră?

— Care dintre ele?

— N-am ştiut că sunt mai multe. A… Mark mi-a spus că majoritatea banilor ies din afacerea asta.

— Asta ţi-a spus?

— Ei bine, da. N-am vorbit prea multe despre trecutul lui

sau despre tine, spuse ea.

— Mda, cred şi eu că nu v-aţi petrecut prea mult timp vorbind… spuse el şi, până să poată interveni, Morgan Stone continuă: da, eu deţin o franciză, dar cel mai mare profit îl scoatem din maşinile de lux, noi sau vechi – Lamborghini, Ferrari, Jaguar, Porsche. Şi sponsorizăm şi maşinile de curse.

— Maşini de curse? întrebă ea, gâtuită, amintindu-şi de cele pe care Chris le iubea mai mult decât pe ea, mai mult decât însăşi viaţa.

— Nu de Formula Unu, Claudia, nu din acelea pe care le conducea Chris. Maşini sport şi de serie. Dar niciodată nu ţi-am spus despre asta, fiindcă ştiam cât de mult te-ar răscoli să-ţi aminteşti de Chris. Îmi cer scuze în numele tatălui. Nu trebuia să-ţi spună una ca asta, zise el şi-i aruncă o privire acuzatoare lui Morgan.

— Nu, e în regută, serios, spuse Claudia, albă la faţă. Am trecut… peste tot ce a fost. A trebuit să fac asta.

— Te rog să mă ierţi dacă ţi-am adus aminte de ceva neplăcut, se scuză Morgan. N-a fost intenţionat.

— N-am de ce să te iert, zise ea.

La sfârşitul cinei, încercă să-şi plătească partea de consumaţie, dar Morgan Stone nu vru să audă de aşa ceva,

spunând că a fost invitata lui. Mark merse să plătească nota şi Morgan spuse:

— Pot să te conduc în camera ta?

— N-aş îndrăzni să-ţi cer aşa ceva, spuse ea.

— Oh, dar nu-i nimic, şi eu merg sus. Hai, îţi poţi lua rămas-bun de la Mark la recepţie. Mâna lui pe talia ei o făcu să simtă că n-are de ales decât să se lase condusă de acest bărbat.

— Dacă te aştepţi să te invit în camera mea pentru cafea, uită de asta, scrâşni ea din dinţi.

Îşi spuse că după acea seară, se va asigura că niciodată nu li se vor mai întâlni drumurile.

— Hm, aveam de gând să te invit în camera mea, spuse el, prinzând-o şi mai strâns de braţ. Nu ştiai oare că în hotelul ăsta există un apartament doar al meu? Ei bine, sunt printre norocoşii care se pot bucura de acest privilegiu. Îl pot folosi oricând doresc. Şi cu siguranţă asta voi face diseară. Cine ştie, poate şi pe viitor vom face asta, din moment ce pot sta aici oricând doresc, iar tu eşti o angajată atât de devotată şi de dornică să faci lucrurile să meargă bine…

Capitolul 4

— Doar peste cadavrul meu!

Peste patru zile de la această întâlnire, răspunsul pe care i-l dăduse bărbatului revenea s-o hăituiască. Zâmbi uşor când ieşi din baie, înfăşurată într-un prosop. Corpul ei vibra în mod ciudat când îşi aducea aminte de Morgan Stone. Bănuise că va fi o ameninţare pentru mândria şi echilibrul ei psihic… iar acum era sigură de acest lucru. Biletul care era aşezat pe măsuţa de toaletă îi confirma asta.

La naiba cu bărbatul ăsta! Nici măcar din gândurile ei nu-l putea alunga!

Pentru a treia oară la rând, Morgan Stone înnoptase la hotel, pe motiv că nu se putea deplasa până acasă, din cauza oboselii. Bineînţeles că prezenţa lui în hotel o făcuse să fie încordată tot timpul, mai ales că îl întâlnise de multe ori exact în locurile în care se aştepta mai puţin. Dar asta nu însemna că ea nu-şi putea face meseria, lucru pe care-l realiza cu eficienţă şi corectitudine.

După ce-i închisese uşa în nas în acea seară, după ce auzise propunerea lui indecentă, mersese repede la telefon şi sunase la recepţie, unde o ceruse pe Joy Castle. Aceasta era o femeie scundă, în vârstă de aproximativ treizeci de ani, cu care Claudia se înţelesese foarte bine de când fusese repartizată în

Wellington.

— Joy, întrebă ea când îşi auzi prietena, ai auzit de Morgan Stone?

— Draga mea, nu poţi să locuieşti în Wellington şi să nu ştii nimic despre acest bărbat! E perfecţiunea mărcilor înregistrate. Dacă te gândeşti la Morgan Stone, te gândeşti la maşini. Vrei să-ţi achiziţionezi un Ferrari?

— Cu salariul meu? izbucni ea în râs. Nici vorbă! N-am văzut niciun nume Stone care să figureze pe listele de la recepţie, dar spune că are aici un apartament pe care-l poate închiria oricând doreşte…

— Nu el personal, ci compania lui: Morgan şi Fiul – R5. Îl au cam de cinci ani. Trimite mulţi clienţi să se cazeze la hotel, mulţi dintre ei fiind chiar persoane sofisticate, vedete de televiziune, piloţi de curse, genul ăsta de persoane.

Claudia simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Hotelul avea treisprezece etaje, dar la ultimul nu erau camere, ci sala de gimnastică, sauna şi era notat cu R de la recreere. Pe lângă locurile de relaxare, acolo mai erau amplasate şi cinci dormitoare duble şi un restaurant – bar.

Morgan şi Fiul. Cu siguranţă a mai dat peste acest nume cândva, în prima ei săptămână la hotel, când se obişnuia cu

dosarele, dar atunci n-a acordat mare importanţă acestui lucru.

— Înţeleg… Şi stă des aici?

— Nu des, dar obişnuieşte să rămână mai ales când are vreun prieten apropiat care locuieşte în hotel…

— Apropiat? Te referi la o femeie?

— Claudia, mă întrebi dacă îşi foloseşte apartamentul pentru a-şi satisface nevoile sexuale?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse repede Claudia. Doar că…

— Ei, relaxează-te, te tachinam doar. Ştiu că ai un motiv să mă întrebi toate astea. E singur, aşa că oricum n-are de ce şi de cine să se ascundă. Cred că unele dintre ele au fost femei, dar bărbatul are gusturi bune, dacă asta te preocupă pe tine. N-are de gând să discrediteze hotelul…

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Claudia, care se gândi că mai degrabă ea ar fi cea care ar putea aduce un scandal în hotel, dacă n-ar fi atentă la relaţiile pe care le are cu presa. Dar se pare că în Wellington a reuşit, să facă impresie bună. Sună vreodată pentru vreun serviciu special? mai vru ea să ştie, încercând să păstreze un ton oficial.

Dar Joy nu se lăsă păcălită:

— Vorbim despre aceeaşi persoană?

— Nu! aproape strigă Claudia şi se îmbujoră imediat. Doar că…

— Servicii de secretariat, masaje după ce merge la sală, uneori ţine conferinţe în sala de consilii şi are câteva mese rezervate la restaurant, spuse Joy, aproape pe nerăsuflate. Cred că singurul lucru pe care nu-l foloseşte este limuzina hotelului. Mai vrei să ştii ceva? Am deja vreo zece telefoane care aşteaptă să le răspund…

— Oh, nu, mulţumesc, Joy, spuse Claudia, şi închise. Aflase mai multe decât ar fi dorit să ştie de la început. Se pare că Morgan Stone era mai familiarizat decât ea cu hotelul. Avusese un noroc chior că nu dăduse peste el până atunci. Noroc care acum se terminase.

Se îmbrăcă atent şi începu să se machieze. Învăţase destul de multe lucruri despre ce trebuia să facă pentru a arăta bine în timpul relaţiei cu Chris, când acesta era înconjurat peste tot de fete frumoase. După ce termină machiajul, îşi perie părul şi mai privi o dată biletul strecurat de Simon pe sub uşă, cu o seară în urmă.

„Întâlnire în biroul meu, mâine dimineaţă la ora nouă, cu Morgan Stone. Are o propunere foarte interesantă pe care vrea s-o facă!”

Claudiei îi trecu prin minte că Morgan Stone ar putea s-o şantajeze ca să se căsătorească cu el. Toată noaptea nu dormise din cauza acestei griji, iar acum venise clipa când trebuia să înfrunte realitatea.

Merse mai întâi în biroul ei, situat undeva în spatele sălii de recepţie, îşi verifică mesajele şi întâlnirile pentru acea zi, după care bău o cafea neagră şi se duse în biroul lui Simon.

Venise intenţionat mai devreme, ca să poată afla dinainte de la şeful ei despre ce avea să-i spună Morgan, dar când se apropie de uşă îşi dădu seama că bărbatul se afla deja acolo.

Tânăra ciocăni şi intră demnă, aproape împiedicându-se de valiza lăsată lângă uşă de Morgan Stone.

— Îmi cer scuze, spuse bărbatul şi o mută din loc, după care o luă de braţ şi o ajută să se aşeze pe un scaun.

Claudia se aşeză crispată şi stătu ţeapănă în scaun, pregătită să înfrunte ce era mai rău. Începu prin a-i studia pe cei doi bărbaţi din faţa ei. Pentru un bărbat care nu era tocmai frumos, Morgan Stone ştia ce să facă pentru a arăta bine. Simon era îmbrăcat într-un costum obişnuit şi era plăcut privirii, dar Morgan Stone, îmbrăcat ca pentru vara de afară, arăta devastator. O jachetă vişinie purtată peste o cămaşă albă, cu mânecă scurtă şi o pereche de pantaloni din în îi dădeau o

eleganţă şi un rafinament nemaipomenite. Şi pantofii erau la fel de albi şi întregeau ţinuta.

— Au fost alegerea croitorului, spuse Morgan, văzând unde priveşte. Pantofi albi, de lac.

— Şi o personalitate care să se potrivească lor, nu rezistă Claudia să adauge.

— Nu credeam că vă cunoaşteţi atât de bine, interveni Simon încet, iar Claudia deschise gura pentru a-l asigura că nu era aşa, dar se răzgândi, decizând că nu era cazul să facă asta.

— Oh, avem câteva amintiri comune, nu-i aşa, micuţo?

— Micuţo? întrebă Simon. Aveţi amintiri comune?

— Nu, e doar o glumă pe care domnul Stone obişnuieşte s-o spună tuturor, zise ea înţepată, arătând clar că nu-i făcea deloc plăcere treaba asta.

— Cred că ar trebui să laşi deoparte formalităţile. Nu-l putem prosti pe Simon, spuse Morgan. Eu şi Claudia ne cunoaştem de vreo doi ani şi chiar am cinat împreună aici, în restaurantul hotelului, cu câteva seri în urmă.

— Oh, înţeleg, spuse Simon, care nu înţelegea de fapt, dar care era în stare să-şi dea seama ce se întâmplă. Este cumva vreo problemă…? întrebă el, cu delicateţe.

— Nu în ceea ce mă priveşte pe mine. Claudia?

Tânăra îl privi surprinsă pe Morgan Stone, realizând că el crease, fără voia ei, o relaţie inexistentă, iar dacă nu era atentă ce spunea, Simon era posibil să-şi facă o impresie greşită în ceea ce o priveşte.

— Bineînţeles că nu, spuse ea, şi, când zări privirea satisfăcută a bărbatului, adăugă: de fapt, am avut o relaţie amicală cu fiul lui, Mark, şi toţi trei am cinat aici în restaurant, seara trecută. Eu şi Morgan nu ne prea cunoaştem, de fapt ne-am văzut o perioadă scurtă de timp…

— Dar una memorabilă, zise el, galant. Hai să spunem că eşti o prietenă de familie, bine? Ceea ce e foarte potrivit pentru mine, pentru că tu ştii, Simon, că îmi face plăcere să fac afaceri la nivelul cunoştinţelor apropiate. În ceea ce o priveşte pe Claudia, ştiu exact cum să mă port cu ea.

Claudia îşi dorea ca şi ea să fi ştiut cum să se poarte cu el.

— Poate unul dintre voi doi îmi va spune şi mie de ce ne-am adunat aici, zise ea cu blândeţe.

— Bineînţeles. Morgan, vrei mai întâi o cafea? Şi tu, Claudia? Nu arăţi prea în formă în dimineaţa asta. Ai avut o noapte grea?

Claudia reuşi să glumească la tachinările lui Simon şi încercă să se arate cât mai relaxată sub privirile autoritare şi

curioase ale lui Morgan Stone.

— Acum, Claudia, fiindcă nu eşti din localitatea asta, poate nu ştii că anul ăsta Morgan sponsorizează Concursul 500. Aceasta este o cursă de maşini care se desfăşoară pe o distanţă de cinci sute de kilometri, în jurul străzilor Wellingtonului. În trecut a fost sponsorizată de o companie petrolieră, dar acum, Morgan şi Fiul, au preluat toate responsabilităţile şi e firesc ca prin această activitate să dorească să facă multă publicitate, companiei sale. Din moment ce majoritatea şoferilor vor fi cazaţi aici, la hotel, publicitatea va afecta şi hotelul. Aşa că a sugerat să organizăm o festivitate ca cea de care te-ai ocupat tu săptămâna trecută, pentru a preveni dublarea costurilor de întreţinere. Acea manifestaţie a avut un succes enorm, dar fiindcă tu eşti un cunoscut de-al nostru, Morgan, şi fiindcă ai cerut ca doar Claudia să se ocupe de această problemă, n-o să considerăm că îţi vindem serviciile ei ţie…

— Exact.

— De fapt, am putea profita de acest lucru. Dacă totul va ieşi bine, l-am putea transforma într-un eveniment anual, cu temă sportivă. Ce crezi, Claudia? Te încântă ideea asta?

— Încântată nu e cuvântul cel mai potrivit, spuse ea.

— Incitată, extaziată, emoţionată? îi oferi Morgan Stone

câteva variante.

— Mă gândeam mai mult la implicaţiile acestui eveniment, spuse ea. Poate „terifiată” este cuvântul potrivit.

— Serios? Morgan se arătă mirat şi se sprijini de spătarul scaunului, relaxându-se imediat. Eşti diferită faţă de toate persoanele care se ocupă de relaţiile cu publicul. Orice alt agent de publicitate mi-ar fi expus până acum vreo zece idei despre modul de organizare a evenimentului…

— Stilul Claudiei este diferit, interveni Simon. De asta e atât de bună în ceea ce face. Nu se lasă dusă de val şi nu face ce ar fi de aşteptat să facă. E grijulie şi foarte practică, obişnuind să cântărească problema din diferite unghiuri, înainte de a lua o decizie. Şi dacă acceptă să facă un lucru, atunci înseamnă că e sigură că va face un succes pentru hotel. Şi niciodată până acum n-a făcut o greşeală. Reuşitele ei ne-au făcut să ne bucurăm că a fost transferată aici…

— Precaută? mă surprinzi, spuse Morgan, care nu-şi luase deloc privirea de la expresia îngheţată a tinerei. Mie mi se pare că e mai mult o fată pasională, explozivă… Râse.

— Claudia avea dreptate. N-o cunoşti deloc. Dar linişteşte-te, Morgan. Dacă se decide să accepte acest proiect, atunci vei putea fi sigur că va face din el un adevărat succes.

— Abia aştept.

— Să mă decid? întrebă Claudia. Adică pot alege să refuz? Simon păru puţin contrariat de sarcasmul ei, dar Morgan interveni:

— Bineînţeles, dacă nu crezi că te poţi descurca…

Claudia îşi dădea seama ce încerca Morgan Stone să-i facă.

Dar o credea cumva proastă?

— Ştiu că sunt capabilă, zise ea calm. Dar nu trebuie să dovedesc asta acceptând să-mi asum riscuri stupide…

— Riscuri? E un cuvânt interesant, dacă e folosit de tine. Despre ce anume risc vorbeşti? Doar nu te rog să conduci tu una din maşinile de curse.

Simon interveni repede.

— A… poate ştii că Nash…

— Da, ştiu despre trecutul Claudiei şi mai ştiu că m-a asigurat că a trecut peste trauma de a-şi fi pierdut iubitul în urma unei curse de maşini. Dacă n-aş fi crezut asta, nu m-aş fi aflat acum aici. Dar nu cred că la un accident se referă Claudia…

— Oh!

Simon păru să rămână fără cuvinte. Claudia privea îngrozită când la un bărbat, când la altul, neştiind ce să facă şi ce

să spună.

— Poate dacă aş lua-o deoparte şi i-aş explica totul aşa cum ţi-am explicat ţie, aş putea să-i spulber nelămuririle, spuse Morgan.

— Oh, ce idee bună, respiră uşurat Simon.

— Nu e nevoie de asta, adăugă Claudia repede. Trebuia să scape cumva de o convorbire între patru ochi cu Morgan Stone. Bănuiesc că sunt nevoită să accept. Oricum, dacă stau să mă gândesc, cred că e o şansă de promovare pentru tot lanţul hotelier Baron, nu doar pentru acesta, din Harbour Point. De ce nu mă lăsaţi câteva zile, să vin cu nişte idei…

— O să venim.

— Poftim? întrebă ea, către Morgan.

— N-o să vii tu cu idei, ci noi amândoi: eu şi cu tine, adică.

— Bineînţeles că o să discut despre aranjamente cu personalul din compania ta înainte de a face…

— Nu e nevoie. Personalul se va ocupa de alte aspecte ale concursului. Chiar i-am spus mai devreme şi lui Simon că vreau să mă ocup eu de acest eveniment. Personal.

— Desigur, spuse Claudia repede, dar cu siguranţă mai sunt oameni cu care trebuie să te consulţi din conducerea

companiei. Până la urmă, nu cred că poţi lua decizii de unul singur…

— De obicei aşa fac, dar acum vreau să am controlul total asupra situaţiei şi eu voi fi cel care va lua cele mai importante decizii. Plus de asta, până la cursă mai sunt doar două luni, aşa că se va rezolva totul mai repede dacă vei fi nevoită să te consulţi doar cu mine. Sunt sigur că vom putea găsi împreună idei incitante.

— În mod normal, va trebui să spun că sunt de acord cu ideile tale, fiindcă eşti clientul nostru. Dar de data asta îţi voi spune că greşeşti.

— Nu sunt client. Sunt partener! spuse el, satisfăcut. Îi întinse o mână. Deci, ne-am înţeles?

Tânăra acceptă, încercând să evite privirea curioasă a lui Simon. Dacă atunci când intrase în acel birou se simţea obosită şi somnoroasă, acum expresia feţei ei era una furioasă, cu ochi care aruncau scântei de mânie. Oare în ce se băgase? Ce avea s-o aştepte? Strânsoarea lui Morgan o făcu să creadă că este închisă într-o capcană din care cu greu poate scăpa…

— Minunat! spuse Simon, bucuros că totul se terminase cu bine, din punctul lui de vedere. Acum, vă las să discutaţi detaliile. O să mă ţineţi la curent, da, Claudia? Bineînţeles,

înainte de toate, va trebui să obţinem aprobarea directorului general, din moment ce acest eveniment va avea un impact asupra imaginii internaţionale a companiei. Dar nu cred că va fi dificil de obţinut asta, din moment ce este un concurs atât de prestigios.

— Între timp, eu o să mă ocup s-o informez pe Claudia cu tot ce trebuie să ştie, spuse Morgan şi se ridică. Biroul tău sau al meu?

— Mă tem că azi am o zi foarte ocupată, îl informă ea, satisfăcută. Trebuia să facă ceva ca să scape de acest bărbat. Îi trebuia timp să asimileze ce se întâmpla.

— Oh, şi nu poţi pierde un minut sau două din programul tău încărcat pentru a sta de vorbă cu mine? întrebă Morgan.

Claudia observă că Simon era din ce în ce mai neliniştit, aşa că se văzu nevoită să accepte.

— Următoarea mea întâlnire este peste douăzeci de minute, spuse ea, încordată. Dar dacă e prea în scurt, pot face înainte câteva schiţe şi când o să ţi le arăt îmi poţi spune…

— Oh, douăzeci de minute sunt mai mult decât am nevoie pentru ce vreau să-ţi spun, murmură el.

Merseră alături până în biroul ei şi, de cum intrară, Claudia îl rugă pe Morgan să ia loc. Nu-l putea suferi când era

mai înalt decât ea! Când trecu însă pe lângă el, acesta o prinse de braţ şi fu nevoită să-l privească în ochi.

— O durere de cap? întrebă el, iar tânăra femeie îl privi surprinsă. Ştiu că aseară n-ai ieşit din cameră, aşa că astea – îi atinse el cu degetul cearcănele de sub ochi – sunt din altă cauză. Poate o mustrare de conştiinţă? Asta te-a ţinut trează?

— Eu… nu. De fapt, am dormit ca un prunc, spuse ea furioasă, încercând să nu se lase intimidată de atingerea lui.

— Uneori, copiii se trezesc plângând noaptea, adăugă el, cu amărăciune în glas. Şi tu plângi după copilul tău, Claudia, în nopţile în care eşti singură?

Claudiei nu-i venea să creadă ce auzea. Nu înţelegea cum poate cineva să fie atât de crud încât să spună aşa ceva. Se retrase de lângă el, dar bărbatul n-o eliberă. Încă o mai ţinea posesiv de braţ.

— N-ai niciun drept…

— Dar cine are? întrebă el. Cine altcineva mai ştie despre copilul tău? Noi doi împărtăşim un secret. Tu nu l-ai uitat, şi eu cu atât mai puţin. Doar l-ai ascuns undeva, unde oamenii nu-l pot vedea, unde nimeni nu te poate răni, amintindu-ţi de el. Dar noi doi ştim că a existat. Şi într-o zi va trebui să vorbim despre asta, să rezolvăm acel conflict…

— Nu! strigă ea, încercând să se elibereze, dar bărbatul o ţinu aproape de el. Nu face asta! imploră ea, cu capul în pieptul lui.

— N-o s-o fac azi. Nici n-am spus asta. Am zis doar că într-o zi vom vorbi. Dar mai întâi, va trebui să stabilim nişte reguli.

— Dă-mi drumul, strigă ea.

Dar bărbatul nu făcu asta, ci o luă în braţe posesiv şi o forţă să se abandoneze îmbrăţişării lui. Tânăra se simţea bine lângă el. Îi dădea o senzaţie de confort şi siguranţă şi-şi dădu seama că niciodată nu mai avusese parte de o asemenea îmbrăţişare. Chris nu fusese niciodată lângă ea în felul acesta. N-o luase niciodată în braţe doar ca s-o liniştească. Era un bărbat care se dedicase mai mult sportului şi celebrităţii şi dacă vreodată îşi amintea s-o sărute sau s-o ţină în braţe, o făcea doar ca să ofere camerelor de filmat ceva frumos.

Claudia se retrase uşor din braţele lui, dându-şi seama ce ar gândi un străin dacă ar intra acum în biroul ei. Respiră adânc.

— Sunt bine acum, spuse ea, simţind că vocea îi sună ciudat.

Merse şi se aşeză în faţa lui, pe scaun.

— De unde ştii că aseară n-am ieşit în oraş?

— Am întrebat, spuse el, simplu.

— Pe cine? De ce? Cum îndrăzneşti să mă spionezi? întrebă ea, aproape pe nerăsuflate.

— Ai grijă, Claudia, ştii cât de mult îmi plac provocările. Am îndrăznit s-o fac fiindcă îmi pasă de tine. Doar ţi-am spus că o să ne vedem mai des. Nu m-ai crezut. Ei bine, poate acum vei începe să crezi că tot ce spun e adevărat.

— Şi eu parcă ţi-am spus că nu sunt o ameninţare pentru Mark. După cum cred că te-au informat şi spionii tăi, nu l-am mai văzut din seara aceea, de când am luat cina…

Telefonul sună şi Claudia ridică receptorul, uşor enervată de întrerupere.

Îngheţă când auzi cine era la celălalt capăt al firului.

— Ştiu că îţi cauţi un apartament drăguţ şi am găsit unul pentru tine. E doar la un sfert de oră de mers cu autobuzul de locul tău de muncă. Ce zici dacă te-aş lua la prânz şi am merge să-l vedem? Sau poate diseară, după programul de lucru? Va trebui să ne grăbim, pentru că un apartament atât de frumos…

Morgan apăsă pe spicher şi auzi tot.

— Spune-i că nu vrei.

Claudia acoperi receptorul cu o mână.

— Mă descurc şi singură, dacă nu te superi.

— Ba mă supăr. Se pare că rezistenţa ta nu prea există în ceea ce-l priveşte pe fiul meu. Se pare că e gata să-ţi dea orice doreşti, fără să ţină seama de consecinţe. Ei, la naiba cu asta! Acum, sunt eu aici. Poate tu nu eşti în stare să-l refuzi, dar eu pot s-o fac. Spune-i că de data asta răspunsul e nu. N-o să-i permiţi să-ţi asigure un apartament…

— Cum îndrăzneşti?

— Te-am avertizat în privinţa asta, Claudia. Îi luă receptorul din mână şi spuse: îmi pare rău, Mark, domnişoara are alte planuri pentru azi şi n-are nevoie de ajutorul tău pentru a-şi găsi o locuinţă, i-ai spus că săptămâna viitoare pleci în Italia? Nu? Ei bine, nu-ţi face griji pentru asta. O să am grijă s-o informez pe Claudia în legătură cu obligaţiile pe care le ai. Oh, şi ce ai spus tu acolo, Claudia? întrebă el, prefăcut. Oh, Mark, Claudia „vrea să-ţi transmită, că va fi foarte ocupată în următoarele zile, aşa că nu vă veţi mai putea vedea înainte de plecarea ta. Oh, şi apropo, nu mă aştepta, seara asta. Rămân la hotel peste noapte. Da, din nou. Nu, nu cred că trebuie să întrebi de ce. Se pare că eşti în stare să tragi şi singur concluziile. Da, cu siguranţă o să-i transmit toată dragostea ta, mai ales dacă e platonică, nu ca a mea. La revedere, Mark.

Şi după asta închise, iar Claudia începu să ţipe.

Capitolul 5

— Te pot ajuta cu ceva?

Mâna Claudiei era aşezată pe maşina sport bine lustruită. Se întoarse zâmbind către tânărul care se apropia de ea.

— N-am mai văzut niciodată una din astea, spuse ea, admirând în continuare liniile precise ale maşinii agresive cu două uşi.

— E frumoasă, nu-i aşa? întrebă tânărul, fără să-şi ia însă ochii de la Claudia. Este o Bricklin. Un Ford cu motor V8 cu limitator de viteză la 190 kilometri pe oră. Se potriveşte cu oja ta.

Claudia se amuză de spiritul lui de observaţie.

— Crezi că ar trebui s-o cumpăr din motive cosmetice?

— E un motiv la fel de bun ca oricare altul, dar personal, nu cred că e stilul tău. Bărbatul era tânăr, abia trecut de douăzeci de ani şi, după părerea Claudiei, era nou la acel loc de muncă.

— Oh? spuse Claudia, care începu să intre în jocul lui. Era singurul client din reprezentanţă şi probabil acest tânăr se gândise că ar putea să treacă timpul mai uşor dacă ar vorbi cu ea. Sau poate îmbrăcămintea ei de birou arăta destul de şic

pentru a trece drept o femeie cu bani. Cu siguranţă, dacă ar fi purtat uniforma de serviciu n-ar fi considerat-o stilată şi nu s-ar fi repezit să-i acorde atâta atenţie. Şi care crezi că ar fi stilul meu? întrebă ea.

— Poate ceva mai rapid? spuse el, cu ochii la picioarele ei lungi şi subţiri, dezgolite de fusta scurtă. Ce spui de un Ferrari? zise el şi o conduse către unul expus.

— Oh, se prefăcu ea, dar un Ferrari e atât de… convenţional. N-ai ceva mai… spectaculos pentru mine?

— Un Porsche 911.

— Hm, prea comun, pufni ea, aproape să izbucnească în râs când văzu privirea uimită a tânărului din faţa ei. Privi în jur şi se îndreptă spre o maşină verde, decapotabilă. Oh, uite, asta e exact ce caut!

— Corvette? întrebă el, cam surprins, cunoscând prea bine reputaţia femeilor care foloseau astfel de maşini. Spuse totuşi, încântat: urcă, să vezi dacă ţi se potriveşte.

Tânăra nu refuză invitaţia şi se aşeză pe locul şoferului, simţind cum scaunul este parcă făcut special pentru curbura spatelui ei. Iar volanul era acoperit cu o piele atât de moale…

Nu băgă de seamă că de când urcase în maşină fusta i se ridicase şi că tânărul care stătea lângă ea privea satisfăcut

spectacolul oferit.

— Este un model Greenwood, spuse el. E singurul de acest fel din ţară. Şi este puţin mai rapid ca un Ferrari. Cu toate astea însă, nu cred că vei putea să-l încerci prin împrejurimile Wellingtonului, doar dacă nu pilotezi la concurs. O privi cu interes în timp ce se aşeza mai confortabil în scaun şi studia comenzile de la bord. Se aplecă spre ea şi întrebă uşor: plăteşti cu numerar sau card?

Claudia îi întoarse zâmbetul. Jocul se încheiase. Nu mai făcuse de mult ceva atât de nebunesc. Oftă, şi mângâie uşor volanul.

— E minunată într-adevăr, nu-i aşa? E atât de… de…

— Sexy este cuvântul care îţi trebuie.

Tânărul reveni imediat într-o poziţie rigidă şi se depărta cu un pas de maşină, lăsând-o pe Claudia în faţa privirii amuzate a lui Morgan Stone.

— A, domnule Stone, spuse tânărul, doar îi arătam doamnei maşina.

— Iar doamna glumea cu tine, îl întrerupse Morgan Stone sec. Să-ţi fie ruşine, Claudia, să profiţi de lipsa de experienţă a lui Cari. Apoi se întoarse spre băiat: cu siguranţă, ea ştie mai multe lucruri despre maşina asta decât tine. Tânărul se îndepărtă

jenat de ei şi Claudia deschise portiera şi vru să iasă, dar Morgan Stone îi bloca ieşirea. Aşa că rămase aşezată, privindu-l.

— Nu crezi că e sexy?

— E foarte drăguţă, spuse ea, încercând să-şi ia privirea de la alura lui elegantă.

— Drăguţă? Dar e ca şi cum ai spune că Fangio este un şofer bun. Se pare că ai standarde extrem de ridicate. Ce maşină conducea Nash când nu era pe pistă?

— Un Boxer Berlinetta.

— Un bărbat cu gust, spuse el.

— Da, fu ea de acord şi îşi dori să ştie ce se ascunde în spatele acelui zâmbet atrăgător, să ştie de ce îi pune atâtea întrebări în legătură cu fostul ei iubit.

— Îmi cer scuze că nu eram aici când ai sosit. Am avut o întâlnire importantă, dimineaţa asta. Dar văd că ai avut cu ce să-ţi ocupi timpul, zise el amuzat, referindu-se bineînţeles la care.

— El doar îşi făcea treaba.

— Care anume? Cea care presupune să flirteze cu clientele?

— Nu e o parte a reuşitei în vânzări?

— E adevărat. Te ajut să ieşi? Cred că fusta ta scurtă face până şi scaunul să se intimideze.

Tânăra ar fi vrut să-i ignore mâna întinsă, dar ştia prea bine că nu putea face asta. Aşa că acceptă ajutorul şi când se ridică, bărbatul nu se mişcă din calea ei, ci stătu pe loc, astfel încât corpurile le rămaseră lipite câteva secunde lungi, până ce Morgan se îndepărtă cu un pas de ea.

După asta, îi înmână geanta şi pălăria pe care Cari se oferise să i le ţină înainte să urce în maşină, o luă de braţ şi o conduse către partea din spate a reprezentanţei.

Claudia se aştepta să fie condusă în biroul lui, dar rămase surprinsă când observă că bărbatul o scoate în curtea din spate, plină cu maşini noi.

— Am crezut că mergem în biroul tău.

Până atunci, întâlnirile dintre ei avuseseră loc în biroul ei de la hotel, dar acum, Morgan Stone insistase să vină la el, la firmă.

— Este chiar vizavi, spuse Morgan, arătându-i o clădire din sticlă, care se ridica după parcare.

Odată ajunşi acolo, Morgan petrecu câteva minute preluând mesajele primite de la o blondă înaltă şi fadă, care fu prezentată Claudiei drept secretara lui personală. Ea răspunse

politicos la salutul feţei şi privirea curioasă îl făcu pe Morgan s-o lămurească:

— Eu şi Claudia vom lipsi o oră, Irene. După ce o cântări cu privirea pe femeia de lângă el, adăugă: Poate chiar două…

— Unde mergeţi? întrebă Irene, spre uimirea Claudiei.

— Nu e treaba ta, i-o reteză bărbatul.

— Dacă nu e treaba mea, înseamnă că nu e legat de muncă. Dacă nu te întorci până la cinci, trimit pe cineva după tine? zâmbi ea. Ai o întâlnire în seara asta, spuse ea.

— Nu te obosi. Dacă nu ajung până la cinci, înseamnă că nu mai am cum să fiu salvat, spuse el.

— Parcă ai spus că ne întâlnim aici, îşi recăpăta Claudia vocea.

— Asta şi facem, nu?

— Dar… am pregătit toate informaţiile pe care mi le-ai cerut. Trebuia să discutăm despre meniul de la mesele vedetelor, despre balul…

Ideea ei cu un bal în noaptea de după cursă, în culorile alb-negru, tema preluată din materialul din care era făcut steagul care dădea startul, fusese foarte bine primită de Simon şi de Morgan.

— Şi aşa vom face, spuse el calm. Dar există o altă

prioritate, una pe care sunt sigur că o vei aprecia. Irene, să nu te gândeşti să redirecţionezi vreun apel pe telefonul din maşină, pentru că n-o să răspund la el, bine? Şi fără excepţii!

— Ei bine, dacă se va ivi o criză şi toată compania va da faliment cât eşti plecat, să nu dai vina pe mine!

— Hai să mergem de aici, spuse bărbatul spre Claudia, înainte ca Irene să înceapă să mă sâcâie.

După câteva minute, Claudia fu condusă la maşina lui Morgan, una mică şi decapotabilă, neagră şi cu interior din piele crem, cu o alură clasică.

— E a ta? întrebă Claudia.

— Vrei să spui dacă e maşina mea, sau dacă e una pe care o aleg din depozit? Ei bine, şi una şi alta. Conduc mai multe maşini, dar Cobra e favorita mea. Am o atracţie către lucrurile speciale, zise el, zâmbindu-i.

— Încerci cumva să mă impresionezi?

— Eşti impresionată?

— Nemaipomenit, spuse ea, plictisită.

Bărbatul porni maşina şi spuse, printre dinţi:

— Scorpie!

— Ei bine, băieţii se aprind repede când vorbesc despre jucăriile lor. Dar Claudia ştia prea multe despre băieţi şi despre

jucăriile lor, aşa că ştia şi la ce să se aştepte.

Şi nu se înşelă. Când Morgan opri la primul semafor, Claudia aproape smulse centura din carcasă.

— Mai eşti plictisită, Claudia?

Tânăra stătea ţeapănă şi se uita pe geam.

— Claudia?

Ea nu răspunse. Nu putea.

— Claudia? Bărbatul înjură şi o întoarse cu faţa la el şi mai înjură o dată când îi văzu paloarea şi ochii care priveau în gol. Mâna care o întorsese brusc, acum o mângâia cu blândeţe pe obraz. Claudia? îmi pare rău. Te-am speriat? Tânăra clipi repede, încercând să-şi ia ochii de la el şi să-şi revină din şoc.

— A fost un gest neinspirat din partea mea să fac asta. Îmi cer scuze. Ai fost de faţă, pe pistă, când Nash a fost ucis, nu-i aşa?

— Da, spuse ea, după o tăcere lungă. Nu mai vorbise niciodată despre ziua aceea. Era o altă amintire dureroasă pe care o lăsase undeva, în adâncul subconştientului ei. O trecu un fior.

— Mai ai coşmaruri?

De unde ştia că avea coşmaruri? Se uita la el, fără să-i vină a crede.

— Uneori, dar acum nu mai sunt atât de dese, spuse ea, şi începu să-şi revină din starea aceea a amintirilor.

— Cu excepţia situaţiilor când idioţi ca mine îţi reîmprospătează amintirile, nu-i aşa? întrebă el, cu amărăciune în glas. Iartă-mă, Claudia.

— E în ordine. Doar m-ai luat pe nepregătite. Asta e tot. Adică, de obicei mă simt bine, dacă mi se spune înainte că urc lângă un…

— Împătimit al vitezei? continuă el, făcând o grimasă. Te asigur că de obicei nu mă port atât de rău când vine vorba de şofat. De obicei sunt chiar foarte atent la regulile de circulaţie. Dar acum se pare că egoul meu a gândit şi pentru mine, de asta am reacţionat aşa. Crezi că e de vină şi maşina? Ai prefera una mai…

— Convenţională? întrebă ea, enervată. Dar ce credea, că e cumva vreo nebună?

— Una nu atât de expusă, voiam să spun. Să ne întoarcem şi să schimbăm maşina?

— Nu, e bună şi asta, atâta timp cât conduci cu mai multă grijă.

— Poate ai prefera să conduci tu? întrebă el, oprind motorul şi înmânându-i cheile.

Claudia nu făcu nicio mişcare să le ia şi maşinile din spatele lor începură să claxoneze, din moment ce la semafor apăruse culoarea verde.

— Morgan, blocăm traficul.

— Poate te-ai simţi mult mai relaxată dacă ai fi tu în spatele volanului. Îi flutură cheile prin faţă şi Claudia îi împinse mâna.

— Nu, te rog, condu tu. Morgan, ne claxonează toţi!

— Eşti sigură? Părea pregătit să stea acolo toată ziua, ignorând maşinile care începuseră să-i depăşească.

— Da, sunt sigură. Nici n-aş şti cum să conduc o astfel de maşină.

Făcu o pauză şi porni motorul.

— E la fel ca orice maşină puternică. Nu conduceai Ferrariul lui Nash?

— Glumeşti? Lui Chris nu-i plăcea deloc ca altcineva să se atingă de maşina lui, mai ales o femeie! Şi cu siguranţă nu mă lăsa singură, s-o conduc. Când nu ieşeam cu el, mergeam doar cu taxiul.

— Vrei să spui că n-ai avut niciodată o maşină a ta, că nu te-a lăsat să conduci şi l-ai lăsat să facă asta? întrebă el, fără să-i vină a crede.

— Nu trebuia să conduc, spuse ea. Eram mai tot timpul pe drumuri, aşa că dacă aş fi avut o maşină a mea, ar fi fost doar o extravaganţă inutilă. Hotelurile unde eram cazaţi aveau de obicei limuzine. Şi plus de asta, multă lume reuşeşte să supravieţuiască fără o maşină proprie, mai ales în oraşele mari, unde transportul în comun este atât de bine dezvoltat…

— De obicei, oamenii nu-şi permit acest lux, dar nu cred că asta era o problemă pentru tine, cât Nash trăia…

— Pur şi simplu nu voiam să conduc. E bine aşa? E cumva o problemă treaba asta pentru tine? Ar trebui să-mi cer scuze? E oare o ofensă adusă profesiei tale dacă întâlneşti pe cineva care să nu ţină neapărat să conducă? Vrei să cobor şi să merg pe jos? Se pare că aş putea face asta, din moment ce ocupi degeaba locul din spatele volanului.

— Bine, bine, nu deveni isterică, micuţo! Vezi, pornesc maşina, spuse el.

— Era şi timpul! pufni Claudia. Hai, ce mai aştepţi? întrebă ea, când văzu că maşina totuşi nu pornise. Apasă acceleraţia!

— Aş face asta, dar mai întâi aştept să apară din nou verde, indică el amuzat semaforul. Nu vreau să mai încalc vreo regulă de circulaţie.

— Oh, spuse ea, observând că era roşu. Mai bine ai fi cu ochii pe el, fiindcă am stat destul aici, spuse ea iritată, când văzu că bărbatul n-o scapă din ochi.

— Cred că ar merita să mai stăm aici puţin. Am aflat despre tine mai multe lucruri stând aici, în trafic, decât vorbind în biroul tău.

În timpul şedinţelor dese pe care le avusese uneori cu Morgan şi Simon, alteori doar cu Morgan, bărbatul se comportase atât de oficial, încât Claudia începuse chiar să se simtă confortabil în preajma lui.

— Ştiam eu că e o idee bună să te scot la aer curat, spuse el. Astfel, am aflat mai multe lucruri interesante despre tine şi sper că şi părerea ta e la fel.

— Şi anume că eşti un şofer prost?

Bărbatul păru ofensat.

— În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, să ştii că n-am vrut să te rănesc sau să te ofensez.

— Înţeleg. De asta l-ai făcut pachet pe Mark şi l-ai trimis în Italia, nu-i aşa? Pentru că ţi-era teamă să nu cumva să mă rănească el? întrebă ea, cu sarcasm.

— Mark a plecat din proprie iniţiativă. De fapt, a vrut să viziteze fabrica Ferrari. Când a primit invitaţia de la fabrică,

nimeni nu l-ar fi putut opri, nici măcar caii sălbatici, iar eu, sincer – oricât de atotputernic mă consideri tu – nu sunt în stare totuşi să schimb programul constructorilor de maşini din Milano şi Torino. S-a întâmplat să fie o simplă coincidenţă…

— Una chiar foarte convenabilă, zise Claudia.

— Cât de suspicioasă, eşti! Ţi-e dor deja de el? Dar a plecat doar de douăzeci şi patru de ore…

— Uite ce e…

— Iertaţi-mă, domnule Stone. Vreţi să chem un mecanic? Aveam maşina parcată în josul străzii şi am observat că v-aţi oprit în mijlocul drumului, deci înseamnă că aveţi o problemă la maşină.

Poliţistul îi privea pe cei doi şi admira în acelaşi timp maşina condusă de Morgan. Semaforul se făcuse din nou verde şi niciunul din ei nu observase.

— Problema e cu pasagerul, nu cu maşina, spuse Morgan, iar poliţistul îşi mută privirea de la maşina strălucitoare la faţa îmbujorată a Claudiei. Şi maşina mea merge bine. Ia uite cum toarce, spuse el, şi porni motorul.

— Oh, înţeleg, domnule. Atunci, mai bine aţi porni, nu cred că vreţi să provocaţi un ambuteiaj. Apropo, frumoasă maşină, o admiră el.

— Mulţumesc, spuse Morgan, după care adăugă: şi vă rog să nu-mi chemaţi niciodată un mecanic, ştiu singur cum să-mi repar maşina.

— Am înţeles, domnule. O zi bună! Şi dumneavoastră, doamnă.

Morgan porni uşor, spre deliciul poliţistului şi pentru a calma teama de viteză a Claudiei. Aceasta însă nu luă de seamă efortul făcut pentru a-i face ei plăcere, fiindcă izbucni imediat:

— De ce ai spus asta? Ştii ce o să creadă acum!

— Deja îi treceau multe gânduri prin cap. Când a venit erai atât de îmbujorată, încât dacă nu eram într-o decapotabilă, ar fi crezut cu siguranţă că facem dragoste şi nu că pur şi simplu vorbeam. Să ştii că iar te-ai îmbujorat! Te gândeşti cumva la ultima oară când ai făcut dragoste într-o maşină?

— Nu! spuse ea, îngrozită.

— Să nu-mi spui că Nash n-a combinat cele mai mari plăceri din viaţa lui. Cel puţin, măcar o dată.

— Cred că ar trebui să schimbăm subiectul, spuse Claudia, dar bărbatul nu părea dornic s-o asculte, pentru că adăugă:

— Eu mi-am pierdut virginitatea într-o maşină.

— Fascinant, spuse Claudia, cu ironie.

— Să ştii că a fost, zise el. Dar n-a fost deloc confortabil. Era o maşină sport de două locuri, iar schimbătorul de viteze s-a încurcat în pantalonii mei. Prietena mea a fost impresionată!

Claudia râse fără să vrea.

— A fost, serios?

— Mama lui Mark? Da, a fost. Marina a fost prima mea iubită, cu toate că eu, din fericire, n-am fost primul pentru ea. Era bine că măcar unul dintre noi ştia ce să facă!

Claudia rămase şocată.

— Vrei să spui că ea a… mai avut alţi iubiţi înainte de tine?

Morgan era amuzat de întrebarea ei.

— Avea optsprezece ani pe atunci. Bineînţeles că mai avusese de-a face cu băieţii, dar înaintea mea mai avusese doar un iubit.

— Era cumva mai mare ca tine?

— Da, cu doi ani, spuse el, şi, văzându-i expresia, zise: ce se întâmplă, Claudia, judeci o fată care seduce un băiat mai mic decât ea?

— Hm, n-aş merge atât de departe încât să mă simt în stare să judec.

— În locul tău, eu n-aş face asemenea acuzaţii, dar mă

rog, oamenii simt nevoia să-i critice mereu pe alţii.

— Ei bine, nici tu n-ai făcut nimic ca să înfrumuseţezi povestea asta, i-o întoarse ea.

— Dar asta a fost realitatea. Marina era mai dezvoltată decât mine din punct de vedere sexual, dar eu eram mai practic şi mai afectuos decât ea. De aceea, în momentul în care a aflat că e însărcinată, i-am oferit sprijin total, cu toate că pe ea o speria de moarte aducerea pe lume a unui copil, la o vârstă atât de fragedă.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că…

— Că a rămas intenţionat însărcinată? Ca să se căsătorească cu mine? Da, m-am gândit la asta, mai ales când m-a forţat să accept ajutorul financiar oferit de părinţii mei. Dar după aceea, mi-am dat seama că era prea speriată să se căsătorească şi prea speriată ca să dea naştere unui copil, ca să fie în stare să rămână intenţionat gravidă.

Urmă o tăcere.

— Cum a murit? întrebă Claudia.

— Într-un accident de maşină.

— Oh, îmi pare rău…

— Şi mie. Mi-a părut aşa de rău de ea! Era atât de tânără! Abia împlinise douăzeci şi trei de ani. Era atât de plină de viaţă

şi de fericită că reluase cursurile de la facultate pe care le abandonase când rămăsese însărcinată! Nu conduceam eu. Nici măcar nu eram în maşină.

— N-am întrebat, spuse Claudia.

— Nu, dar te gândeai s-o faci.

— De fapt, chiar n-avem de gând să întreb. Eşti un şofer bun.

— Nu credeai asta cu zece minute în urmă.

— E o diferenţă între a conduce cu viteză şi a conduce cu neatenţie.

Chiar şi eu mai conduc cu viteză uneori.

— Deci, conduci.

— Bineînţeles. Nu sunt atât de nebună.

— Doar uneori nu? râse el. Apoi, întrebă: Chris conducea cu neatenţie?

— La drum deschis, da. Dar nu când muncea. Pe pistă era rapid, dar era rece şi calculat. Niciodată nu încălca regulile. Dar când conducea pentru plăcerea lui, el făcea regulile şi conducea cu neînfricare. Se pare că ştia adânc, în subconştientul lui, că avea să moară pe pistă, aşa că în afara ei se simţea invincibil.

— Era o atitudine grea cu care să poţi concura, spuse el. Apoi, adăugă: el a fost cel care n-a dorit să oficializeze relaţia

voastră, sau tu?

Asta era prea mult, gândi Claudia.

Nu înţelegea de ce trebuia să poarte o asemenea discuţie cu acest bărbat.

Deschise gura să spună ceva, dar exact în acel moment Morgan intra într-un cartier rezidenţial.

— Ce facem aici? Unde mergem?

— Credeam că n-o să mă mai întrebi. Din moment ce te tot îndoieşti de motivele mele, se pare că de data asta ai avut încredere deplină în mine. Mergem acasă…

Capitolul 6

— Nici nu intră în discuţie! spuse Claudia, cu mâinile în şolduri, în holul unui apartament luxos, mobilat elegant şi modern.

Morgan o studie calm.

— De ce? Mie mi se pare soluţia cea mai potrivită. Ai spus că eşti în căutarea unui apartament în care să locuieşti. De ce nu aici? Se ridică de pe canapeaua din piele şi deschise uşile de la balcon. E intim, e liber şi are o vedere extraordinară spre Golful Oriental. E foarte aproape de locul de muncă. Vara ai

putea chiar merge pe jos până la serviciu. Ştiu că îţi place să mergi pe jos, fiindcă Simon mi-a spus că datorită acestei pasiuni, ai venit cu ideea de a iniţia un program de vizitare „la pas” a oraşului, pentru turişti. Ieşi pe balcon şi se aplecă puţin peste balustradă. Uite, poţi chiar să vezi de aici

Hotelul Harbour Point.

Claudia nu se mişcă, deoarece niciunul din aceste motive n-o făcea să ia decizia pe care o dorea Morgan.

— Nu mă interesează. Putem reveni la afaceri, acum?

Bărbatul se apropie de ea.

— De ce nu, Claudia? Pe Mark nu l-ai refuzat imediat ce ţi-a propus să vezi un apartament. Consideră că astfel mă revanşez pentru că nu te-am lăsat să accepţi atunci.

— Atunci a fost altceva, zise ea.

— Oh, în ce sens?

— Nu era apartamentul lui, începu ea.

— Nici ăsta nu e al meu.

— E al companiei, atunci.

— Nici asta. Peter e pur şi simplu un prieten care se întâmplă să lucreze pentru mine. Ar fi foarte ofensat dacă te-ar auzi spunând că nu deţine el casa asta. Petrece patru luni în Germania şi tocmai a picat aranjamentul cu un student care voia

să-i închirieze apartamentul…

— Şi tu, bineînţeles, te-ai gândit imediat la mine! zise Claudia, cu sarcasm. De când mă onorezi cu atâta încredere?

— Aşa consideri tu încrederea pe care ţi-o acord, Claudia? Ca pe o onoare? întrebă el, apropiindu-se periculos de mult de ea.

— Eu… oricum caut un loc unde să stau mai mult timp.

— Atunci, consideră asta ca un început. Plus că o să te ajut să te decizi mai uşor: gândeşte-te că, odată cu apropierea concursului, o să petrec din ce în ce mai mult timp la hotel. Aşa că, dacă în afara programului de lucru vrei să mă eviţi, aici ai mai multe şanse să reuşeşti asta. Aici nu trebuie să mă tratezi cu respect, ca pe un client valoros. Aici nu trebuie să te prefaci. Aici e singurul loc în care mă poţi vedea doar dacă mă inviţi tu…

Claudia ştia că este manipulată ruşinos, dar asta nu schimba cu nimic adevărul pe care-l spunea el. Dintr-odată, începu să vadă avantajele acestui apartament.

— Nu ştiu ce să spun, ezită ea, privind în jurul ei. Era un apartament minunat.

— Îl vrei, aşa că acceptă-l, zise el, cu un zâmbet satisfăcut pe faţă.

— Asta e filosofia ta de viaţă, nu-i aşa?

— Atâta timp cât plăteşti pentru ceea ce iei, zise el, ridicând din umeri.

— Dar ai spus că apartamentul ăsta e liber, îi reaminti ea, cu dulceaţă în glas. De fapt, fac un bine stând aici şi având grijă de această locuinţă. Aşa că nu tu ar trebui să mă plăteşti?

— Numerar sau în natură? întrebă el, uşor. Spune-ţi preţul, Claudia.

— Mi-ai plătit deja preţul, îi reaminti ea, cu gândul la ceea ce se întâmplase cu doi ani în urmă. Sau ai uitat?

Bărbatul o atinse pe mână.

— Credeam că tu ai plătit ultima dată. Nimic nu poate compensa pierderea unui copil. Consideră că favoarea asta e o parte din ceea ce-ţi datorez.

— Nu-mi datorezi nimic, spuse Claudia, dorind ca toate astea să se termine odată şi să poată pleca undeva departe de tot ce trăia acum. Trecutul e pur şi simplu trecut. Mi-ai spus cât de rău ţi-a părut pentru ce s-a întâmplat şi am lăsat totul în urmă. Aşa că hai să lăsăm asta la o parte.

— „Cuvintele nu plătesc datoriile”, cită el din Shakespeare. Ceea ce-ţi datorez nu poate fi stabilit în cuvinte sau în bani. Aşa că n-o să lăsăm baltă. Nu pot să fac asta…

— Uite ce e, zise Claudia repede. O să iau apartamentul. Îţi sunt foarte recunoscătoare şi…

— Nu vreau recunoştinţa ta…

— Atunci, ce vrei? întrebă ea, furioasă. De ce îmi faci asta? Din răzbunare?

— Răzbunare? De ce să mă răzbun pe tine? Ce crezi că mi-ai făcut pentru a mă determina să fac asta?

Urmă o clipă de tăcere, timp în care Claudia îl privi palidă şi chinuită de un singur gând: trebuia să-i spună. Acum. Era ocazia perfectă pentru a clarifica totul. O puteau lua de la capăt sau puteau termina toate astea pentru totdeauna…

— Eu… încercă să caute cuvintele potrivite şi îşi dădu seama că dacă reuşea să-i spună, nu mai exista şansa ca între ei să se mai dezvolte o relaţie normală, oricare ar fi natura ei.

— Şi ce anume îţi fac? în afară de faptul că ţi-am oferit o ocazie formidabilă de a te evidenţia la noul loc de muncă şi te-am ajutat să-ţi găseşti o locuinţă într-un oraş străin, cerându-ţi iertare pentru greşelile din trecut şi prezent. Ce anume te face atât de îndârjită să nu accepţi nimic de la mine…?

— Morgan…

— E asta oare?

De data aceea, bărbatul nu o atinse doar cu o mână ci cu

amândouă îi trasă conturul corpului, pe sub taiorul bine croit.

— Nu de asta te temi, micuţo?

Gura lui se apropie de a ei şi sărutul fu unul înnebunitor, Claudia simţind că nu mai există nimic în afară de ea şi de acest bărbat. Lumea se pierdu când închise ochii şi se predă atingerilor lui, amintindu-şi doar privirea albastră care-i urmărea fiecare mişcare. Odată câştigată victoria, Morgan începu să-i mângâie spatele, apoi pântecul şi urcă uşor spre sâni, provocându-i Claudiei o senzaţie de căldură dogoritoare.

Fără să vrea tânăra se arcui în braţele lui şi – înconjură gâtul începând să-i răspundă la sărut, lipindu-se tot mai mult de el, până ce trupurile lor aproape deveniră unul.

— Nu… şopti ea, iar bărbatul, încă sub efectul atingerilor, îi dădu drumul, dar nu de tot, doar atât cât s-o poată săruta pe gât, să-i poată simţi sângele zvâcnind sub presiunea atingerii lui.

— Da…

— Morgan, şopti ea, şi se agăţă de cămaşa lui, simţind nevoia să se sprijine de ceva pentru a reuşi să mai stea în picioare.

— Da…

Tot sărutând-o, bărbatul o ajută să ajungă la canapea,

unde o aşeză uşor şi continuă s-o înnebunească mângâind-o tulburător, excitant…

Nu mai spuse nimic nici el, nici ea. Nu mai avea rost. Vorbele erau inutile. Ştiau amândoi ce doreau şi ce avea să se întâmple. Nu mai conta nici trecutul şi nici viitorul, ci doar acest prezent plin de o dorinţă ce trebuia potolită, spre satisfacţia reciprocă…

Claudia nu voia să ridice capul de pe pieptul lui, dar ştia că la un moment dat va trebui să-l privească din nou, să înfrunte ruşinea pe care o simţea acum.

Se forţă să se poarte cât mai detaşat şi îşi ridică uşor capul, încercând să-i întâlnească privirea.

Dar în locul unei satisfacţii arogante, zări în ochii lui Morgan blândeţe şi înţelegere. Probabil era scandalizat de ceea ce făcuse ea, dezgustat. Claudia se albi la faţă. Era sigur jenată şi nu se simţea deloc bine. Ce ar putea să mai spună acum, pentru a-l face să creadă că nu era femeia promiscuă pe care o considerase de la început?

Liniştea se prelungea parcă la nesfârşit. N-avea de ce să-l lase pe el să rupă tăcerea. Se pare că el era mulţumit dacă putea rămâne acolo la nesfârşit, aşteptând ca ea să vorbească. Oare ce ar putea spune ca să iasă din această situaţie îngrozitoare?

încercă să găsească ceva care să nu aibă nicio legătură cu ceea ce tocmai se întâmplase.

Se ridică şi, spre surprinderea ei, Morgan nu făcu nicio mişcare s-o oprească. Începu să se îmbrace şi apoi se aşeză lângă el, pe canapea.

— Parcă… începu ea, ezitând… parcă spuneai că eşti mecanic? Bărbatul o privi neştiind ce să zică. I-ai spus poliţistului că ştii să repari maşini…? Oh, Doamne, era teribil ce spusese. Parcă era o domnişoară bătrână, care încerca să facă conversaţie cu un străin, la o petrecere.

Bărbatul izbucni în râs şi când se calmă, zise:

— E cumva o critică, micuţo? Vrei să-mi spui că ceea ce am făcut cu câteva minute în urmă a fost mecanic?

Vorbele lui o făcură să se îmbujoreze şi o şi enervară, iar râsul lui nu ameliora situaţia.

— Te asigur, Claudia, că adineauri nu făceam nimic mecanic. Pur şi simplu îmi urmam instinctele! Nu puteam să mă gândesc decât la cât de incredibil de delicioasă erai, cât de dornică răspundeai atingerilor mele, cât de generoasă…

— Nu sunt promiscuă! izbucni ea.

— Nici n-am spus că ai fi!

Oh, n-avea niciun drept bărbatul ăsta să stea acolo, atât de

stăpân pe sine, când ea pur şi simplu înnebunea de nervi!

— Şi nici eu nu sunt, spuse el. Nu văd de ce aş fi, pur şi simplu pentru că mi-a plăcut atât de mult să fiu cu tine! Ceea ce s-a petrecut aici este un lucru care se întâmplă în mod normal între bărbaţi şi femei. Supravieţuirea întregii specii depinde de asta!

— Dar eu… tu… Claudia era confuză de aparenta lui bunăvoinţă. Oare era aşa fiindcă nu realizase ce trăise ea, de una singură? Sau poate şi plăcerea lui fusese la fel de mare ca a ei?

— Mă bucur că s-a întâmplat asta, Claudia. E prima noastră dată împreună.

Prima dată? Doar nu credea că avea să mai repete vreodată experienţa asta!

— Dar eu nu… adică… a fost o greşeală. Eu de obicei nu… adică cu niciodată nu… Oh, Doamne! gemu şi îşi acoperi faţa îmbujorată cu mâinile.

— Niciodată nu mergi atât de repede atât de departe? Sau niciodată n-ai mai avut orgasm?

— Morgan!

— Îmi cer scuze dacă te jenezi să vorbeşti despre asta. Dar eu nu regret nimic din ceea ce am făcut. Mi-a făcut plăcere să-ţi ofer satisfacţie şi sunt sigur că ar putea să devină

obişnuinţă.

Claudia îl privi să vadă dacă este serios. Era! Oh, ce ruşine!

— Claudia, spuse el, n-are sens să mai ascundem atracţia pe care o simţim unul pentru celălalt. Eu te doresc pe tine, tu mă doreşti pe mine. Din punct de vedere sexual, suntem perfect compatibili. Odată acceptată treaba asta, ar trebui să discutăm celelalte posibilităţi pe care le oferă relaţia noastră.

— Vrei să spui că nu…

— Vreau să repetăm din nou şi din nou experienţa asta? Ei bine, nu. N-am venit aici ca să te seduc. Cel puţin, n-aş face-o ca să risc mai apoi să mă acuzi că nu te-am tratat cum trebuie şi nu ţi-am acordat timp de gândire. Pot să aştept. Ştiu că eşti o femeie care se consideră precaută. Sunt pregătit să te respect pentru asta. Ţi-e foame?

— Ce-ai spus?

— E ora prânzului, spuse el. Nu-i aşa că timpul zboară repede când te distrezi?

— Dacă asta a fost distractiv, atunci de ce sunt atât de zgâriată şi sleită de puteri?

— Ţi-aş putea da un răspuns foarte indecent la această întrebare, dar în loc de asta, o să te scot să mâncăm şi o să te las

să-mi spui totul despre informaţiile pe care m-ai ameninţat că mi le vei oferi încă de dimineaţă.

— Trebuie să… mă duc la baie.

Dacă mergeau într-un restaurant, nu putea arăta ca şi cum tocmai coborâse din pat.

Dar când ieşi din baie, îl găsi pe Morgan aşezând o măsuţă pe balcon şi două scaune şi scoţând mâncare dintr-o coş de picnic.

— De unde a mai apărut şi ăsta? întrebă ea, ştiind că bucătăria pe care o văzuse mai devreme era goală. Nu se puteau livra toate produsele astea atât de repede!

— Din portbagajul maşinii mele.

— Mereu ai cu tine mâncare, în caz de urgenţă? Se apropie de delicatesele pe care Morgan le înşira pe masă. Sunt de la hotel! recunoscu ea eticheta.

— Doar când încerc din greu să conving o doamnă bine să mă placă.

— Chiar e nevoie să te plac?

— E esenţial chiar, spuse el. Şi nu contează cât de bun e sexul. Nu pot face dragoste cu o femeie dacă nu mă place şi pentru cum gândesc. Nu m-ai mai respecta dacă asta s-ar petrece.

— Acum, te rog, nu mă mai provoca şi hai să mâncăm. Şi spune-mi, te-ai gândit la cineva anume care să se ocupe de invitaţiile pentru bal? Cunosc un foarte talentat tânăr artist, care cred că îţi va plăcea…

Capitolul 7

Morgan turnă ultima parte din vin în paharul ei lung şi subţire şi Claudia îl luă în mână, întrebându-se cât de mult băuse, dar fiind totuşi prea ameţită ca să-i pese. Ştia bine că Morgan n-avea nevoie de alcool ca să seducă o femeie. Se pricepea să facă asta şi fără a apela la astfel de artificii.

Nu fusese atât de relaxată cu două săptămâni în urmă, când prânziseră pentru prima dată în apartamentul de deasupra Golgului Oriental, când el îi turnase atunci vin în pahar. Şi atunci se convinsese că nu recurge la băutură pentru a o seduce, ci mai degrabă pentru a o face să se relaxeze după cee a ce se întâmplase. O antrenase într-o conversaţie despre planurile pentru bal, determinând-o să se concentreze mai mult pe partea asta, decât la ce se întâmplase între ei doi.

Chiar şi aşa, Claudia nu uitase complet tot ce se petrecuse între ei, fiindcă de câte ori îi surprindea privirea, ştia că şi

gândurile lui merg tot în aceeaşi direcţie.

Astăzi, la fel ca şi atunci, Morgan încerca să-i distragă atenţia la lucruri mai concrete, făcând-o să se relaxeze şi să uite că de data aceasta nu se mai aflau pe balconul din apartamentul ei, ci pe cel din apartamentul lui, iar prânzul nu era încropit din produse luate de la hotel, ci gătit chiar de menajera lui.

Mâncarea fusese uşoară şi delicioasă, priveliştea deosebită, iar Claudia se simţea foarte încrezătoare în ea, crezând că s-ar putea descurca uşor cu orice în acel moment, chiar şi cu Morgan Stone.

Aranjamentele din jurul competiţiei începeau să prindă contur şi Claudia trebuia să recunoască faptul că datora asta în mare parte implicării lui Morgan. Acesta se dovedise, pe lângă un afacerist bun, un om care ştia să-şi asculte subordonaţii şi care era foarte încântat când putea să-i ajute în anumite probleme.

Cu toate astea însă, de multe ori Claudia primi critici constructive şi învăţă pe parcurs că era foarte important să comunice cu acest bărbat pe care doar astfel îl putea cunoaşte şi îndrăgi.

Cu toate că pe zi ce trecea Claudia se simţea tot mai legată de el, nu-l mai invitase niciodată în apartamentul ei, nici

la mica petrecere de casă nouă pe care o dăduse la câteva zile după ce se mutase acolo. Şi fusese foarte atentă să nu accepte nicio altă invitaţie în apartamentul lui, decât dacă era strict legată de afaceri.

Cu toate astea însă, se pare că acest criteriu era extrem de flexibil, fiindcă Morgan reuşi în fiecare zi să găsească un motiv pentru ca ea să vină la el. Reuşise să-i facă cunoştinţă cu multe persoane importante din viaţa socială a Wellingtonului, persoane al căror ajutor îl putea folosi nu doar pentru această campanie de promovare a competiţiei sportive, ci pentru tot ce însemna munca de publicitate. Reuşise chiar s-o ia cu el la două petreceri date de ambasadă, la care ar fi fost nebună să nu meargă, chiar dacă asta însemna să-l aibă pe Morgan Stone ca escortă. Acolo cunoscuse o altă latură a acestui bărbat, una urbană, politicoasă şi serviabilă. Morgan Stone ştia întotdeauna ce e mai indicat să spună, era cunoscut de majoritatea oamenilor importanţi din oraş şi apreciat deopotrivă.

La un moment dat, directorului hotelului se arătase atât de impresionat de munca prestată de Claudia, încât chiar sugerase să-l întrebe pe Morgan dacă nu cumva ar putea chiar să sponsorizeze o maşină din concurs.

Acest lucru a necesitat bineînţeles o altă întrevedere cu

Morgan Stone, care, negăsind timpul necesar vinerea, o chemase sâmbătă la el acasă, spunându-i că-i dădea acces la calculatorul lui personal, unde avea toate datele necesare despre concurenţi, maşini şi sponsori.

Claudiei îi trebuia aceste informaţii şi era bucuroasă că le poate obţine atât de uşor. Ca o măsură de precauţie însă, veni cu o maşină de la hotel, pentru a fi sigură că poate pleca oricând doreşte.

— Să mai deschid o sticlă?

Claudia reveni în prezent din gândurile ei şi îşi dădu seama că avea din nou paharul gol.

— Nu sărbătorim nimic, nu-i aşa?

La această întrebare, Morgan ridică paharul său şi spuse:

— Doar începutul unui sfârşit de săptămână de vară. Îţi vine să crezi că am lucrat încontinuu săptămâna asta? Atunci mi-am dat seama că mi-am petrecut prea multe ore muncind şi ignorând plăcerile simple ale vieţii. Îmbătrâneam şi mă vedeam prins ca într-o capcană în ambiţia de a face mai mulţi bani şi din păcate de a rămâne doar cu ei. Niciodată nu m-am gândit ce doresc cu adevărat de la viaţă.

— Mie mi se pare că ţi-ai dat seama deja, spuse Claudia.

— Mda, ai ghicit. Mi-am dorit dintotdeauna un loc unde

să mă simt acasă, o persoană lângă care să mă simt acasă. Cred că ai putea spune că mi-am dorit să fiu iubit pentru ceea ce sunt. Dar bineînţeles că e mai greu ca asta să se întâmple. Iar oamenii tind să judece după ambalaj şi să se aştepte să primească ceea ce văd. De multe ori, n-au răbdare să cerceteze amănunţit problema.

Auzindu-l vorbind aşa, Claudia îşi dădu seama că ea era cauza pentru această schimbare de atitudine. Ea îl făcuse să fie aşa, sau mai bine zis minciuna spusă de ea. Îl privi îngrozită.

— Ai tot dreptul să te uiţi aşa la mine, zise el. Dar te asigur că sunt total schimbat faţă de bărbatul pe care l-ai cunoscut în urmă cu doi ani. E adevărat că uneori îmi mai ies din fire, dar în general am învăţat să mă controlez şi să încerc să dau mai mult decât mă aştept să primesc. Ştiu că încă mai crezi că intenţionat te-am împins atunci, în acea zi, ca să cazi şi să pierzi copilul. Şi ştiu că poate crezi că nu m-am mai gândit niciodată de atunci la asta. Dar am făcut-o. Şi încă o mai fac. Am stat departe de viaţa ta şi l-am ţinut şi pe Mark departe de tine pentru că asta mi-am închipuit că-ţi doreai, că era cel mai puţin dureros pentru tine. Dar dacă vreodată ai fi avut probleme, aş fi ştiut. Te-aş fi ajutat. Dar tu nu mi-ai lăsat nici măcar acea portiţă mică de a-mi răscumpăra o parte din greşeală. Ai reuşit

să te descurci de una singură.

— Cum… cum ai fi ştiut dacă aveam nevoie de ajutor?

— Aveam un prieten în Auckland, pe care-l rugasem să se intereseze ce faci. Dar nu era niciodată insistent, o asigură el repede. Voiam să aflu dacă ai unde să locuieşti, dacă ai o slujbă bună, dacă eşti fericită.

Să afle că în toată perioada asta avusese grijă de ea, fu un şoc pentru Claudia. În timp ce el îşi asuma vina, ea încă se ascundea de a ei.

— Sigur nu mai vrei vin? întrebă el.

— Oh, nu, mulţumesc. Poate… nişte cafea. Mai devreme folosise calculatorul lui Morgan şi, cu ajutorul lui, alesese un pilot promiţător din Noua Zeelandă, pe care hotelul îl putea sponsoriza. Acum, îi mai trebuia doar ceva ca să echilibreze vina şi alcoolul băut.

Morgan luă farfuriile goale şi le duse în bucătărie, scuzându-se pentru câteva momente. Claudia privi marea care se odihnea liniştită, sub razele soarelui şi încercă să se relaxeze. Casa lui Morgan era amplasată pe o stâncă, balconul având vedere spre Marine Drive şi spre apa mării.

— Vezi, puţină căldură e bună pentru toată lumea. Pari foarte mulţumită aici, în lumina soarelui. Întoarcerea lui Morgan

cu tava de cafea o luă pe nepregătite. Nu-i aşa că îţi pare bine că ai venit aici? întrebă el. Ne înţelegem bine, nu-i aşa? În ultimele două săptămâni, nu ne-am spus nimic rău.

— Dar asta din cauză că… Claudia se opri şi se aşeză mai confortabil în scaunul ei.

— Din cauză că…? întrebă el.

— Pentru că te-ai străduit să fii… cooperant, spuse ea.

— Cooperant? întrebă el, amuzat.

— Mai plăcut, îl lămuri ea, conştientă că acum, în bătaia soarelui de vară, îl găsea şi mai atrăgător decât până atunci.

— Doar plăcut? înseamnă că mi-am pierdut îndemânarea. Eu mă consideram chiar fermecător.

— Am experienţă cu oamenii care se prefac fermecători, spuse ea.

— Te referi la perioada în care erai cu Nash? Presupun că într-o astfel de situaţie sunt mulţi cei care încearcă să profite…

— Lui Chris îi făcea plăcere să aibă o mulţime de oameni în jurul lui. Iubea petrecerile şi aglomeraţiile de oameni.

— Dar tu nu, ghici el.

— N-am spus asta, zise ea repede. Dar eram tânără şi îndrăgostită de un bărbat celebru. Îmi plăcea să mă distrez, să cunosc oameni noi. Puteam merge oriunde în lume şi eram

asaltaţi de invitaţii…

— De asta te-ai îndrăgostit? De faimă, mai degrabă decât de bărbat?

— De fapt, când m-am îndrăgostit de el, habar n-aveam că e celebru. Se refăcea după un accident şi se ascundea de presă. A venit să stea la ţară, la hanul pe care-l aveau părinţii mei. A stat acolo trei săptămâni.

— Şi când a plecat?

— Am plecat şi eu cu el, spuse ea.

În ciuda a ceea ce se întâmplase după asta, Claudia n-a regretat niciodată decizia luată. Dacă ar fi rămas în lumea mică şi îngustă în care trăiau părinţii ei, niciodată nu ar fi descoperit plăcerea de a trăi. Privind în urmă, realiză că perioada copilăriei n-a fost tocmai, fericită. Iar adolescenţa era marcată de permanenta încercare de a-şi ruga fără folos părinţii s-o lase să facă lucruri simple, pe care aceştia le considerau păcătoase. Trăiau după conceptul că femeia trebuie să fie supusă şi serviabilă şi cum Claudia era singurul lor copil, încercaseră s-o crească în spiritul acestei doctrine. Era mereu mustrată şi niciodată nu i se adresa o vorbă bună. Iar dovada supremă de dragoste pe care o primeau de la ea, ar fi fost doar supunere şi tăcere.

Chris apăruse ca un înger în această lume fadă a ei şi perspectiva de a putea pleca de acolo i se păruse mai mult decât ar fi putut spera vreodată. Pentru el, dragostea însemna distracţie şi fericire, iar Claudia fusese imediat cucerită.

— Şi nici atunci nu ţi-ai dat seama cine era?

— Bineînţeles că am aflat. Nu m-a minţit, dacă la asta te referi. Mi-a spus cine era, cu ce se ocupa, cum avea să fie…

— Trebuie să ţi se fi părut incitant. Cu toate astea însă, realitatea cred că a fost un şoc, mai ales pentru o fată crescută la ţară.

— M-am adaptat. Ştii, n-a fost doar o chestie de moment. N-a fost un flirt, un capriciu ca să-i treacă plictiseala din timpul perioadei de refacere. N-a trebuit să mă roage să merg cu el. Mă iubea.

— Eşti foarte loială, nu-i aşa, Claudia? murmură el. Dar era oare un bărbat atât de bun? Genul ăsta de femeie eşti tu, cea care trăieşte pentru a venera un bărbat?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Claudia, înfierbântată, dar mi se pare că încerci să spui că a profitat de mine. Eu am vrut să-l însoţesc. Aveam douăzeci de ani şi poate că eram inocentă în anumite privinţe, dar din punct de vedere intelectual eram mai matură faţă de majoritatea fetelor de vârsta mea…

Ştiam că dacă făceam pasul ăsta şi plecam, nu mă mai puteam întoarce. De fapt, din unele puncte de vedere, mă simţeam chiar mai în vârstă decât Chris, spuse ea cu ciudă în glas. El a dus mereu o viaţă atât de fermecătoare. Niciodată n-a ştiut cum e să pierzi ceva. Şi era şi atât de… optimist în ceea ce priveşte viaţa lui, atât de deschis în privinţa sentimentelor… atât de încrezător că lucrurile se vor sfârşi cu bine în cele din urmă, ca şi cum viaţa era pentru el un joc minunat care-i oferea o plăcere imensă. Cred că trebuia să fie aşa, altfel n-ar fi rezistat stresului incredibil din curse, dar uneori era enervant, mai ales atunci când voiam să ia ceva în serios şi el doar zâmbea şi-mi spunea să nu-mi fac griji, fiindcă totul se va rezolva, în cele din urmă.

— Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva după moartea lui ai început să-l vezi cu alţi ochi? Să-l supraapreciezi?

— Nu, bineînţeles că nu! Urma să ne căsătorim…

— Nu s-a scris despre asta în ziare.

— Era un secret. Chris aranjase să mergem în Las Vegas, în ziua de după cursă. Nimeni nu ştia de asta. Aveam de gând să anunţăm după ce ne căsătoream. Îi plăcea la nebunie să facă asta, să ofere subiecte de genul ăsta presei, să-şi surprindă prietenii. Dar în loc de o căsătorie, în acea săptămână a avut loc o înmormântare.

Se simţise vinovată şi din cauza asta. Simţise că, odată cu moartea lui parcă i’s e deschisese uşa de la colivie. În ultima vreme, îl acuzase pe Chris că petreceau din ce în ce mai puţin timp împreună, pe măsură ce succesul lui creştea. Cu metoda lui de a rezolva rapid problemele, el îi spusese că-i lipseşte siguranţa, aşa că decisese să se căsătorească cu ea, crezând că asta rezolva totul. Dar Claudia nu era atât de sigură. În urmă cu doi sau trei ani, ar fi acceptat imediat propunerea lui, dar acum începea să se îndoiască de faptul că dragostea pentru el nu era atât de puternică pentru a supravieţui o viaţă întreagă în faţa reflectoarelor şi a presei, de frică să nu-l piardă pe bărbatul care cu siguranţă n-ar fi renunţat în mod voluntar la cariera lui.

Sarcina neaşteptată îl bucurase foarte mult pe Chris şi Claudia se liniştise o perioadă, simţind că bărbatul de lângă ea îşi va iubi copilul şi-i va asigura tot ce va avea nevoie. Claudia simţise nevoia să asigure copilului nenăscut confortul unei familii, aşa că se decisese să încerce să supravieţuiască unei căsnicii cu Chris.

— Nici nu mă mir că ai încercat să scapi de circul provocat de presă după accident. Cred că te-ai simţit foarte vulnerabilă…

— Morgan, eu…

— Ţi-a trecut prin cap să te întorci vreodată la părinţii tăi?

— Părinţii mei erau persoane foarte îndoctrinate, foarte sigure pe principiile lor. Pentru ei, oamenii decenţi nu se atingeau de faţă cu alţii, nu se sărutau, chiar dacă erau căsătoriţi, chiar dacă cei din jurul lor erau membri ai familiei. De fapt, s-au simţit atât de umiliţi de comportamentul meu, încât nu şi-au mai putut ţine capul sus în localitate. Au vândut hanul pe care l-au avut şi s-au mutat în Australia. N-am mai vorbit cu ei de ani de zile…

— Ce părinţi şi-ar pune copilul mai prejos de mândrie? întrebă Morgan, ca pentru el. Şi cu toate astea, l-ai încurajat pe Mark să reia legătura cu mine, adăugă el.

— Parcă nu credeai asta.

— N-o făceam, la momentul acela. Dar mai târziu, Mark mi-a spus că din cauza a ceea ce-i spuneai tu a reluat legătura cu mine. Urmă o tăcere scurtă. Ai mai încercat să mai vorbeşti cu părinţii tăi, recent?

— Te referi la perioada de când am devenit respectabilă?

Întrebă Claudia, cu cinism în glas. N-o să mai fiu niciodată aşa, din punctul lor de vedere. Eu… le-am scris când am rămas însărcinată. Mi-au trimis înapoi scrisoarea deschisă,

într-un alt plic, fără niciun alt mesaj. Cred că a fost o respingere foarte convingătoare, după părerea mea. Presupun că un copil nelegitim e ceea ce se aşteptau mai puţin de la mine. Poate credeau că dacă îmi oferă o încurajare cât de mică, voi merge la uşa lor şi le voi lăsa copilul într-un coş… se opri. Îi venea greu să creadă că nu mai exista pentru părinţii ei.

— A fost pierderea lor, Claudia. Copilul tău ar fi fost unul minunat. Iar tu ai fi fost o mamă grozavă.

Comentariile lui o răscoliră. Îi apărură lacrimi în ochi şi se prefăcu că din cauza soarelui. Plecă privirea şi simţi că se apropie de ea.

— N-ai de unde să ştii asta, spuse ea, încet. Ai avut dreptate când ai spus că într-o zi o să mă bucur că l-am pierdut…

— N-am spus asta, zise el calm. Şi tu n-ai pierdut copilul. Asta implică nepăsare, iar tu n-ai fost deloc aşa.

— A fost o lipsă de precauţie să rămân gravidă, spuse ea, lăsând lacrimile să şiroiască pe obraji.

— A fost? Cine avea grijă de contracepţie? El sau tu?

— Eu, spuse ea, în cele din urmă. Şi am uitat. Niciodată nu s-a întâmplat. Dar atunci a fost o întâmplare… Nu-mi doream să rămân gravidă. Nu-mi doream nici măcar un copil.

— Atunci, cu siguranţă nu a fost din cauza neatenţiei. Poate nu-ţi doreai un copil, Claudia, dar îţi doreai copilul tău, nu-i aşa?

Bărbatul se aplecă şi începu s-o sărute uşor.

— Nu face asta, te rog…

— Ai fost bolnavă până să rămâi însărcinată, nu-i aşa? Mark mi-a spus că nu te-ai simţit deloc bine în primele luni. Doctorul ţi-a spus că ai putea avea complicaţii?

— Nu mi-a spus asta, dar mi-a spus că sănătatea mea era şubredă încă dinainte să rămân gravidă. Iar după ce s-a întâmplat… m-a asigurat că n-ar trebui să am vreo problemă dacă voi concepe un alt copil.

— Şi vrei să faci asta? Sau eşti încă înspăimântată de amintiri cumplite… Ţi-e frică să mai rămâi gravidă? Ţi-ar plăcea să mai ai un copil, Claudia? insistă el, mângâindu-i ceafa, îi puse o mână pe pântece. Un băiat, sau poate o fată…

— Într-o zi, poate da. Nu cred că va mai fi… la fel.

— Bineînţeles că nu. De data asta, ţi-ai planifica atent sarcina. Ai fi sigură că eşti sănătoasă înainte să rămâi gravidă. Ai avea siguranţă emoţională şi financiară.

— Da, probabil aşa aş face, spuse ea.

— N-ar fi un înlocuitor, dar dacă ai alege tatăl din acelaşi

câmp genetic cu cel cu care ai conceput primul copil, poate ar putea avea aceleaşi calităţi pe care le-ar fi putut avea şi primul…

Claudia începea să se lupte cu o migrenă. Doar bărbatul de lângă ea nu sugera ceea ce credea ea? îl ascultă şocată, spunând mai departe:

— Ţi-am spus că ţi-am rămas dator, o datorie care nu poate fi plătită în cuvinte. În ceea ce mă priveşte pe mine, singurul mod în care te-aş putea răsplăti pentru ceea ce ţi-am făcut este acesta: o viaţă pentru o viaţă. Nu ţi-aş putea aduce fiul înapoi, dar ţi-aş putea face altul. Dar de data asta nu aş fi bunicul, ci chiar tatăl copilului. Şi dacă şi tu ai fi la fel de sinceră pe cât încerc eu să fiu, ai recunoaşte că la conceperea lui vom fi amândoi plăcut satisfăcuţi…

Capitolul 8

Claudia deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu sigur, dar mi se pare că ai leşinat.

Încercă să se ridice de pe pernele pe care era aşezată pe canapea, recunoscând vag camera în care se afla. Era încă în casa lui Morgan. Cu siguranţă totul fusese un coşmar, unul

imposibil chiar. Îşi trecu o mână prin păr şi-l privi pe bărbatul care aştepta liniştit lângă ea.

— Eu… cum am ajuns aici? murmură ea, confuză. Nu-şi amintea nimic.

— Te-am adus eu. Îi ridică spre buze un pahar cu o băutură rece.

Apă. Bău, însetată. Îşi duse o mână la gât şi observă că gulerul şi câţiva nasturi de la cămaşă fuseseră descheiaţi. Nu mai avea nici cureaua de la fustă. Începu să îşi încheie repede nasturii.

— Am fost inconştientă mult timp?

— Destul de mult ca să nu mă sperii. Ţi-am descheiat nasturii şi ţi-am stropit faţa cu puţină apă, ca să-ţi revii mai repede.

— Mulţumesc, spuse ea, fără să ştie cum să-şi ceară scuze.

— Plăcerea mea, zise el.

Claudia încercă să-şi şteargă cu mâna apa de pe piept.

— Lasă-mă pe mine, spuse bărbatul care, scoţând o batistă din buzunar, îi şterse, cu atingeri delicate bluza şi pielea. Părea să-i trebuiască mult timp pentru a o usca pe placul lui, iar Claudia îl lăsă.

Adună şi ultima picătură şi o privi lung în ochi. Se aplecă peste ea şi o sărută uşor.

— Eu… spuse ea.

— Tot ce trebuie să faci tu, îi tăie el vorbele, e să răspunzi da.

— La ce întrebare? se eschivă ea.

— Ştii bine…

— Oh, dar nu puteai vorbi serios! Intensitatea privirii lui îi dădea fiori.

— Crezi că nu? Atunci de ce ai leşinat?

— Din cauza… vinului şi a soarelui…

— Şi a şocului. Te laşi şocată uşor, Claudia, nu-i aşa? După toată experienţa pe care o ai… îi studie cu atenţie faţa palidă, ochii speriaţi. Se apropie de ea şi-i spuse uşor, abia şoptii: te şochează atât de mult ideea de a avea un copil cu mine?

Claudia întoarse privirea. Era atât de aproape de ea, încât doar dacă întindea buzele, îl putea atinge.

— Orice femeie s-ar simţi şocată să fie… să fie…

— Dorită?

— Ceea ce spui tu nu e dorinţă, începu ea, cu rigiditate.

— Adevărat. Asta e dorinţă, spuse el, şi o sărută. Aşa că,

să nu crezi că mă ofer să fac dragoste cu tine din altruism, o avertiză el, şoptind aceste cuvinte aproape de urechea ei. Te vreau, Claudia, destul de mult încât să fac orice ca să obţin asta. Ştiu că şi tu mă vrei, zise el şi-i mângâie sânii prin materialul subţire al rochiei. Dar crezi că greşelile trecutului sunt mult prea importante pentru a le putea ignora. Astfel, nu trebuie să te simţi vinovată pentru că mă ai ca iubit. Poţi să le ai pe amândouă: şi pe mine şi răzbunarea…

— Nu trebuie să faci asta, spuse ea, cu disperare. Nu vreau răzbunare. N-a fost vina ta. Nu poţi să… ai un copil cu mine…

— De ce nu? Prima dată munceam atât de mult, încât am pierdut cea mai mare parte din copilăria lui Mark. Eram atât de preocupat să dovedesc că sunt un afacerist bun, încât am uitat să fiu părinte. Nu m-am străduit să fiu tatăl obişnuit de care orice copil are nevoie. Ştiu însă că de data asta voi fi un părinte mult mai bun…

— Dar Mark…

— Ah, da, Mark. Subiectul la care apelezi de câte ori vrei să scapi de mine. Ei bine, hai să vorbim despre Mark. Crezi că încerc să experimentez o latură întunecată a sexualităţii mele, care ar fi satisfăcută dacă m-aş culca cu fosta amantă a fiului

meu?

Cuvintele lui erau crude, dar Claudia nu se lăsă intimidată şi întrebă:

— Aşa e?

— Că te doresc? Da, aşa e. Dar şi tu şi eu ştim că între noi doi e mult mai mult de atât. Un bărbat nu oferă un copil fiecărei femei pe care o doreşte. Poate nu de motivele mele, ci de potenţa mea ţi-e teamă, nu?

— Nu cred că mă pot îndoi de asta, nu?

— Bărbatul o privi cu intensitate.

— E adevărat.

— Mă… referam la faptul că deja ai un copil, pe Mark.

— Asta a fost de mult, dar se poate ca anii de abstinenţă să-mi fi diminuat fertilitatea.

— Abstinenţă?

— De la a avea copii, o lămuri el. M-am protejat întotdeauna şi am evitat încă o sarcină neaşteptată. Aşa am făcut şi noi prima oară, îţi aminteşti, nu? Desigur că îţi aminteşti, altfel n-ai mai fi atât de îmbujorată acum. Sunt atât de decis ca de data asta să nu mai folosesc protecţie şi să fie cu tine… Ai făcut… adică, recent, ai folosit contraceptive?

— Nu dar…

— E bine, atunci înseamnă că nu există niciun risc pentru fertilitatea ta. A trecut mult timp…

— Mult timp?

— Da, adică de când ai permis unui bărbat să… adică, bineînţeles înainte de data trecută când am fost împreună pentru prima oară…

Tânăra îi duse o mână la buze, pentru a-l împiedica să mai spună ceva.

— Poţi să mă opreşti din a spune asta acum, dar ştim amândoi cât de mult o vrem, nu-i aşa? Nu-i aşa că e frumos să ne imaginăm că am putea fi împreună, iubindu-ne şi realizând un lucru preţios şi delicat… De fapt, până şi sarcina ta mi se pare un lucru erotic. Să te iubesc în timp ce copilul nostru se dezvoltă în interiorul tău. Mi-ar plăcea să-ţi privesc trupul crescând, pregătindu-se să aducă pe lume un nou început…

Claudia se încordă.

— Vrei să spui că o să aştepţi? Dar am crezut…

— Ce? Că o să te las însărcinată şi apoi o să plec? Că o să avem o aventură, după care o să dispar?

Tânăra se îmbujoră.

— La naiba, micuţo, dacă aş fi intenţionat să fiu un simplu donator de spermă, aş fi sugerat inseminarea artificială.

N-am de gând să te las gravidă, după care să fug ca un copil speriat! Bineînţeles că o să am grijă de tine pe timpul sarcinii şi o să-ţi aduc orice ai nevoie şi… ei bine, se ştie că gravidele au poftă de sex, aşa că o să mă asigur că nu-ţi va lipsi nici asta…

— Oh, cât de mult te-ai sacrifica! reuşi ea să spună, cu voce tremurată.

— Nu-i aşa? Cum poţi să refuzi un bărbat care e în stare să facă atâtea?

— Morgan…?

— Nu-ţi face griji, micuţo. Nu-ţi face griji pentru nimic. Lasă-mă să am grijă de tine şi de copilul nostru… Îţi promit că o să fie bine pentru noi…

— Copilul…

— O să fie perfect. Şi chiar dacă n-o să fie aşa, o să-l iubim oricum.

— Nu, nu! Mă refeream la celălalt copil! Copilul meu. Fiul meu… l-am văzut după… le-am cerut să mi-l arate…

— Oh?

— Avea părul negru şi… şi nu ştiu ce culoare aveau ochii, pentru că nu i-am văzut niciodată deschişi. Era serios şi ciudat la trăsături… Astea erau imaginile care o urmăriseră mult timp. A fost şi o slujbă de înmormântare…

— Şi tu ai participat de una singură la ea. Îmi pare rău…

— Şi un botez… Am vrut ca mai întâi să-l botez ca apoi să poată fi îngropat cu un nume, nu doar aşa, ca pe un lucru oarecare, ci ca pe o persoană, o fiinţa care aparţinea cuiva.

— Claudia…

— Vrei să ştii cum l-am numit? întrebă ea.

— Doar dacă vrei să-mi spui.

— Christopher! spouse ea, repede. L-am numit Chris!

— E un nume frumos pentru un băiat, zise el, calm.

— L-am numit aşa după tatăl lui, spuse ea şi-şi feri privirea. Nu primi un răspuns imediat de la el. Christopher Nash Lawson! Eu şi Mark nici măcar n-am fost iubiţi! Oh, la naiba! Chiar nu înţelegi?

— Ba înţeleg perfect. Îmi spui că Mark nu era tatăl copilului tău.

Acum veni rândul ei să stea liniştită, să nu vorbească. Ceva din vocea lui o făcuse să creadă că bărbatul nu părea deloc impresionat de ceea ce aflase. Ba chiar că…

— Ştiai! Tot timpul ăsta ai ştiut!

— Nu tot timpul, spuse el. La câteva luni după ce ne-am cunoscut noi. Am revenit în localitate ca să văd ce mai faci. Tu te mutaseşi şi am aflat de la un vecin foarte vorbăreţ că ţi-a fost

foarte greu că ai pierdut o sarcină după… şapte luni.

— Ştiai, continua ea să spună, încă în stare de şoc. Ce mai ştiai…?

— Totul.

— Nu puteai să ştii că… tot ce ai spus… şi chiar acum, înainte să leşin, ai vorbit de genele tatălui…

— Ştiam că dacă îţi dau destule ocazii s-ar putea să profiţi de una dintre ele şi să-mi mărturiseşti adevărul.

— Vrei să spui că tot ce ai zis a fost intenţionat? Şi în toată perioada asta, cât se străduia să nu-l rănească, el ştiuse tot? Ai încercat să mă prinzi în capcană!

— Cum poate adevărul să fie o capcană, Claudia? începu s-o mângâie pe faţă. Ştii că voiai să-mi spui…

— Mi-ai fi putut spune!

— Era treaba ta să spui, nu a mea.

— Şi dacă nu ţi-aş fi spus niciodată?

— Ei bine, atunci ţi-aş fi respectat tăcerea.

— Şi cum e cu toată treaba asta cu a avea copilul tău? Era cumva doar o modalitate de a mă face să-ţi spun…?

— Nu fac promisiuni pe care nu intenţionez să le păstrez, zise Morgan. În ceea ce mă priveşte, nu s-a schimbat nimic. Dar pentru tine?

— Trebuie să mă urăşti… Ştia că ea asta ar simţi dacă situaţia ar fi inversată.

— Eu te-am rănit şi tu ai făcut ce puteai la momentul potrivit, îi spuse el, înţelegător. Bineînţeles că am fost supărat! Am fost extrem de furios la început, acesta fiind motivul pentru care am continuat să vreau să aflu lucruri despre tine. Nu mi-am dat seama că va fi nevoie de doi ani ca destinul să ne apropie din nou… Până la urmă, oricine ar fi fost tatăl copilului, din cauza mea ai căzut şi l-ai pierdut…

— Oh! spuse ea şi simţi cum pământul se prăbuşeşte la picioarele ei.

— Nu ţi-a fost greu să provoci altora durere, nu-i aşa? continuă Morgan. Ei bine, poate acum ar fi timpul să provoci şi plăcere… Nu?

Spunând asta, îi sărută gura şi Claudia se gândi că nu era deloc momentul potrivit pentru a-l lămuri cum stăteau lucrurile. N-ar fi vrut pentru nimic în lume, să spună ceva care l-ar fi făcut să creadă că este o persoană cu adevărat imorală. Avea nevoie de el, de pasiunea lui, care ar fi putut s-o vindece, de dorinţa prin care şi-ar fi putut exprima remuşcarea.

Morgan o luă în braţe şi o aşeză pe genunchii lui. Claudia se agăţă de gâtul lui şi, după ce îi răspunse la sărut, îi scoase

cămaşa, dezgolindu-i pielea fină, care acoperea muşchii bine dezvoltaţi.

— Dezamăgită? întrebă el.

Privirea ei surprinsă coborî către gura lui arcuită într-un zâmbet.

— Unor femei nu le plac bărbaţii care au grijă de aspectul lor…

Claudia credea că glumeşte. Doar nu insinua că ea s-ar putea plânge de construcţia perfectă a corpului lui… Sau asta făcea?

— Ştiu, spuse ea. Dar mie îmi place aşa cum eşti. Îi mângâie pieptul dezgolit, coborând degetele spre centura de la pantaloni.

— Acum, e rândul meu, zise el şi imediat îi ridică rochia şi o ajută s-o dezbrace.

Întinse mâna după o şuviţă din părul ei şi se jucă astfel câteva clipe, în timp ce-i privea silueta zveltă. Apoi îi cuprinse gâtul într-o mână şi, ca şi cum căldura lui i-ar fi topit vertebrele coloanei, capul ei se lăsă ascultător într-o parte.

El îşi apăsă buzele pe acea unduire vulnerabilă, sărutând-o îndelung. După aceea, privindu-i chipul, îi atinse buzele cu degetul cel mare şi le trasă conturul. Răspunzând

atingerilor lui, buzele ei se desfăcură singure şi el îşi trecu vârful degetului peste dinţii ei.

Cu îndrăzneală, ea îşi lipi mâinile de pieptul lui şi-i mângâie pielea, părul uşor ondulat şi sfârcurile.

El scoase atunci un geamăt de plăcere şi cu un gest brusc o lipi şi mai mult de el. Claudia îi văzu capul apropiindu-se de al ei. Ochii i se închiseră cu o secundă înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei. Morgan înclină capul şi se cufundă în căldura gurii ei.

Claudia se topi sub atingerile lui. Niciodată nu mai fusese sărutată şi mângâiată atât de complet. Niciodată. Sărutul lui părea să scoată şi ultima picătură de viaţă din corpul ei, umplând-o totodată cu un foc nou.

Gura lui porni apoi pe gât, apoi spre curbura sânilor acoperiţi de sutienul cu dantelă fină. Îl desfăcu fără greutate cu o singură mână şi clicul pe care-l făcu îi sună plăcut Claudiei în urechi, decizând să închidă ochii, pentru a se bucura mai bine de ce i se întâmpla.

Dar nimic nu se întâmplă şi ea deschise ochii, puţin speriată. Oare de ce se oprise Morgan din chinul dulce la care o supunea? Deschise ochii cu greu şi observă că bărbatul îi studia faţa cu o privire plină de dorinţă.

Când bărbatul avu atenţia ei completă, începu să-i sărute sânii, s-o mângâie cum n-o mai mângâiase nimeni, niciodată.

— Pot să-ţi simt inima bătând, spuse el, privind-o adânc în ochi.

Dar n-o lăsă să răspundă, pentru că o sărută din nou şi din nou, parcă fără să se mai sature de ea.

— Vezi, câteva momente sunt tot ce trebuie, spuse el câteva ore mai târziu, când amândoi se priveau epuizaţi şi mulţumiţi. Câteva momente repetate la intervale regulate.

— Da, dar concepţia nu se produce de prima dată. Şi oricum, acum nu era momentul propice să rămân însărcinată.

— Ştiam că nu vrei să facem dragoste. Pentru asta era momentul potrivit, nu-i aşa? Acum, ai avut parte de plăcere şi să nu încerci să-mi renegi responsabilitatea pe care mi-o datorezi…

— Ţi-o datorez…? Claudia abia se putea concentra la cuvinte.

— Oh, e o datorie veche. În legătură cu banii aceia pe care ţi i-am dat cu câţiva ani în urmă şi tu i-ai cheltuit pe toţi… Banii cu care mi-am cumpărat obligaţia de la mama nepotului meu…

— Oh, acei bani… murmură Claudia. O să… ţi-i dau înapoi, se oferi ea, vinovată.

— Bineînţeles că aşa ai să faci. Dar în cel mai intim şi potrivit mod. Îşi pecetlui cuvintele cu sărutări scurte şi dese pe pântecul ei. Copilul acesta va fi cadoul nostru reciproc. Şi astfel, poate vom reuşi să uităm ce s-a întâmplat…

Capitolul 9

— Şi cam ce planuri concrete ai făcut? Ce ai de gând să faci cu serviciul tău, atunci când se va naşte copilul? Să angajezi o armată de bone? Creşă? Sau te aştepţi ca eu să plătesc pe cineva care să stea permanent cu el?

Claudia înghiţi cu greu ouăle pe care le gătise şi încerca să găsească o linişte după care tânjea, dar părea să fie un lucru prea greu de obţinut acum.

— Ce-i ăsta? Un interogatoriu?

Se întoarse spre masă, de unde îşi luă cafeaua şi scoase pâinea din prăjitor. Îi dădu ambele felii lui Morgan şi mai puse una pentru ea, dar nu fiindcă îi era foame, ci pentru a zăbovi mai mult cu altă îndeletnicire, până va trebui să înfrunte din nou privirea albastră, pătrunzătoare, a bărbatului aşezat în faţa ei.

N-avea de gând să-i dea ocazia s-o tachineze din cauză că nu-şi făcuse planuri pe termen lung. Asemenea precauţii nu

fuseseră luate în seamă cu o săptămână în urmă, în clipa în care cedase în faţa seducţiei lui, iar acum, Claudia încerca să le amâne cât de mult posibil. Singurul ei gând de atunci fusese că bărbatul promisese să-i iubească bebeluşul şi astfel exista o posibilitate ca, în timp, să înceapă să iubească şi mama bebeluşului…

Era o fantezie nebunească. Nu putea crede că dorinţa şi vina pot constitui un fundament pentru dragoste. La cât de sincer era în felul lui de a acţiona, Claudia era sigură că, dacă Morgan ar fi iubit-o, i-ar fi spus-o fără să ezite. Dar din relaţia lor lipsea un amănunt vital: încrederea. De partea lui era greşit plasată, iar a ei era reţinută. Ca iubit, Morgan era incitant, pasional, tandru, dar Claudia nu putea uita că fusese atâţia ani un conducător, un ambiţios brutal, un încrezut, aşa că partea maleabilă şi înţelegătoare pe care o prezenta acum era doar o faţadă. Claudia ştia că niciodată firea lui dictatorială şi cinică nu va putea fi reprimată în totalitate. Cu atât mai mult când ştia că avea să-i mărturisească într-o zi câteva lucruri pe care era sigură că nu le va vedea cu ochi buni.

Cântărind riscurile, Claudia îşi spusese că era mai indicat să amâne momentul adevărului, dorind să se încarce de fericire sufletească pentru iarna care va veni.

Cel puţin, atunci când va avea copilul, va avea o legătură mult mai puternică cu el, una emoţională, care îi va putea permite să-l revadă şi poate să-l şi recâştige. Morgan era în stare să ajungă s-o renege pe ea, dar Claudia ştia că niciodată nu-şi va renega copilul. Era un gest egoist din partea ei şi probabil unul imoral, dar avea de gând să înşele soarta.

— Doar din pur interes: dimineaţa eşti morocănoasă, nu-i aşa? întrebă Morgan, cu blândeţe, în timp ce-şi savura micul dejun. Cu cămaşa descheiată şi nebărbierit de o zi, arăta incredibil de sexy şi de stăpân pe sine, în timp ce Claudia, îmbrăcată deja în uniforma ei de serviciu, se simţea prea formală pe lângă el. De asta nu m-ai lăsat până acum să petrec noaptea aici? Ţi-era teamă că aş fi fost dezamăgit dimineaţă?

Nu, îi era teamă că va deveni din ce în ce mai ataşată de el. Îi era teamă că, după o noapte de dragoste cu el, va dezvălui mai multe lucruri decât dorea şi decât era necesar. Atâta timp cât reuşea să se menţină mai rece în ceea ce priveşte relaţia cu el, lucrurile se aflau încă sub control. Dacă era independentă şi uşor detaşată de ceea ce se petrecea între ei şi pe el îl ţinea oarecum în suspans pentru ceea ce se va întâmpla, Claudia ştia că va reuşi astfel să menţină interesul unui bărbat care era mereu stârnit de o nouă provocare.

În noaptea care trecuse, după o partidă de amor, Morgan adormise în braţele ei şi ea îşi spusese că îşi poate permite luxul de a rămâne trează, pentru a-l privi dormind, pentru a se bucura o clipă în linişte de trupul lui, de somnul lui frumos. Dar adormise şi ea şi se trezise abia dimineaţa, sub mângâierile lui experimentate, în faţa râsului lui satisfăcut. Ştia prea bine că astfel încălcase regulile ei nescrise şi mai ştia că Morgan dorise să facă acest lucru parcă pentru a evidenţia faptul că regulile trebuie stabilite cu voce tare şi de comun acord.

— Poate tu îţi permiţi să hoinăreşti de colo-colo dimineaţa, dar te rog să nu uiţi că eu sunt o simplă angajată. Dimineaţa sunt foarte grăbită şi n-am timp să… să…

— Să te bucuri de o trezire minunată? De aceea te-am trezit înainte ca soneria ceasului să se declanşeze. Şi din câte îmi amintesc eu, am calculat fiecare clipă şi nu cred că din cauză că am făcut dragoste cu tine vei întârzia la muncă. De fapt, cred că ai putea să te mai odihneşti câteva minute, altfel vei ajunge chiar foarte devreme. Nu-ţi face griji în legătură cu vasele, o să le spăl eu. Nu vrei să mai mănânci şi altceva în afară de o singură felie de pâine? întrebă el.

Acum se părea că încearcă să-i stabilească dieta, aşa cum făcea şi cu programul de somn.

Claudia simţi cum se înfurie. Oare era pregătită să-i acorde acestui om imposibil care îi făcuse ultimii doi ani un calvar, un colţ din viaţa ei? Ei bine, răspunsul era da.

— Doar atât mănânc dimineaţa.

— Dar acum va trebui să-ţi suplimentezi dieta. Va trebui să mănânci cereale cu lapte şi fructe proaspete.

— Am o dietă perfect echilibrată, dacă te interesează. Plus de asta, încă n-am rămas însărcinată.

— Cum ştii asta?

Claudia se îmbujora în timp ce încerca să rămână calmă şi să ronţăie din felia de pâine prăjită.

— Metoda clasică.

— În dimineaţa asta? spuse el, după o tăcere scurtă.

— Da.

Luă o înghiţitură de cafea şi încercă să-şi dea seama dacă lui Morgan îi pare bine sau rău că nu rămăsese însărcinată. Cine ştie? Poate dorea să dea înapoi. Încă mai era timp…

— Ar fi trebuit să spui ceva. Te… simţi incomod? Pentru Dumnezeu, Claudia, să ştii că nu sunt disperat după sex. Poţi să-mi spui când nu vrei; poţi… să…

Vocea lui era iritată şi se vedea că era deranjat de situaţia creată. Claudia îl privi şi constată cu bucurie că se simţea jenat

şi chiar roşise uşor.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea satisfăcută, când îl observă că se colorează şi mai mult în obraji.

— Puteai să-mi spui că te doare capul sau… să inventezi altceva, dacă nu voiai să facem dragoste, spuse el.

— Eufemisme, Morgan? Nu credeam că eşti genul care să dorească să audă lucruri false.

— Eu nu vreau asta, dar m-am gândit că poate tu te-ai simţi mai bine astfel. Oricum, de ce nu mi-ai spus că eşti în perioada aceea?

Oh, la naiba cu bărbatul ăsta afurisit!

— N-am ştiut pană nu am făcut duş dimineaţa asta!

O altă greşeală, îşi spuse ea, fiindcă figura lui se coloră şi mai mult.

— Şi pentru că şi tu doreai să facem dragoste. Vezi, instinctele mele nu m-au păcălit în privinţa asta, nu-i aşa? Aşa că, ce se întâmplă? Spune-mi. Vrei să afli ce simt eu referitor la treaba asta? Te aştepţi să-ţi spun că n-o să mai fiu în preajma ta decât atunci când vei redeveni disponibilă din punct de vedere sexual?

— Morgan…

— Pentru că dacă asta gândeşti, Claudia, să ştii că mă

insulţi pe mine şi te insulţi şi pe tine. Ţi-am spus încă de la început că relaţia asta nu va fi o aventură. Nu contează nicio perioadă din lună pentru mine. Dacă nu vrei să facem dragoste, putem petrece timp împreună şi să ne putem bucura totodată şi de apropiere fizică.

— N-am vrut să…

— Bine, spuse el, luând ceaşca de cafea în mână. Atunci, rămâne stabilit. Luă o înghiţitură şi făcu o grimasă. E nescafe? întrebă el.

— Dacă nu-ţi place, ştii ce ai de făcut, spuse ea, înţepată. Poţi să nu te mai autoinviţi la micul dejun.

— Se pare că va trebui să-ţi cumpăr un aparat automat şi să te învăţ cum se face cafeaua adevărată.

— Dacă o să consider că am nevoie de aşa ceva, o să-mi cumpăr singură, spuse ea, cu ochii scăpărând.

— Atunci, va trebui să mă asigur că alegi unul bun. Claudia, de ce ne tot certăm? Crezi că astfel mi-ai lua gândul de la lucrurile importante? Ca de exemplu, de la ce vei face atunci când vei rămâne însărcinată, în cele din urmă?

În cele din urmă! O spusese de parcă era o sarcină grea, care necesita mult timp pentru a fi dusă la îndeplinire.

— Ei bine, atunci de ce n-aş renunţa la slujbă şi m-aş

muta la tine? spuse ea. Doar te-ai oferit să mă susţii atât material cât şi fizic pe toată perioada sarcinii. Din moment ce eu o să duc toată greutatea sarcinii, e normal ca tu s-o duci pe cea financiară. Mi se pare practic astfel.

— De acord, spuse el.

— De acord? O clipă, răspunsul lui o deconcertă, după care înţelesul i se limpezi. Eşti de acord?

— Cred că e o idee excelentă. Dar de ce să aşteptăm până rămâi gravidă? continuă el. De ce să nu te muţi de acum?

— Să mă mut? Cu tine? Adică… să trăiesc cu tine?

Claudia era atât de neîncrezătoare, încât Morgan o privi mai atent când spuse:

— De ce nu? Mie mi se pare o idee chiar mai bună decât a ta. Nu doar că ar rezolva problema şederii tale, dar te-ar ajuta să te şi acomodezi, până ce hormonii tăi n-or s-o ia razna. Dacă vei locui cu mine, n-o să mai fie nevoie să plăteşti chirie, să faci piaţa sau curăţenie prin casă… nu va trebui să mai munceşti deloc. Gândeşte-te la avantejele pe care le vei avea. Slujba ta e una stresantă şi solicitantă, îţi trebuie energie şi devotament ca să faci lucrurile bine, iar treaba asta te slăbeşte. Te-am văzut la lucru. Eşti foarte meticuloasă. Uiţi să mănânci atunci când eşti ocupată şi te concentrezi mereu să anticipezi următoarea

problemă. Să ştii că am mai trecut prin asta şi sunt familiarizat cu faptul că o viaţă lipsită de griji asigură o concepţie cât mai rapidă. Plus de asta, te asigur că îţi voi da tot ce este necesar, plus libertatea de a te bucura de un venit lunar, doar al tău. Ai mânca la ore potrivite, mâncare gătită în casă, ai dormi bine şi ai fi relaxată…

Douăzeci de minute mai târziu, Claudia se holba la uşa apartamentului ei, care fusese închisă în mare grabă de Morgan. Simţea că picioarele n-o mai susţin. Crezuse că bravează, când îi oferise acest rol de amantă plătită. Oh, da! Ea aşa văzuse totul. Cum s-o fi făcut? Doar îi spusese clar ce voia de la ea şi pentru ce o lua în casa lui.

Şi el se răzbuna, îşi dădea seama. Şi el se răzbuna pentru faptul că nu-i spusese de la început că nu aştepta copilul lui Mark. Şi el se răzbuna, dar ea avea să-i deturneze planurile.

Acceptase. Şi nu doar fiindcă voia să-l enerveze şi să-i arate că nu se joacă uşor cu ea. Voia să-l aibă aproape, pentru că simţea că-l iubeşte tot mai mult, cu fiecare clipă care trece.

— Dar Claudia, am crezut că eşti fericită aici! spuse Simon Moore, când Claudia îi înmână demisia ei. Şi ce se va întâmpla cu publicitatea de la competiţie? Totul este pregătit şi va ieşi bine doar datorită contribuţiei tale. A fost ideea ta încă de

la început!

— Am o lună de preaviz, după cum prevede contractul meu de muncă. Aşa că voi fi aici pe perioada concursului şi chiar câteva zile după… dacă nu cumva găseşti pe cineva care să mă înlocuiască mai repede…

Simon se încruntă.

— Eu cred că o să dureze chiar mai mult, spuse el. Şi oricum, nu vreau să te flatez spunându-ţi asta. E un fapt dovedit. Încă nu mi-ai spus de ce pleci.

— Este o problemă personală. Vreau să ştii că m-am simţit foarte bine lucrând aici, dar acum se întâmplă ceva important în viaţa mea şi vreau să mă concentrez asupra acelui lucru…

— Ai câştigat cumva la loterie? Sau ai intrat cumva în posesia vreunei averi…?

— Oh, nu, nimic de genul ăsta, spuse ea, simţindu-se vinovată că nu este în stare să-i destăinuie şefului ei ce se întâmpla de fapt. Ştia că oricum va afla curând. Şi el şi toată lumea. S-ar putea ca pe viitor să lucrez ca reprezentant în relaţii publice pe cont propriu, adăugă ea.

Morgan îi sugerase că ar putea face asta. Îi spusese că dacă traiul alături de el avea să se dovedească plictisitor şi fără

perspective pentru ea, putea profita de ceea ce-i punea el la dispoziţie şi putea amenaja un birou acasă la el, de unde putea desfăşura o muncă în relaţii publice pe cont propriu.

— Dar ştii, nu cred că putem face asta, spuse Simon, stânjenit. Munca noastră se desfăşoară în hotel şi…

— Oh, nu, nici nu mă gândeam la asta. Speram doar să-mi poţi da o recomandare, dacă va fi cazul, bineînţeles.

Morgan o sună mai târziu în ziua aceea, dar nu ca să-i şoptească cuvinte dulci, ci ca s-o informeze că a vorbit cu un jurnalist, căruia i-a dat ştirea relaţiei lor.

— Dar eu n-am fost de acord…

— Ai spus că o să laşi toate detaliile în seama mea. Eu sunt o ştire de senzaţie. De obicei sunt sincer cu presa şi prefer ca veştile să se afle direct de la mine. Oricum, s-ar fi aflat în scurt timp de legătura noastră.

— Doar pentru asta m-ai sunat? întrebă ea, nervoasă.

— Da, minţi el. În afară de faptul că am angajat o firmă de transport să te ajute să-ţi muţi lucrurile în seara asta. N-ar trebui să dureze mult, mai ales pentru că n-ai avut timp să-ţi cumperi mobilă. Aş veni eu să te iau, dar am o întâlnire târzie, aşa că îţi voi trimite o maşină pe care poţi s-o conduci până aici. Ne vedem la cină pe la ora opt, bine? Sun-o pe menajera mea şi

spune-i dacă ai vreo preferinţă în ceea ce priveşte mâncarea.

Era prea rapid pentru ea. Închisese înainte să aibă şansa de a-i trânti telefonul în nas.

Claudia nu avea cunoştinţe în Wellington, cel puţin nu unele destul de apropiate, încât să le facă confidenţe în ceea ce priveşte viaţa ei. Treaba asta o făcea să se simtă ciudat, într-un fel, dar îi permitea să fie şi izolată de părerile celorlalţi, să-şi permită luxul de a lua decizii pe cont propriu şi de a suporta de una singură consecinţele.

Bineînţeles că îi va fi foarte greu să se obişnuiască să fie din nou în ochii presei, dar îşi spuse că va trece şi perioada asta. Până la urmă, conta doar că va locui cu Morgan, bărbatul pe care începuse să-l iubească atât de mult.

Uitase cu totul de maşina promisă de el, dar cheile care îi fură livrate acasă, în momentul în care aştepta ca băieţii de la transport să-i ridice şi ultima cutie. Împachetă ultimele lucruri pe care le avea şi coborî să vadă maşina.

În loc de una modestă şi obişnuită, în faţa clădirii o aştepta aceeaşi Corvette, de culoare verde pe care Claudia o admirase în reprezentanţa sa. Deja trecătorii erau atraşi de ea.

La început a crezut că e doar un vis de-al ei, dar îşi dădu seama că e realitate când se aşeză în spatele volanului şi căută în

torpedo, după scrisoarea pe care băiatul care-i livrase maşina îi spusese că este acolo.

Dacă n-ar fi fost deja îndrăgostită de Morgan, s-ar fi îndrăgostit acum cu siguranţă, când ar fi văzut scrisul provocator din bilet:

„*De câte ori mă uit la maşina asta*, *mă gândesc la tine*. *Nu-mi pot închipui că altcineva ar putea s-o aibă şi din cauza asta*, *se joacă prea mult cu puterea mea de concentrare*. *O maşină sexy pentru o tipă şi mai sexy*. *Bucură-te de ea*!”

Şi aşa avea să şi facă. Cu neruşinare!

La început, încercările ei fură unele timide, dar se obişnui curând cu manevrele şi o conduse în fiecare zi pe Marine Drive, descoperind plăcerea de a conduce o maşină seducătoare şi puternică. În spatele volanului, înţelese obsesia care pusese stăpânire pe Chris. Dar, spre deosebire de el, încercă să rămână cât mai sigură pe ea şi să conducă cât mai corect.

Primele săptămâni în care se făcu publicitate pe seama faptului că era amanta lui Morgan Stone, nu fură chiar atât de greu de îndurat precum crezuse.

În primul rând, din cauză că maşina luxoasă a Claudiei şi nu statutul ei actual, atrăsese mai mult atenţia presei, spre amuzamentul lui Morgan şi spre nefericirea ei. Cea mai

provocatoare speculaţie a fost aceea că Morgan îi dăruise Claudiei o astfel de maşină pentru a o antrena să participe la competiţia Concursul 500.

În acele câteva săptămâni, Claudia trăi plăcut, într-un glob subţire de fericire, considerând fiecare zi ca pe un dar nemeritat, pe care Morgan i-l făcea mereu cadou. Cu cât se apropia mai mult competiţia, cu atât era mai înverşunată în munca ei, mai exigentă, şi regreta tot mai mult timpul pe care aceasta i-l răpea din viaţa de basm pe care o trăia alături de Morgan.

Bineînţeles, lucrurile nu puteau rămâne aşa pentru totdeauna, astfel că inevitabilul se produse într-o după-amiază, când Claudia reveni mai devreme de la muncă, dorind să folosească calculatorul lui Morgan, pentru a lucra într-un program ultima prezentare pentru concurs.

Intră în dormitor şi-şi aruncă jacheta pe un scaun, începând să-şi descheie nasturii de la cămaşă, gândindu-se în ce rochie să-l întâmpine în seara aceea pe Morgan. Din moment ce el lucra mai puţin decât ea, ajungea de obicei primul acasă, iar acum abia aştepta să-l surprindă. Simţea tot timpul că trebuie să menţină elementul surpriză, fiindcă altfel ar pieri noutatea relaţiei şi odată cu ea şi ea din viaţa lui.

În acel moment, Mark ieşi din baie şi Claudia îngheţă, privindu-i vinovată trăsăturile frumoase.

Bărbatul o privea supărat.

— Mi-au spus, dar eu n-am crezut, spuse el, cu ciudă în glas. Am crezut că era o glumă proastă. Dar e adevărat, nu? Locuieşti aici. Te culci cu el…

— Eu… nu mă aşteptam să te întorci aşa curând, spuse ea repede. Tatăl tău a spus că vei petrece încă o săptămână în Europa…

— Vrei să spui că treaba asta e doar temporară? Aveai de gând să te muţi de aici până la venirea mea, astfel încât eu să nu ştiu nimic despre tot ce se întâmplă acum?

— Nu! spuse ea, oripilată. Abia acum îşi dădea seama de complicaţiile acestei relaţii. Până acum nu voise să se gândească mai departe de clipa pe care o petrecea la pieptul lui Morgan, dar acum era clar că ar fi trebuit s-o facă. Eu… sunt aici doar de câteva săptămâni… S-a întâmplat, explică ea, simţind cum mâinile îi tremură frenetic.

— Nimic nu se întâmplă pur şi simplu, în ceea ce-l priveşte pe tata. El are întotdeauna un motiv bun pentru a acţiona. Se uită prin cameră. Pentru numele lui Dumnezeu! Am fost plecat o singură lună! Când am plecat, nici măcar nu vă

cunoşteaţi.

— Eu n-am dat de înţeles asta, protestă ea.

— Atunci, cum ai pus tu problema? întrebă el, furios, împingând-o spre pat. N-a mai adus nicio femeie aici, deci cred că vi s-au aprins serios călcâiele unul după altul. Nu puteţi sta unul fără altul nici măcar o zi, nu-i aşa? Sau poate cunoscând mania tatălui meu de a schimba femeile…

— Mark! Claudia era îmbujorată, iar Mark îşi trecu o mână prin păr.

— Nu credeam că eşti atât de… Cum ai putut, Claudia? Pentru numele lui Dumnezeu! Tata e destul de bătrân ca să…

— Dacă spui că e destul de bătrân ca să-mi fie tată, să ştii că o să te plesnesc. Şi în primul rând, să ştii că nu e adevărat. E tatăl tău, nu al meu, Mark. Pentru mine e un bărbat matur, inteligent şi foarte incitant.

— Dar… tata? Doar ţi-am spus că aşa e el! Pentru el, femeile sunt doar un alt mod de a se relaxa. Niciodată nu se implică mai mult de atât. Până la urmă, după agonia în care ai trăit cu Chris, mă mir că ai acceptat să te implici într-o asemenea relaţie. Când am vorbit cu prietena ta care a preluat sarcinile de la hotel, mi-a spus că ţi-ai dat demisia.

— Pot să-mi găsesc o altă slujbă, Mark!

— Ce Dumnezeu l-ai lăsat să-ţi facă?

— Nimic, murmură ea. Am făcut totul din proprie iniţiativă.

— Oh, Doamne, eşti îndrăgostită de el! Părea mai îngrozit ca niciodată. Oh, Claudia, prostuţo! Cât crezi că va dura?

— Nu contează…

— Ba da, contează, spuse el, luând-o în braţe şi, lipind-o de trupul lui, o lăsă să se elibereze de lacrimi. O îndepărtă puţin ca s-o privească şi, văzându-i nasturii decheiaţi de la bluză, începu să i-i închidă, aşa cum face un părinte unui copil ascultător. O iertase. Oh, Claudia, dacă tot te îndrăgosteai de cineva, de ce n-o făceai de cineva care să nu-şi bată joc de sentimentele tale? De ce naiba nu te-ai putut îndrăgosti de mine?

— Pentru că tu nu eşti îndrăgostit de mine, spuse ea, aproape zâmbind.

— Nici el nu e.

Fără să-şi dea seama ce se întâmplă cu ea, Mark termină să-i încheie nasturii şi se aplecă să-i sărute buzele care tremurau.

Câteva secunde mai târziu, Claudia privea îngrozită ochii albaştri ai lui Morgan, care intra exact în acel moment în cameră…

Capitolul 10

— Ia-ţi mâinile de pe ea!

Mark avea mâinile pe umerii Claudiei, atunci când văzuse că tatăl lui intrase în cameră. Şi nu şi le retrase nici când ea începuse să explice de ce venise mai devreme acasă.

În spatele ei, Mark rămase tăcut, ca şi cum mâinile pe umerii ei erau un fel de tachinare adusă tatălui său.

— Şi am intrat aici, spuse Claudia şi l-am găsit pe Mark.

— Înţeleg, spuse Morgan, şi se apropie de cei doi, parcă aducând cu sine pericolul. Chiar mă întrebam de ce te-ai comportat aşa ciudat în după-amiaza asta, spuse el către fiul lui. Irene mi-a zis că te-a informat că eram în reprezentanţă. I s-a părut ciudat să suni în drum spre aeroport şi nici măcar să nu te deranjezi să treci pe la birou ca să mă saluţi…

— Ştiai prea bine unde mă duc.

Morgan se crispa şi Claudia îşi dădea seama că se află între cei doi bărbaţi, pe post de scut.

— De ce nu ne-ai anunţat că ţi-ai mutat venirea cu o săptămână? întrebă Morgan.

O săptămână? Claudia înghiţi cu greu. Oare de ce Morgan n-o avertizase şi pe ea că Mark va veni aşa repede? Oare

intenţionase, aşa cum spusese Mark, că vrea să scape de ea înainte de venirea lui?

— M-am gândit să te surprind. În schimb, eu am fost cel surprins.

— Ţi-am spus să-ţi iei mâinile de pe ea. Comanda lui Morgan nu mai era un ordin. Devenise o ameninţare.

— Morgan, doar vorbeam…

— Oh, aşa se numeşte acum? întrebă el sarcastic, arătându-i un nasture pe care Mark nu-l încheiase bine.

— Mă schimbam…

— În ceva mai confortabil pentru Mark?

— Nu, bineînţeles că nu. El… habar n-aveam că o să ne întâlnim…

— Tremuri, Claudia. Eşti nervoasă?

— Bineînţeles că e nervoasă, dacă stai aşa lângă ea, ameninţând-o ca un gigant, spuse Mark nervos: ce naiba se întâmplă cu tine? Dă-te la o parte!

— De ce nu faci tu asta?

Claudia văzu cum mâna care îi arătase nasturele zvâcni în pumn spre Mark.

— Nu, Morgan, nu face asta, spuse ea. Îşi ridică ambele mâini şi-i prinse pumnul. N-avea de gând să fie răspunzătoare

pentru o ceartă între ei.

— Nu, ce? Să nu-i dau băiatului ce merită? întrebă el.

— Nu te purta prosteşte. Nu e ceea ce crezi…

— Mark nu te săruta şi nu te dezbrăca pe pat? Pe patul meu? Pe patul nostru?

— El doar încerca să fie drăguţ…

— La naiba cu asta! Morgan o trase pe Claudia de mână şi o luă lângă el.

— Nu, Mark, nu face asta… Claudia îl opri când el făcu un pas în faţă. Morgan, te rog, măcar tu să nu faci asta, îi spuse ea acum bărbatului care o ţinea lângă el. Gândeşte-te ce faci…

— Ştiu exact ce fac. Încerc să clarific situaţia tuturor. Tu poţi avea prietenia, Mark. Dar orice altceva e al meu. Ea e a mea!

Ca să ilustreze asta, Morgan o luă în braţe şi o sărută pasional timp de câteva secunde. Claudia încercă să protesteze, dar atingerile lui experimentate o făcură să capituleze şi să se lase în voia lui. O eliberă şi o privi satisfăcut cum se îmbujorase, după care îşi concentră din nou atenţia către fiul lui. Suntem amanţi de săptămâni întregi. Acceptă asta. Orice speranţă ai avea în sensul ăsta e deja pierdută.

— Claudia? Mark încerca să afle şi părerea ei.

— Haide, micuţo, spune-i cât de mult îţi place să faci dragoste cu mine. Spune-i că nu e atracţie doar dintr-o singură parte. Spune-i că sunt cel mai important bărbat din viaţa ta şi din viitorul tău…

În tăcerea care se aşternuse, Mark părea să se mai fi calmat. Spuse:

— De ce nu-i dai drumul? Nu vezi că o răneşti?

— Nu, n-o rănesc. Nu-i aşa, micuţo? O trase spre el. Îi place să fiu agresiv cu ea. Şi ca să evidenţieze treaba asta, o sărută din nou, dur, după care atingerile lui se transformară în mângâieri.

— Încă mai purtăm o discuţie, sau ar trebui să mă simt să plec? întrebă Mark, când simţi că cei doi uitaseră de prezenţa lui.

— Bună idee, spuse Morgan, gutural. Închide uşa în urma ta.

— Morgan! Claudia încercă să se retragă din îmbrăţişarea lui, dar bărbatul n-o lăsă. Mark, îmi pare rău…

— Pentru ce? Că ai ales un bătrân nebun în locul unui tânăr viril? E în regulă. Dacă te răzgândeşti, ştii unde să mă găseşti.

Claudia se simţi ofensată de îndemnul lui, dar pe Morgan

îl amuză toată treaba asta.

— Stai departe de ea, fiule. Asta dacă ştii să-ţi pui în evidenţă latura ta virilă.

— Ei bine, acum va fi cam dificil s-o fac, spuse Mark. Şi eu locuiesc aici, dacă n-ai uitat. N-ar fi frumos, ca noi trei… un ménage à trois…? ridică o mână a Claudiei şi i-o sărută.

— Mark…

Dar avertismentul Claudiei fu ignorat.

— Ei, haide, tată, nu te-ai împotrivit niciodată să împarţi. Claudia se holbă la el, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Din moment ce n-am împărtăşit niciodată acelaşi gust la femei, nu văd de ce am face asta acum, mai ales că aduci în discuţie vârsta mea. Şi chiar dacă am fi avut aceleaşi gusturi la femei, niciodată nu mi-a păsat atât de mult încât să-mi fac griji.

— Dar cu Claudia, e diferită situaţia?

— În ceea ce o priveşte pe Claudia, nici nu se poate pune problema de una ca asta. Cred că nici virilitatea ta nu te-ar ajuta să-i faci avansuri mamei tale vitrege însărcinate.

— Însărcinată? Mamă vitregă? Mark îl privea perplex.

— Nu ţi-a spus Claudia în timp ce vorbeai cu ea că a acceptat să fie mama copilului meu?

— Eşti însărcinată? Mark îi privea cu o grimasă pe faţă.

Te-ai căsătorit cu ea pentru că e însărcinată?

— Se pare că fac un obicei din căsătoriile astea fulger, nu-i aşa? întrebă Morgan.

— Opriţi-vă! Amândoi! ordonă ea. E ridicol ce se întâmplă! Şi tu, Mark, nu te mai holba atât! Bineînţeles că nu suntem căsătoriţi! spuse ea.

— Dar vom fi, până când se va naşte copilul, spuse Morgan.

— Nici nu se ştie dacă există vreun copil!

— Asta înseamnă nu? întrebă el. Gândeşte-te înainte să vorbeşti, Claudia, pentru că nu reacţionez foarte bine la respingeri. S-ar putea să nu mai întreb din nou.

— Numeşti asta întrebare?

— Ai vrea să mă închin privilegiului pe care ţi-l ofer de a face din tine o femeie cinstită? întrebă el, rece.

Claudia simţea că explodează de furie.

— Ideea de a-ţi vedea faţa la acelaşi nivel cu al meu are o altă însemnătate pe moment, spuse ea.

— Înseamnă că acum te-aş putea arunca pe pat şi te-aş putea dezbrăca. În fond, nu refuzi niciodată nimic din ce vreau eu în pat. După câteva minute de mângâieri, tu eşti cea care imploră să primească mai mult…

— A, tată…

Morgan nici măcar nu-l privea. Avea toată atenţia îndreptată către Claudia.

— Ieşi de aici, Mark! Asta nu te priveşte pe tine. Ei bine, Claudia, acum poţi alege.

— Vrei să spui că îmi oferi într-adevăr posibilitatea asta? întrebă ea, ironic.

— Eu cred că o să merg la birou, spuse Mark, ieşind din cameră. Felicitări, apropo…

Ieşi fără ca cei doi să-l ia în seamă.

— Cum îţi permiţi să crezi că sunt atât de promiscuă încât să am o aventură pe la spatele tău cu oricine îmi iese în cale? Mai ales cu Mark? continuă Claudia să spună, chiar şi când, spre uimirea ei, Morgan o luă în braţe şi o depuse pe pat, aşa cum ameninţase să facă. Să nu-ţi închipui că o să poţi…!

Dar cuvintele ei rămaseră neterminate, fiindcă Morgan se aşeză peste ea cu toată puterea corpului său, trimiţându-i fiori pe şira spinării. Chiar şi prin îmbrăcăminte, contactul cu pielea lui era devastator de excitant.

Nu mai reuşi să spună nimic, pentru că gura lui o acapară pe a ei într-un sărut voluptuos şi pasional, abia lăsându-i putere să mai respire. O dezbrăcă uşor de haine şi se dezbrăcă şi el.

Erau goi, întinşi pe pat, unul peste altul, mângâindu-se frenetic, cu o foame nebună unul pentru altul.

— Să nu crezi că asta dovedeşte ceva… abia reuşi să spună Claudia, gâfâind uşor.

— Dovedeşte că mă ierţi, zise bărbatul şi începu să-i muşte uşor lobul urechii, coborând apoi spre curbura gâtului şi spre sâni.

— Să te iert… pentru ce…? încercă ea să-şi amintească, dar în mintea ei era o ceaţă totală, o confuzie care se amesteca acum cu privirea lui tulburătoare şi cu sărutările lui ameţitoare.

— Pentru orice… Pentru tot…

Începu să-i sărute sânii şi Claudia simţi că înnebuneşte de plăcere. Îl lipi şi mai mult de trupul ei, simţind că vrea să-l ţină aproape de ea pentru totdeauna.

— Da… oh, da…!

— Mă ierţi pentru că am fost gelos fără motiv? întrebă el, prelungind la nesfârşit plăcerea de a o avea în braţele lui atât de supusă şi excitată.

— Da, te iert…

— Eşti a mea. La naiba, o sărută din nou pe gură, de data aceasta posesiv, aproape violent. Spune că mă vrei! Spune că vrei să facem dragoste în fiecare zi, pentru tot restul vieţii

noastre!

— Da! Vreau!

Spunând asta, se lăsă în voia plăcerii pe care Morgan i-o oferea cu atâta generozitate…

Când se trezi după câteva ore, Morgan plecase. Pe noptieră exista şi o altă dovadă, pe lângă cea a trupului ei secătuit de puteri, că totul nu fusese doar un vis.

„*A trebuit să mă întorc la birou. Să nu te aştepţi la o logodnă lungă în cazul nostru. O să am grijă să fac programarea la biserică. Restul te priveşte pe tine*…”

Ceea ce a făcut-o să tremure de plăcere n-a fost conţinutul în sine al biletului, ci semnătura, care era diferită faţă de ceea ce-i adresase până atunci:

„*Cu dragoste*, *Morgan*”.

Dragoste? Dintre toate cuvintele pasionate care fuseseră spuse între ei, dragostea fusese un subiect tabu.

Dar dacă era adevărat?

Şi-ar vinde şi sufletul, doar ca aceste cuvinte să fie adevărate! Morgan n-avea nicio nevoie să se căsătorească cu ea. Căsnicia l-ar face vulnerabil, i-ar oferi ei o putere publică şi privată asupra lui, putere pe care, ca amantă, niciodată n-avea cum s-o obţină. Aşa că, de ce să rişte un bărbat bogat, atrăgător

şi puternic să se expună atât? Doar dacă…

„*Cu dragoste*, *Morgan*”

Claudia se holbă în continuare la aceste trei cuvinte, cu gândurile răvăşite. Acum era momentul pentru destăinuire.

Dacă Morgan avea să se căsătorească cu ea chiar şi după ce îi va spune motivele morţii copilului ei, ei bine, atunci va şti cu exactitate că o iubeşte cu o tărie şi o pasiune care ar dura o viaţă.

Se îmbrăcă cu grijă şi conduse până la biroul lui Morgan, repetând în gând ce avea să-i spună.

Ajunsă acolo, secretara, afişând un zâmbet conspirativ, o lăsă să intre, fără să-şi mai anunţe şeful.

Bărbatul stătea la biroul lui, studiind un dosar. Claudia ezită în cadrul uşii.

— Morgan?

El se crispă şi ridică privirea spre ea. Claudia intră şi închise uşa în urma ei. Îşi umezi buzele, încercând să înceapă să vorbească. Trebuia să aibă putere să facă asta. Trebuia să-i spună adevărul acestui bărbat care ar fi renunţat la multe lucruri importante pentru a oficializa legătura cu ea.

— Morgan, eu trebuie să…

— Scorpie! izbucni el, ridicându-se de pe scaun şi venind

spre ea. Scorpie sadică, răzbunătoare şi calculată!

Claudia nu ştia cum să reacţioneze. De ce-i spunea vorbele astea? Ce făcuse ca să le merite? Nu găsea nimic potrivit de spus şi nu făcea altceva decât să se holbeze la el, albă la faţă.

— Oh, da, se poate să arăţi ca şi cum ţi-ar fi rău, scorpie! Eşti o fiinţă care provoacă rău! Ar trebui să fii închisă! M-ai lăsat să cred că sunt responsabil pentru moartea copilului tău!

Claudia nu ştia de unde aflase adevărul, dar era sigură că, dacă aflase din altă parte şi nu de la ea, nu era un deloc lucru bun.

— Ce dracului ai sperat că o să obţii cu asta? Răzbunare? Pentru ce? Pentru mândria rănită? Niciodată nu l-ai vrut pe Mark, aşa că să nu-mi spui că ţi l-am luat eu! Eu n-am fost niciodată o fiinţă pentru tine, nu-i aşa? M-ai folosit atunci, ca să negi responsabilitatea ta şi încă încercai să te foloseşti de mine! Şi, Doamne sfinte! Cum rămâne cu copilul ăsta pe care spui că-l doreai de la mine? Era doar o etapă din jocul ăsta macabru al tău: „hai să-l facem pe Morgan să sufere?” Sau poate nici măcar n-aveai de gând să rămâi însărcinată? Poate aveai de gând să mă torturezi cu ceva ce ştiai că niciodată n-o să-mi dai? Ei bine, poţi arde în iad, înainte ca eu să mai fac ceva în jocul ăsta al tău! Mă

auzi, Claudia? Poţi putrezi în iad!

Şi zicând asta, aruncă dosarul pe care-l ţinea în mână şi tot conţinutul lui se răspândi pe jos. Claudia privi înmărmurită toată această scenă şi nu ştiu cum să reacţioneze. Se aplecă automat şi începu să strângă hârtiile de pe jos, dându-şi seama că de fapt încerca să se adune pe ea.

— Ăsta e dosarul meu medical de la spital, spuse ea. O zisese în şoaptă, dar el auzi. Cum ai reuşit să-l obţii? Niciodată nu-i trecuse prin minte că el ar putea afla într-un mod atât de crud ceea ce se întâmplase. Parcă doctorii nu eliberau o astfel de informaţie.

— Da, o altă întorsătură a jocului tău de răzbunare, spuse el crispat, cu pumnii încleştaţi. O să râzi de ce o să-ţi spun: am tras nişte sfori. M-am gândit că o să mă ajute să ştiu… ce fel de probleme ai putea avea în timp ce mi-ai purta copilul în pântec. Mă gândeam să nu te pun în dificultatea de a încerca să faci asta, dacă nu erai capabilă să duci sarcina până la capăt…

Oh, Doamne, chiar o iubise!

— Dar ţi-am spus…

— Mi-ai spus multe lucruri, Claudia, zise el, furios. Nimic din ce mi-ai spus nu e însă demn de a fi luat în seamă.

— Morgan, de asta am venit aici. Am venit să-ţi spun…

— Asta voiai să faci? Ce drăguţ! Ce aveai de gând să spui? Hei, Morgan, ia ghiceşte! Până la urmă, nu eşti un criminal. Te-am minţit tot timpul ăsta, doar din plăcerea de a te vedea chinuindu-te!

— Morgan, te rog, nu vrei să mă asculţi, măcar…?

— Ca să-mi spui mai multe minciuni? Mai multe lucruri pe jumătate adevărate? explodă el, înfierbântat. A fost greu să aflu şi cine era tatăl adevărat al copilului. Dar asta… asta? Pentru o clipă, părea gata să vomite, dar se calmă. Nu mai vreau să aud nimic, Claudia. Ieşi afară din casa mea. Ieşi din viaţa mea!

— Morgan, te iubesc… începu ea să spună, cu disperare, iar bărbatul înjură.

— Ieşi afară, Claudia! Cât încă mai poţi! Dacă n-o faci, să ştii că n-o să mai fiu răspunzător pentru faptele mele! Te-aş putea omorî foarte uşor pentru ceea ce mi-ai făcut!

Tremurând, ştiind că lăsase totul pentru ultima clipă, că pentru ei era acum prea târziu, Claudia se întoarse şi merse spre uşă.

— Şi, Claudia, pleci din relaţaia asta cu mâinile goale, ai înţeles? Nu iei nimic! Dacă o faci, o să te dau în judecată pentru fraudă şi o să am grijă să-ţi distrug toată reputaţia rămasă. Aşa

că lasă cheile maşinii pe biroul de la recepţie. Ai fost bună pentru o vreme, dar nu destul încât să meriţi vreo roată, fără să mai pomenesc de toată maşina!

Claudia se crispa şi se întoarse ofensată spre bărbat. Maşina fusese un simbol al fericirii lor împreună. N-avea de gând să-l lase să-i răpească şi amintirile!

— Du-te dracului, Morgan Stone!

Nu-şi amintea cum condusese pe bulevard până la casa lui, dar era conştientă că în momentul în care coborâse din maşină îi tremurau genunchii şi mâinile. Încă mai tremura ca o frunză când intră în casă şi ridică receptorul de la telefonul care suna.

— Alo?

— Ai noroc că mai eşti încă în viaţă, la felul în care ai plecat de aici!

— Tu numeşti asta viaţă? întrebă ea isteric, şi îi închise, luând telefonul sus, cu ea, în dormitor.

În următoarele două zile, Morgan nu mai sună şi nici nu apăru pe acasă, iar Claudia nu ieşi din dormitor. Sună la hotel şi anunţă că are gripă şi transmise toată munca ei înlocuitoarei care fusese trimisă.

Mark veni acasă şi o asaltă cu întrebări, arătându-se

îngrijorat, dar ea nu voia să vorbească cu el, nu putea să-i explice stările prin care trecea. Nu putea decât să stea şi să aştepte, ca un animal în capcană, căruia îi e teamă să se mişte, îi e teamă să nu atragă atenţia prădătorului asupra lui…

În a treia dimineaţă, înainte de a merge la birou, Mark făcu presiuni asupra ei.

— Ce ai de gând să faci, Claudia? Tata stă la hotel şi explodează când aude numele tău. Iar tu stai aici, ca şi cum ai fi ameninţată cu moartea. Dacă… va trebui să pleci, unde te vei duce?

Să-l părăsească pe Morgan?

Claudia se întrebă dacă el ştia cumva că încă se mai află în casa lui. Nu, probabil că dacă ar fi ştiut, până acum ar fi angajat câţiva bărbaţi care să-l scape de ea.

— Să plec? N-avea unde să se ducă, realiză ea, panicată. Nu putea rămâne la Harbour Point. Slujba ei de acolo era pe sfârşite şi, plus de asta, el era acolo. Aşa cum îi prezisese că se va întâmpla, Morgan o lăsase fără nimic, fără nimeni…

Dintr-odată, în bezna în care erau gândurile şi speranţele ei, zări o mică lumină. După câtă luptă dăduse pentru a fi cu Morgan, de ce să renunţe la el atât de uşor? Doar văzuse cât de mult îi respecta pe cei care-l înfruntau, chiar dacă n-aveau

dreptate. Făcuse un lucru greşit, e adevărat. Dar până şi celor mai sângeroşi criminali, li se dădea dreptul la apel. Poate că acum, când avusese la dispoziţie câteva zile, timp în care se putuse calma, Morgan ar fi poate dispus să stea de vorbă cu ea…

Până la urmă, ce pierdea dacă se confrunta cu el? Nimic. Dar cum să facă asta, din moment ce era atât de hotărât s-o evite? Trebuia să găsească o posibilitate de a-l convoca la o întâlnire. Îngustă privirea. Tocmai îi venise ceva în minte.

— Mark, ştii vreun avocat bun?

— Sigur, dar de ce? întrebă el, nedumerit.

— Vreau să intentez o acţiune pentru nerespectarea unei promisiuni.

— Nerespectare? Vrei să spui… Tata?

— Nimeni altcineva nu m-a mai cerut recent de soţie, spuse ea, cu o grimasă.

— Dar, Claudia… Doamne Sfinte! Niciodată n-ar…

— Erai de faţă! insistă ea. L-ai auzit spunând că are de gând să se căsătorească cu mine!

Mark făcu ochii mari.

— Vrei să fiu martorul tău? Claudia, m-ar omori!

Tânăra îl privi provocator.

— Dar sunt lucruri pentru care merită să mori, nu-i aşa?

— Da, da, cred că sunt, zise băiatul. Şi nu doar cunosc câţiva avocaţi buni. Unii dintre ei chiar îmi sunt datori… Se gândi puţin, după care spuse: tu stai aici, Claudia, şi lasă totul în seama mea!

După plecarea tânărului, Claudia reveni cu picioarele pe pământ. Nerespectarea promisiunii? îi venea să râdă, acum. Nu era deloc un lucru serios. Mai ales că Morgan şi cuvântul lui cântăreau mai mult decât ea.

Cu gândul că avocaţii se mişcau întotdeauna încet, din cauză că doreau să scoată un profit mai mare, se gândi că avea destul timp să se răzgândească, în caz că o părăsea curajul. Între timp, avea cel puţin impresia că încearcă să-şi ia din nou viaţa în mâini.

Pentru prima dată de câteva zile, reuşi să mănânce la micul dejun şi să ciugulească puţin şi la prânz.

După-amiază ieşi pe terasă şi încercă să capete o nuanţă aurie peste paloarea pe care o avea pielea ei. Aţipi puţin şi o uşă de maşină trântită o trezi. Oare era Mark? Se întorsese mai devreme, fiindcă se hotărâse să lase totul baltă? Ar trebui să-i spună că nu mai e nevoie să facă nimic. Se ridică în picioare şi se uită peste balustradă, observând îngrozită maşina neagră a lui

Morgan. În acelaşi timp, auzi:

— Claudia! Claudia, ştiu că eşti aici! Să nu cumva să te ascunzi de mine!

Îngrozită, încercă să caute ceva cu care să se acopere peste costumul de baie, dar îşi aminti că nu adusese cu ea halatul. Exact când se gândea să intre în dormitor după el, apăru bărbatul.

— Parcă ţi-am spus să pleci din casa mea! urlă el. O măsură cu privirea din cap până-n picioare. Văd că mă aşteptai.

— Nu te flata singur! zise ea.

— Ce altceva ar putea gândi un bărbat când e adus în tribunal de o femeie frumoasă? îi arătă o hârtie pe care o ţinea în mână. Ştii ce mi s-a întâmplat azi, Claudia?

Claudia se gândea că poate mai descoperise încă o fişă din dosarul ei medical.

— Doi bărbaţi corpolenţi au dat buzna în biroul meu în timp ce acordam un interviu unui post TV, interviu pe care tu mi l-ai aranjat. Şi ştii de ce au venit? Ca să-mi aducă citaţia de la tribunal. Au insistat să spună că mă dai în judecată pentru nerespectarea promisiunii şi n-au uitat să menţioneze că Mark este martorul tău la proces.

— Serios? întrebă Claudia, care nu îndrăznea să-l

privească în faţă. Oare ce Dumnezeu făcuse Mark? De când erau rezolvate atât de repede problemele legale?

— Acum, spune-mi ce fel de femeie face un lucru atât de prostesc?

O femeie îndrăgostită.

Tăcerea se prelungea, iar ea îşi dădea seama că se îmbujorează din ce în ce mai mult.

— Una furioasă.

— Furioasă? întrebă el, cu voce blândă, pe când încordarea corpului trăda o stare opusă calmului afişat. Nu cred, Claudia. Cu o mână, începu să-i traseze linii uşoare deasupra decolteului de la costumul de baie. Cred că ştii că promisiunea asta nerespectată nu merită atâta caz, nu?

— Morgan, eu…

— Nu face asta. Nu mă mai minţi! Să nu mă mai minţi niciodată! Eşti însărcinată?

— Cum? întrebă ea, uimită.

— Costumul ăsta, felul în care arăţi acum, vrei să mă pedepseşti pentru că te-am părăsit într-o situaţie delicată…

Oh, Mark!

Îl privi şi spuse cu sinceritate.

— Nu.

— Cum poţi fi sigură? Eşti la ciclu abia săptămâna viitoare.

Niciodată, niciodată nu se va obişnui cu felul lui direct de a fi, în cele mai delicate momente. Îmbujorată, îi îndepărtă mâna de pe pielea ei.

— Sunt sigură că probabil nu sunt însărcinată.

— „Probabil” şi „sigură” sunt doi termeni care se contrazic.

— De asta ai venit aici? Să discutăm despre termeni?

— Tu m-ai chemat şi eu am venit, spuse el.

— Eu n-am…

— Claudia, toată treaba asta e o porcărie, spuse el. O să aflu cine e avocatul tău şi o să am grijă să fie exclus din Barou. Şi în ceea ce-i priveşte pe malacii ăia care au venit azi la mine…

— Eu… Mark a fost cel care… în dimineaţa asta i-am sugerat, dar n-aveam de gând să duc asta până la capăt…

Nu voia să plângă, chiar nu voia, dar zâmbetul lui zeflemitor era prea mult pentru ea.

— Te urăsc, şopti ea, iar el o trase la pieptul lui.

— Şi eu te urăsc.

O sărută ca să-i arate cât de mult, şi lacrimile ei începură să curgă şi mai multe. Oare astfel îi demonstra că o ierta pentru

tot? Claudia încă nu ştia.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, murmură ea. Am fost nebună – ai avut dreptate, am fost nebună să fac asta, dar când mi-am pierdut copilul, am înnebunit de durere. Şi chiar când m-am vindecat de tot ce s-a întâmplat, n-am avut curajul de a te privi în faţă şi a-ţi spune ce s-a întâmplat. Şi când… când ne-am întâlnit din nou, tot n-am reuşit să-ţi spun. Ştiam că vei fi dezgustat. Aveai tot dreptul să te porţi urât cu mine şi eu n-aveam nicio scuză pentru ceea ce făcusem. De aceea am venit la biroul tău, atunci. Aveam de gând să-ţi spun tot. Nu puteam să te las să te căsătoreşti cu mine fără să ştii ce s-a întâmplat. Nu puteam să te las să crezi că…

— Eram un ucigaş de copii?

— Nu, oh, nu spune asta! îl privi în ochi. Îmi pare rău! N-o să mă iert niciodată pentru ce ţi-am făcut. O să te înţeleg dacă nici tu nu mă vei putea ierta…

— Ba nu, n-o să înţelegi, zise el.

— O să încerc să te înţeleg… O să fac orice doreşti ca să-mi răscumpăr greşeala faţă de tine…

— Orice, în afară de a pleca şi de a mă lăsa în pace.

— Chiar şi aşa…

— Şi dacă eşti gravidă?

— Orice doreşti.

— Chiar şi un avort?

Şocul îi îngheţă sângele în vene. Îl privi cu ură.

— Nu!

— Hm, asta însemnă că n-ai fi în stare să faci orice.

Oare cum putea vorbi cu atâta cruzime cu ea şi în acelaşi timp s-o ţină şi în braţe atât de blând. Oare asta avea să fie pedeapsa ei eternă?

— Nu, nu chiar orice, admise ea.

— Parcă ţi-am mai spus să nu mă minţi, Claudia.

— Încerc! se plânse ea.

— Încearcă mai mult, spuse el. Mă iubeşti?

— Da!

— Poţi să crezi că şi eu te iubesc?

— Da, spuse ea, în cele din urmă. Altfel n-ai fi acceptat să mă mai vezi. Dar asta nu înseamnă că o să profit de situaţia asta…

— Pot să cred asta acum, micuţo, dar sunt sigur că în curând toată treaba asta se va transforma într-o minciună. O să profiţi cu nerușinare de slăbiciunea pe care o am pentru tine…

— Să iubeşti nu este o slăbiciune, Morgan, protestă ea, nerăbdătoare. Te face mai puternic.

— E destul de puternică încât să cucerească demonii îndoielii, fu el de acord. Chiar şi când te uram, Claudia, nu m-am îndoit niciodată că vei fi a mea…

— Morgan…

— Nu, lasă-mă să spun asta, ca să nu mai existe neînţelegeri între noi şi astfel să lăsăm totul în urmă. Mi-ar plăcea foarte mult să rămâi însărcinată cu copilul meu. Încă îmi doresc să mă căsătoresc cu tine, să ştii. Te-am urmărit până aici şi te-am prins. N-o să renunţ la tine aşa uşor. Nu putem schimba greşelile trecutului, dar cu siguranţă putem avea un viitor mai frumos pentru noi, dacă amândoi suntem doritori. Am petrecut ultimele zile, gândindu-mă, cât de nedreaptă este viaţa. Dar până la urmă, mi-am dat seama că nimeni n-a spus despre ea că ar fi altfel. În dimineaţa asta am început să iau din nou contact cu realitatea, Claudia. Am început să funcţionez din nou la parametri normali. Şi mi-am dat seama că încă mai aveam puterea de a face aceeaşi alegere, ca în momentul dinaintea citirii dosarului medical. Puteam alege viaţa alături de Claudia sau viaţa fără Claudia. Aceeaşi alegere. Aceeaşi Claudia. Am început să te cunosc destul de bine şi, vezi tu… unul dintre obiceiurile tale enervante este să pretinzi că eşti dură şi blazată în ceea ce priveşte sexul, pe când tu eşti doar o romantică

incurabilă care n-ar fi în stare să se culce cu un bărbat decât dacă l-ar iubi. Îşi aplecă gura spre a ei şi-i atinse buzele. Nu voiai să te căsătoreşti cu Nash, dar aveai de gând s-o faci, totuşi; nu voiai să-l răneşti pe Mark, aşa că nu i-ai spus cât de mult te-a insultat; nu voiai să mă răneşti pe mine, aşa că ai încercat să mă protejezi cât de mult ai putut, crezând că astfel mi-ai putea provoca mai puţină durere…

— Chiar îmi pare rău, Morgan…

— Ştiu. Şi mie. Pentru tot timpul ăsta pe care l-am pierdut. Probabil ţi-ai fi permis să te laşi sedusă de mine chiar mai devreme, dacă n-aveai un secret de protejat, murmură el privindu-i amuzat roşeaţa din obraji. Când am primit hârtiile alea, m-am pierdut cu firea şi aproape i-am pocnit pe băieţii ăia. Dar mi-am dat seama că nu puteai vorbi serios, nu tu, pasională mea, Claudia. Mi-ai spus că n-ai să fugi. Că o să fii acolo dacă încă te-aş mai dori. Dacă? O privi în ochi. Orice rău mi-ai făcut, m-ai învăţat o lecţie foarte importantă: că viaţa e fragilă şi fiecare moment care ne este dăruit trebuie preţuit de noi şi de către cei din jurul nostru. Datorită ţie, m-am redescoperit pe mine şi pe fiul meu şi capacitatea de a iubi. Te iubesc, micuţa mea, şi ăsta e un motiv demn de sărbătorit. Aşa că, mărită-te cu mine şi hai să redescoperim împreună magia dragostei. Îţi

promit că o să te fac să te simţi atât de iubită, încât niciodată n-o să-ţi mai aminteşti că a existat vreodată ceva între noi…

Deja se simţea iubită, cu sărutările lui care o făceau să se simtă în al nouălea cer, cu atingerile lui care o făceau să uite de tot şi de toate din jurul ei.

Nouă luni mai târziu, micuţa Sarah Stone fu adusă acasă, într-o Corvette verde. Plânsetul ei trăda că moştenise de la tatăl său tăria de caracter şi încăpăţânarea, iar de la mama – talentul de a atrage privirea tuturor. Era o fetiţă frumoasă şi vioaie, un simbol viu al dragostei dintre Morgan şi Claudia, era începutul unei vieţi împreună, ca o adevărată familie unită şi binecuvântată de Dumnezeu.

Sfârşit